„O încântare totală. Amuzantă până la lacrimi, dulce și romantică, este o bijuterie de carte." — MEG CABOT, autoarea seriei *The Princess Diaries*

ANN LIANG

De data asta e adevărat

BOOKZONE

PENTRU TOȚI CINICII CARE, ÎN ADÂNCUL SUFLETULUI, ÎNCĂ MAI CRED ÎN IUBIRE.

CAPITOLUL UNU

Sunt pe punctul de a îmbrăca uniforma de școală când observ un bărbat plimbându-se prin fața ferestrei de la dormitorul meu.

Nu, *plimbându-se* nu e cuvântul potrivit, îmi dau seama în timp ce mă apropii, cu fusta cadrilată încă boțită într-o mână și cu sângele bubuindu-mi în urechi. De fapt, mai curând *atârnă*. Corpul lui e susținut de două cabluri metalice periculos de subțiri, dat fiind că amândoi ne aflăm la etajul douăzeci și opt și că vântul văratic s-a întețit încă de la amiază, ridicând praful și frunzele în aer ca pe o tornadă în miniatură.

Clatin din cap, neputând să înțeleg de ce s-ar pune cineva într-o astfel de situație. Ce-i asta? Vreun sport extrem nou apărut? O inițiere ca să fie primit în vreo bandă?

O criză a vârstei mijlocii?

Bărbatul îmi surprinde privirea și-mi face semn cu mâna, vesel, de parcă nu s-ar putea prăbuși în gol dacă ar plesni un cablu sau l-ar ataca cine știe ce pasăre agresivă. Pe urmă, la fel de impasibil, scoate din buzunar o cârpă umedă și începe să șteargă sticla geamului dintre el și mine, lăsând dâre de spumă albă.

Bineînțeles. Sigur că da.

Îmi ard obrajii. Am fost plecată din China mult timp și am uitat cu desăvârșire că așa se spală aici ferestrele

apartamentelor, la fel cum am uitat cum funcționează liniile de metrou sau că nu ai voie să arunci hârtie igienică în toaletă sau că nu poți să te târguiești decât în anumite magazine, dacă nu vrei să fii considerat falit sau zgârcit. Sunt atât de multe lucruri care s-au schimbat în cei doisprezece ani în care eu și familia mea am locuit peste ocean, lucruri pe care nici n-am avut ocazia să le învăț vreodată. De pildă, faptul că aici oamenii pur și simplu *nu mai folosesc bani gheață*.

Vorbesc serios. Săptămâna trecută, când am vrut să-i dau unei chelnerițe o bancnotă veche de o sută de yuani, s-a holbat la mine de parcă aș fi călătorit prin timp tocmai din secolul al XVII-lea.

— Bună, Eliza! Ești încă aici?

Cât pe ce să mă poticnesc de colțul patului, în graba mea de a ajunge lângă laptopul proptit de două cutii de carton cu inscripția ELIZA – LUCRURI MAI PUȚIN IMPORTANTE, cutii pe care n-am apucat încă să le despachetez, spre deosebire de cutia pe care scrie LUCRURI FOARTE IMPORTANTE. Mama e de părere că ar fi cazul să pun etichete mai concrete, dar nu se poate spune că n-am un sistem propriu.

— Eli-za? se aude ceva mai tare glasul lui Zoe, dureros de familiar chiar și pe ecran.

— Sunt aici, sunt aici! răspund eu.

— Ah, bine atunci, fiindcă tot ce văd eu e un perete gol. Dacă tot a venit vorba, fato, nu te apuci *odată* să-ți decorezi camera? Ești acolo de... trei luni și parcă stai la hotel. Sigur, un hotel *drăguț*, totuși...

— E o alegere artistică intenționată, OK? Minimalism și altele asemenea, înțelegi?

Zoe pufnește disprețuitor. Oricât m-aș pricepe eu să îmbrobodesc oamenii, ea are un detector infailibil pentru așa ceva.

— *Nu zău*? Chiar așa?

— Poate... mint eu, întorcând laptopul spre mine.

O parte a ecranului e ocupată de eseul pe care-l scriu pentru ora de engleză și de un miliard de taburi din care mă documentez despre „cum să scrii o scenă cu săruturi". Pe spațiul rămas se vede chipul frumos și zâmbitor al prietenei mele.

Zoe Sato-Meyer e la bucătărie, cu jacheta ei preferată de tweed înfășurată în jurul trupului grațios, cu părul negru și ondulat prins în coadă de cal în vârful capului, cu chipul încadrat de luminile din tavan care o fac să semene cu un înger foarte elegant în vârstă de 17 ani. Ferestrele întunecate din spatele ei – și bolul cu tăiței instant aburind pe masa din bucătărie (asta înțelege ea prin gustare înainte de culcare) – sunt singurul indiciu că la Los Angeles e ceas târziu de noapte.

— Oh, vai de mine!

În timp ce potriveam camera laptopului, privirea i-a lunecat la tricoul meu uzat cu buline.

— Nu pot să cred că încă ai tricoul ăsta. Nu-l purtai prin clasa a opta?

— Și ce-i cu asta? E foarte confortabil, răspund eu, ceea ce teoretic e adevărat.

Dar presupun că la fel de adevărat e și faptul că acest tricou urât și scămoșat e unul dintre lucrurile pe care le-am cărat după mine în șase țări și la douăsprezece școli.

— OK, OK!

Zoe ridică amândouă mâinile în semn de capitulare.

— Ai rămas aceeași. Totuși, n-ar fi momentul să te schimbi? În caz că nu ai de gând să porți chestia asta și la ședințele cu părinții și profesorii...

Brusc, îmi fug ochii la fusta pe care o țin în mână, la logoul străin Școala Internațională Westbridge – Beijing

brodat pe materialul sintetic și țeapăn. Mi se pune un nod în stomac.

— Păi... nu... murmur eu. Chiar ar trebui să mă schimb.

Tipul care spală geamurile e tot acolo, așa că trag draperia, nu înainte de a arunca o privire la complexul de apartamente care se întinde până departe. Pentru un loc numit Bluelake[1], există prea puțin albastru în șirurile ordonate de clădiri sau în grădinile îngrijite, în schimb există verde din belșug: lacul artificial din centrul cartierului, heleșteiele cu lotuși din jur, terenul întins de minigolf, terenurile de tenis de lângă parcare, iarba grasă care mărginește aleile, copăceii exotici. Când ne-am mutat aici, zona îmi sugera o stațiune elegantă, descriere care i se potrivește. În definitiv, sunt șanse să nu rămânem mai mult de un an.

În timp ce îmbrac uniforma, Zoe pocnește din degete.

— Ia stai! spune ea. Nu scapi așa ușor. Mai spune-mi o dată de ce scrii un eseu despre un iubit inexistent.

— Nu scriu. *Am scris*, o corectez eu, trăgându-mi bluza peste cap. Deja am predat eseul. Nu că aș fi *vrut* să inventez o povestire despre viața mea amoroasă, dar nu știam despre ce să scriu...

Fac o pauză, ca să eliberez o șuviță de păr lung și negru prinsă în jurul unui nasture.

— Termenul limită era în seara asta, eseul face parte din temele noastre de la curs, așa că... înțelegi... Trebuia să fiu cumva creativă.

Zoe pufnește din nou, de data asta atât de tare, că microfonul pârâie.

— Știi că eseurile personale nu trebuie să aibă teme inventate, nu?

---

1 Lacul albastru (engl.) (n. tr.).

— Nu, răspund sec. Eseurile personale trebuie să fie personale? E prima oară când aud asta. Sunt șocată. Viața mea e o minciună.

Adevărul e că am decis să fac din tema mea serioasă și realistă o poveste de dragoste de patru mii de cuvinte *tocmai* fiindcă trebuia să fie ceva foarte personal. Subiectul în sine e suficient de absurd, inspirat din cartea siropoasă studiată în prima săptămână de școală: *În romanul* When the Nightingales Sang Back, *Lucy și Taylor sunt descriși ca având un „limbaj numai al lor", pe care nu-l mai știe nimeni. Tu cu cine comunici într-un limbaj secret? Cum ați ajuns la acest limbaj? Ce înseamnă această persoană pentru tine?*

Chiar și așa, aș fi putut strâmba din nas și aș fi putut scrie ceva ușor exagerat despre unul dintre părinții mei sau despre sora mea mai mică sau despre Zoe... numai că aceste eseuri urmau să fie postate pe blogul școlii Westbridge. Fiind vorba de o platformă publică, oricine – oricare dintre colegii care mă știau doar ca „fata cea nouă" sau „tipa care tocmai a venit din State" – putea vedea și comenta lucrarea mea.

Nici prin minte nu-mi dădea să fac publice detalii reale despre relațiile mele personale. Până și detaliile *inventate* erau îndeajuns de penibile: cum i-am citit în palmă presupusului iubit, cum i-am șoptit secrete pe întuneric, cum i-am spus că însemna totul pentru mine și că îmi amintea de casă.

— ... nu-ți pasă chiar deloc că cei de la școală ar putea citi eseul și ar fi curioși cine-i băiatul? o aud pe Zoe întrebând.

— Mi-am luat măsuri de precauție, o liniștesc eu, dând laoparte draperiile.

Lumina năvălește în cameră, punând în evidență firele minuscule de praf din fața ferestrei în dreptul căreia nu mai e nimeni.

— N-am folosit niciun nume, tocmai ca să nu încerce nimeni să dea de urma lui. În plus, am scris că l-am întâlnit pe iubitul meu fictiv acum trei luni, când eu și ai mei căutam un apartament – o posibilitate cât se poate de plauzibilă, așa că n-am avut nevoie să dezvălui la ce școală e. Și cum relația noastră e foarte recentă și încă delicată, preferăm să ținem totul între noi. Înțelegi?

Pășesc în fața camerei și fac un gest solemn în aer, ca și cum tot eseul meu ar sta scris acolo, cu litere strălucitoare.

— M-am asigurat sută la sută.

— Uau!

Zoe trage aer în piept.

— Uau... atâta efort doar ca să nu fii nevoită să scrii despre ceva real? întreabă ea exasperată și totuși impresionată.

— Asta a fost intenția mea.

Urmează o scurtă tăcere, întreruptă doar de sorbiturile cu care Zoe își mănâncă tăiețeii și de sunet de pași trecând prin fața ușii de la camera mea. Pe urmă Zoe oftează și mă întreabă pe un ton mult prea îngrijorat pentru a fi pe placul meu:

— Te descurci bine la școala cea nouă? Adică... te-ai adaptat?

— Poftim?

Mă crispez instantaneu și mușchii mi se încordează, de parcă m-aș aștepta la o lovitură.

— De ce... de ce mă întrebi asta?

— Nu știu.

Zoe dă din umeri, făcând să i se legene coada de cal.

— Am eu un sentiment...

Nu mai sunt nevoită să răspund, fiindcă mama mă strigă de pe coridor cu glas răsunător, de parcă ar participa la o misiune de căutare și salvare:

— Ai-Ai! A venit şoferul!

Ai-Ai e porecla mea chinezească şi înseamnă *iubire.* Lăsând deoparte relaţia mea fictivă, n-aş putea spune că am trăit vreodată la înălţimea acestui nume.

— Vin imediat! strig şi eu, apoi mă întorc spre monitor. Presupun că ai auzit şi tu.

Zoe zâmbeşte cu gura la urechi, uşurată că discuţia pe care o voia de la suflet la suflet s-a încheiat.

— Mda, cred că a auzit toată planeta. Salut-o pe mama ta din partea mea, adaugă ea.

— Am să-i transmit.

Înainte să închid laptopul, desenez cu degetul în aer un semn siropos în formă de inimă, ceva ce n-aş face nici în ruptul capului faţă de altcineva.

— Mi-e dor de tine.

Drept răspuns, Zoe îmi trimite un sărut teatral din vârful degetelor, făcându-mă să râd.

— Şi mie mi-e dor de tine.

La auzul acestor vorbe atât de cunoscute, nodul dureros din stomacul meu se mai destinde puţin. De când am plecat din Los Angeles cu doi ani în urmă, aşa încheiem fiecare conversaţie, oricât am fi de ocupate sau de obosite, oricât de scurtă ar fi discuţia şi oricât timp ar trece până reuşim să vorbim din nou.

Mi-e dor de tine.

Nu-i acelaşi lucru ca pe vremea când rămâneam să dorm la ea peste noapte şi când ne tolăneam pe canapea în pijamale să urmărim ceva pe Netflix, ţinând între noi o farfurie de gogoşi de orez făcute de mama ei. Şi nici ca excursiile de weekend pe plajă, cu pielea încălzită de soarele Californiei, cu briza jucându-se în părul nostru ciufulit de apa sărată a oceanului. Bineînţeles că nu-i acelaşi lucru.

Dar pentru moment, acest ritual scurt și simplu e de ajuns.

Fiindcă e al nostru.

Șoferul a parcat mașina la intrarea în complexul de apartamente, la umbra unei sălcii.

De fapt, Li Shushu nu-i atât șoferul nostru, cât șoferul *mamei* – unul dintre beneficiile poziției de director la o companie internațională prestigioasă de consultanță și totodată parte din rutina „îmi pare rău că-ți cer să te smulgi de aici ca să ne mutăm în altă parte." Acesta e și motivul pentru care Li se grăbește s-o salute pe ea mai întâi.

— *Yu Nushi*, spune el, deschizându-i portiera cu o mică plecăciune.

Doamna Yu.

Acest gen de atitudine mă face să mă simt stânjenită de fiecare dată într-un fel pe care nu-l pot explica nici măcar atunci când mi se adresează mie, dar mama se mulțumește să-i zâmbească din spatele ochelarilor de soare și se așază grațios pe locul din dreapta. Așa cum arată acum, cu pielea albă fără cusur, cu sacoul făcut la comandă și tunsoarea scurtă și impecabilă, n-ai zice că a crescut scormonind prin gunoaie împreună cu alți șase frați într-un orășel sărac din China provincială.

Toți ceilalți ne înghesuim pe bancheta din spate în ordinea obișnuită: eu și tata la fereastră, cu surioara mea de nouă ani, Emily, înghesuită între noi.

— Mergem la școală? întreabă Li Shushu în dialect mandarin, rostind cuvintele rar și răspicat, în timp ce pornește motorul și mirosul de piele nouă și benzină se strecoară în habitaclu.

Li Shushu lucrează la noi de suficient timp ca să știe care sunt cunoștințele mele de limbă chineză.

— La școală, confirm, dându-mi silința să nu iau în seamă ghemul din stomac.

Detest oricum să merg la Westbridge, dar lăsând deoparte școala, discuțiile cu părinții și profesorii sunt partea cea mai neplăcută. Dacă Emily n-ar merge la aceeași școală și n-ar avea și ea o astfel de ședință în seara asta, aș fi scornit o scuză excelentă ca să stăm cu toții acasă.

Acum e prea târziu.

Mă las pe spătarul scaunului și-mi lipesc obrazul de sticla netedă și rece a geamului, privind cum complexul de apartamente se face tot mai mic, până dispare cu totul, făcând loc clădirilor din centrul orașului.

De când ne-am mutat din nou aici, am stat de cele mai multe ori cu nasul lipit astfel de geam, încercând să memorez zigzagul zgârie-norilor din Beijing, labirintul intersecțiilor și șoselelor de centură, firmele luminoase ale restaurantelor care servesc găluști și ale băcăniilor ticsite de marfă.

Încercând să-mi întipăresc totul în memorie... și să-mi amintesc.

Mă uluiește cât de derutante pot fi fotografiile cu orașul Beijing. Fie descriu orașul ca pe o lume postapocaliptică, întunecată de fum industrial, plină de oameni obosiți, cu chipurile împietrite și acoperite de măști antipoluare, fie par cadre luate dintr-un film SF exorbitant, etalând zgârie-nori eleganți, lumini orbitoare și lux.

Fotografiile arareori surprind adevărata energie a orașului, elanul care însuflețește totul aici ca un nestăvilit curent subteran. Toată lumea pare să se grăbească, să vrea să ajungă undeva, să se străduiască pentru mai mult, să se mute dintr-un loc în altul, fie că e vorba de băiatul de la livrări care vine în urma noastră, strecurându-se prin trafic cu zeci de cutii de mâncare la pachet ancorate pe

bicicletă, sau de femeia de afaceri care trimite un mesaj grăbit de pe bancheta Mercedesului din stânga.

Îmi atrage atenția o melodie transmisă la radio și interpretată de un celebru rapper chinez. Prin oglinda retrovizoare o văd pe mama cum își scoate ochelarii de soare și se încruntă vizibil.

— Ce tot scoate sunetele alea, *si-ge, si-ge*? întreabă ea după vreo trei secunde. I-a rămas ceva în gât?

Mă umflă râsul.

— Așa e muzica de azi, spune tata în dialect mandarin, diplomat ca întotdeauna.

— Mie mi se pare drăguț, adaug și eu, dând din cap în ritmul muzicii.

Mama îmi aruncă o privire peste umăr, cu o încruntătură obosită.

— Nu mai da așa din cap, Ai-Ai. Parcă ai fi o găină.

— Adică așa? întreb, dând din cap și mai tare.

Tata își ascunde zâmbetul cu palma, în timp ce mama plescăie dezaprobator din limbă, iar Emily, care sunt convinsă că e o bunicuță de 80 de ani prinsă în trupușorul unei fetițe de numai nouă, oftează prelung și teatral.

— Ce ți-e și cu adolescenții ăștia... murmură ea.

Îi dau un ghiont în coaste, iar ea îmi răspunde în același fel, ceea ce dezlănțuie o nouă rundă de ciorovăieli, care nu ia sfârșit decât când mama ne amenință că nu ne dă la cină decât orez fiert în apă.

Totuși, sinceră să fiu, în astfel de momente, cu muzica ce umple mașina și vântul șuierând la geamuri, cu soarele târziu de după-amiază strălucind auriu printre copaci, cu familia în jurul meu, mă simt... norocoasă. Cu adevărat norocoasă, în ciuda tuturor mutărilor, plecărilor și adaptărilor. În ciuda a tot.

CAPITOLUL DOI

Numai că starea asta de spirit nu e de durată.

De cum oprim lângă clădirile şcolii Westbridge, îmi dau seama de greşeala mea.

Toţi sunt îmbrăcaţi casual. Rochii drăguţe de vară. Tricouri scurte şi şorturi de blugi. Profesorii n-au specificat cum trebuie să venim îmbrăcaţi în seara asta, iar eu am presupus că e cazul să port uniforma standard, aşa cum se cerea la şcoala de unde mă mutasem.

Ai mei încep să coboare din maşină, iar eu mă lupt să-mi stăpânesc un fior de panică. Nu-i vorba că aş avea *probleme* fiindcă sunt îmbrăcată aşa, dar ştiu că arăt aiurea şi că sar în ochi. Arăt ca o Nou-Venită care nu ştie pe ce lume se află – adică fix ceea ce sunt –, dar asta nu face situaţia mai suportabilă.

— Ai-Ai..., îmi bate mama cu degetul în geam. *Kuaidian.*

Grăbeşte-te.

Îi mulţumesc repede şoferului şi cobor din maşină. Bine măcar că vremea e frumoasă. Vântul s-a mai domolit şi acum suflă o briză blândă şi mângâietoare, o adevărată binefacere după arşiţa de mai devreme. Iar cerul... Cerul e o combinaţie superbă de tonuri pastelate de albastru şi trandafiriu.

Inspir adânc, apoi expir prelung.

Totul e bine, îmi spun. *Absolut perfect.*

— Hai, tati, spune Emily, trăgându-l deja pe tata spre zona în care se adună clasele primare și unde toți pereții sunt zugrăviți în culori vii.

Mult prea vii, după părerea mea.

— *Trebuie* să vorbești cu doamna Chloe. I-am spus că ești poet, că dai autografe prin marile librării și a fost extrem de impresionată. La început nu m-a crezut, cel puțin așa mi s-a părut, pe urmă i-am spus să-ți caute numele și...

Emily *chiar* arată grozav, fiindcă e o fată grozavă. Indiferent unde mergem, surioara mea se integrează și se adaptează fără probleme. Cred că și dacă am trimite-o în Antarctica, am găsi-o după două săptămâni socializând cu pinguinii.

Mama și cu mine mergem în direcții opuse, spre clasele mari. Coridoarele largi, cu pereți cenușii, sunt deja pline de elevi și de părinți, unii intrând, alții croindu-și drum spre ieșire. Exact cum mă așteptam, câțiva își ațintesc privirea spre fusta mea apretată și spre puloverul cam larg, cu o expresie în care se îngemănează amuzamentul și compătimirea, după care se uită în altă parte.

Îmi ridic semeț bărbia. Și iuțesc pasul.

Totul e foarte bine.

Mi se pare că trece o veșnicie până ajung în clasa mea.

Înăuntru e mare gălăgie. Colegii mei umblă de colo-colo, profesorii așteaptă în spatele rândurilor de bănci. Nimeni nu mă salută și nici eu nu salut pe nimeni.

Deși școala a început cu aproape o lună în urmă, n-am reușit să-mi cunosc bine colegii. Toate numele și fețele se contopesc cumva. Oricum vom termina cursurile în mai puțin de un an. Nu are niciun rost să *mă deschid* spre ei, cum le plăcea foștilor mei profesori să-mi recomande: nu are sens să mă atașez de persoane de care urmează să mă despart peste câteva luni. Cum slujba

mamei ne obligă să ne mutăm mereu dintr-un loc într-altul, am trăit experiența asta de prea multe ori ca să mai țin o evidență a acelei tranziții lente, dureroase și mult prea previzibile de la străini la cunoștințe, apoi la prieteni și iarăși la străini, din clipa în care părăseam o școală.

Aș fi masochistă dacă m-aș obliga să trec din nou prin asta.

În plus, în anul meu sunt aproape treizeci de elevi și fiecare și-a făcut deja un cerc de prieteni. În dreapta mea, un grup de fete exclamă încântate și se îmbrățișează ca și cum nu s-ar mai fi întâlnit de câțiva ani, nu de câteva ore. Undeva în spate alt grup discută aprins, trecând de la engleză la coreeană și încă o limbă la fiecare propoziție, de parcă ar fi cel mai firesc lucru din lume.

Destul de normal pentru o școală internațională.

— Ah! Ia te uită cine a venit!

Dirigintele și profesorul meu de engleză, domnul Lee, îmi face semn să mă apropii, cu ochii strălucind în spatele lentilelor mari și groase ale ochelarilor. A avut ghinionul să se nască cu o față rotundă, ca de copil și are părul grizonant și zbârlit, o combinație derutantă care-l face să pară în egală măsură abia trecut de 30 de ani sau mergând spre 60.

— Luați loc, luați loc! mă îndeamnă el grăbit, făcând semn spre două scaune din fața catedrei.

Pe urmă își îndreaptă atenția spre mama și chipul lui devine și mai binevoitor. Ca și cum s-ar uita la un copil drăgălaș în parc.

— Iar dumneavoastră sunteți... presupun... mama Elizei.

— Da. Sunt Eva Yu, răspunde mama, abordând instantaneu tonul conversațional cu care se adresează albilor de la serviciu și luându-și un accent mai american.

Îi întinde mâna cu unghiile manichiurate.

— Mă bucur să vă cunosc.

Domnul Lee dă mâna cu mama și-și împreunează o clipă sprâncenele când vede cu câtă putere îi strânge ea mâna. Îmi dau seama că în sinea lui încearcă să împace impresia despre mama cu vreo idee preconcepută, bazată pe numele de familie neoccidental.

Mama îi dă prima drumul la mână și se reazemă de spătarul scaunului, cu un surâs mulțumit.

Știu că savurează momentul. Întotdeauna i-a plăcut să surprindă oamenii, ceea ce se întâmplă adeseori, fiindcă de regulă lumea o subestimează. Unul dintre motivele pentru care a început să lucreze în consultanță a fost remarca glumeață a unui prieten, care i-a spus că nu va supraviețui niciodată în lumea corporatistă.

— Și acum...

Domnul Lee își drege glasul și se întoarce din nou spre mine.

— Din moment ce ești nou-venită, hai să trecem repede în revistă regulile, da?

Nu mai așteaptă răspunsul meu.

— În următoarele zece minute voi vorbi cu mama ta despre rezultatele tale de până acum la limba engleză, despre atitudinea ta față de studiu și despre cum am face să îmbunătățim toate acestea. Te rog să nu ne întrerupi, să nu pui întrebări și să nu atragi atenția asupra ta până când încheiem discuția, pe urmă am să mă adresez ție. Ai înțeles?

Și se mai miră lumea de ce adolescenții au probleme cu respectul față de autorități...

— Ah, văd că ai prins figura! spune vesel domnul Lee, fluturându-și palma prin dreptul feței mele încremenite.

Îmi îndrept privirea și atenția în altă parte.

În aceeași clipă remarc în celălalt capăt al clasei una dintre puținele persoane cunoscute de aici.

Caz Song.

Oricât m-aș strădui, mi-ar fi greu să *nu* am măcar idee cine este: Fotomodel. Actor. Un Zeu, judecând după felul în care toți se înghesuie în jurul lui și-i urmăresc fiece mișcare, deși el nu face de fapt *nimic* altceva decât să se învârtă pe acolo și să arate periculos de bine. Chiar și acum, în această ambianță deprimantă și excesiv de supravegheată, un grup considerabil de elevi deja s-a adunat în jurul lui, privindu-l cu gura căscată. O fată râde isteric la o glumă pe care probabil nici n-a făcut-o el.

Abia mă abțin să nu-mi dau ochii peste cap.

N-am înțeles niciodată această agitație din jurul lui, afară de un motiv pur estetic. *Există* o oarecare eleganță în curbura maxilarului, în felul în care își țuguie ușor buzele, în silueta suplă și grațioasă. În părul negru și ochii și mai negri. Nu-i vorba că ar avea trăsături de o perfecțiune omenește imposibilă, dar luate toate la un loc, se potrivesc *teribil* de bine.

Și totuși, am senzația că e la fel de conștient de propriul farmec ca și adoratorii lui, ceea ce cumva îi mai știrbește din farmec. Chiar zilele trecute am dat de un articol care-l eticheta drept una dintre „stelele industriei spectacolului în plină ascensiune".

Acum se sprijină de zidul din spatele clasei, cu mâinile vârâte în buzunare. Pare să fie poziția lui obișnuită: sprijinit de ceva – uși, dulapuri, mese, orice – de parcă n-ar avea rost să-și dea osteneala să se țină pe picioare.

Se vede treaba însă că m-am uitat prea mult la el, fiindcă iată că ridică ochii, simțindu-mi privirea ațintită asupra lui.

Mă grăbesc să mă uit în altă parte. Mă concentrez din nou asupra interviului, la țanc ca să-l aud pe domnul Lee spunând:

— Engleza ei e foarte bună...

— Păi, *chiar* am învățat engleza de când eram copil, intervin eu, înainte să mă pot stăpâni.

Anii în care am tot fost complimentată despre cât de bună e engleza mea și cum o vorbesc practic *fără urmă* de accent – complimente rostite cu oarecare uimire, ca să nu spun nedumerire – au făcut ca explicația asta să devină un reflex.

Domnul Lee clipește spre mine. Își potrivește ochelarii.

— Bine...

— Am simțit nevoia să fac precizarea.

Mă las pe spătarul scaunului, dintr-odată nesigură dacă să am un sentiment de triumf sau de vinovăție că l-am întrerupt. Poate *chiar* voia să spună că stăpânesc bine gramatica, nu că nu se aștepta la cineva care arată ca mine să vorbească așa bine englezește.

Se pare că mama i-a interpretat vorbele drept un compliment, fiindcă mă fulgeră cu privirea.

— Îmi cer scuze. Vă rog, continuați, bâigui eu.

Domnul Lee aruncă o privire spre mama.

— Dacă nu vă supărați, aș fi curios să știu câte ceva despre Eliza înainte de a veni la școala noastră...

Mama încuviințează din cap, pregătită pentru această întrebare și începe să debiteze discursul obișnuit: *născută în China, plecată de acolo la cinci ani, după care a mers la școala X și la școala Y, mutându-se dintr-o țară în alta...*

Încerc să nu mă foiesc pe locul meu și să n-o iau la fugă. Felul în care se vorbește despre mine îmi trimite furnicături în tot corpul.

— Dar cel mai bun lucru care i se întâmplă după ce a trăit în atâtea locuri e că se integrează *oriunde.*

Domnul Lee întinde brațele în lături, cu un gest care presupun că ilustrează ideea de „oriunde", prilej cu care răstoarnă o cutie cu șervețele. Se oprește, jenat. Ridică cutia. Apoi – incredibil! – continuă de unde s-a întrerupt.

— Ar trebui să știți că Eliza nu-i cetățean al unei singure țări și nici măcar al unui singur continent, ci mai curând...

— Dacă o să spuneți *cetățean al lumii,* am să vomit... murmur eu îndeajuns de încet ca să nu mă audă ceilalți.

Domnul Lee se apleacă în față.

— Scuze, ce ai spus?

— Nimic.

Clatin din cap. Zâmbesc.

— Nimic.

O clipă de tăcere.

— Ei bine, din moment ce vorbim despre experiențele Elizei... spune delicat și șovăielnic domnul Lee, iar eu am sentimentul oribil că știu ce va urma. Mă tem că Eliza are dificultăți... de adaptare.

Mi se pune un nod în gât.

Asta era. Iată de ce detest convorbirile cu părinții și profesorii.

— Dificultăți de adaptare... repetă mama încruntându-se, deși nu pare prea surprinsă, doar întristată.

— Se pare că nu s-a apropiat de nimeni din clasă, explică domnul Lee.

Grupul trilingv care își așteaptă părinții în fundul clasei își alege fix acest moment ca să izbucnească în hohote de râs pentru un motiv știut numai de ei și râsul lor stârnește ecouri între cei patru pereți ai sălii. Domnul Lee ridică glasul, aproape că strigă:

— Vreau să spun că e oarecum îngrijorător că încă nu și-a făcut prieteni aici.

Din păcate pentru mine, gălăgia din jur se potolește chiar pe la mijlocul enunțului.

Bineînțeles, toată lumea aude clar ultimele lui cuvinte. Se lasă o tăcere penibilă și simt cum circa treizeci de perechi de ochi îmi sfredelesc craniul. Îmi ard obrajii.

Mă ridic de pe locul meu și mi se strânge inima auzind scrâșnetul picioarelor scaunului pe podeaua lustruită, în tăcerea care s-a lăsat. Mormăi ceva, cum că am nevoie să merg la baie.

Numai să plec naibii de acolo.

În apărarea mea, trebuie să spun că în general mă pricep foarte bine – ba chiar sunt expertă – în a-mi ascunde sentimentele și a mă detașa de toți și de toate, dar uneori mă strivește senzația că *nu am ce căuta într-un loc*, că *sunt diferită*, indiferent că aș fi singura asiatică la o școală catolică de fete din Londra sau singura nou-venită într-un grup restrâns dintr-o școală internațională din China. Uneori, am convingerea că așa am să-mi petrec tot restul vieții. Singură.

Că am fost menită să rămân singură.

Spre ușurarea mea, pe coridor nu e nimeni. Mă refugiez în ungherul cel mai îndepărtat, mă las pe genunchi și-mi scot mobilul. Îmi fac de lucru cu el timp de un minut, fără a căuta ceva anume. Pipăi instinctiv brățara din sfoară aspră de la încheietură, dăruită de Zoe, ca să mă liniștesc.

Totul e bine. Și eu sunt bine.

Pe urmă accesez site-ul Craneswift.

Am descoperit acest site cu câțiva ani în urmă, citind una dintre informările lor pe când mă aflam într-o gară londoneză. Pe atunci îi citeam mereu. Nu aveau prea mulți fani, dar publicul restrâns era compensat din plin de calitatea și reputația site-ului.

În esență, oricine avea norocul să fie publicat pe Craneswift ajungea să aibă genul de succes la care eu

puteam doar să visez: premii în jurnalistică, prestigioase burse newyorkeze pentru scrieri, altele decât ficțiune, recunoaștere internațională. Toate acestea fiindcă respectivii scriseseră ceva frumos și profund.

Cuvintele m-au impresionat dintotdeauna. O frază frumoasă mi se vâră pe sub piele, făcându-mă să mă deschid, la fel ca o frază muzicală sau o scenă culminantă dintr-un film. O povestire bine ticluită mă poate face să râd, mă lasă fără suflare sau mă face să-mi dea lacrimile.

Mă apuc să citesc unul dintre eseurile recent postate pe Craneswift, despre cum să-ți găsești sufletul-pereche în cele mai puțin probabile locuri. Binecunoscutul logo albastru lucește pe ecran și simt deja cum începe să mi se ia greutatea de pe umeri și cum mi se destinde trupul încordat...

O ușă se întredeschide și pe coridor răzbate zvon de glasuri.

Încremenesc și îmi încordez privirea de-a lungul coridorului. Caz Song pășește singur pe hol, privind cumva prin mine, de parcă nici n-aș fi acolo. Pare preocupat de ceva..

— ... toți te așteaptă, spune el cu o cută între sprâncene, cum i se întâmplă arareori, și cu glas crispat, cum i se întâmplă încă și mai rar.

Caz mi-a dat întotdeauna impresia unei persoane luate de pe coperta unei reviste: strălucitor, aerian, accesibil, vandabil și inofensiv. Acum însă se învârte agitat în cerc, cu pași atât de ușori încât aproape nu se aud.

— Astea sunt convorbiri cu *părinții și profesorii*. Nu pot fi doar eu.

O clipă rămân nedumerită, închipuindu-mi că vorbește singur sau că testează nu știu ce tehnică actoricească mai bizară, apoi aud un glas înăbușit de femeie răzbătând din căștile telefonului.

— Știu, știu, dar pacientul meu are mai mare nevoie de mine. Îi poți spune profesorului tău că s-a ivit o urgență la spital? *Hao erzi, tinghua.*

Ești un băiat bun. Poartă-te frumos.

— Poate reprogramăm pentru săptămâna viitoare? Data trecută a mers figura, nu?

Văd cum Caz trage aer în piept. Apoi îl dă afară. Când vorbește din nou, tonul lui e remarcabil de controlat.

— Nu, mamă, e în regulă. Am să... am să le spun. Sunt sigur că vor înțelege.

— *Hao erzi*, spune din nou femeia și aud, chiar și de la depărtare, niște sunete ciudate în fundal. Zăngănit metalic. Bipul unui monitor.

— Oh... Și înainte să închid... ce au spus legat de cererile pentru colegiu?

Cereri.

Evaluez în minte această neașteptată frântură de informație. E ceva nou pentru mine. Credeam că cineva cum e Caz nu va urma traseul obișnuit către colegiu, ci se va orienta spre actorie.

Totuși, în momentul de față, „Steaua în ascensiune" își freacă bărbia și răspunde:

— Totul e... în regulă. Ei zic că, dacă reușesc să scriu un eseu foarte bun pentru admiterea la colegiu, ar trebui să compenseze notele slabe și absențele...

Din căști se aude un oftat.

— Ce-ți tot repet eu? Mai întâi notele, *notele*. Crezi că pe cei din comisia de admitere la colegiu îi interesează dacă ai jucat rolul principal în piesele de teatru ale liceului? Crezi că mai cunosc și alte celebrități din Asia afară de Jackie Chan?

Înainte ca el să apuce să răspundă, mama lui oftează din nou.

— Nu-i nimic. Acum e prea târziu. Tu concentrează-te pe eseul ăla. E aproape gata?

Poate au clipit luminile slabe de pe coridor, dar aş putea jura că l-am văzut pe Caz încruntându-se uşor.

— Oarecum.

— Ce înseamnă *oarecum*?

— Eu...

Strânge din dinţi.

— Încă umblu după un subiect, după care trebuie să schiţez ideile principale şi... pe urmă să-l scriu, adaugă el repede. Îţi promit. Ai încredere în mine, mamă. N-am să te dezamăgesc.

Urmează o tăcere lungă.

— Bine. Ascultă, mă strigă pacientul meu. Vorbim curând, da? Şi ai grijă să te ocupi de eseu. Dacă ai face măcar pe jumătate efortul pe care-l faci ca să-ţi înveţi scenariile, atunci...

— Am înţeles, mamă.

Încheie convorbirea şi pentru o clipă pe chip i se aşterne o expresie de îngrijorare.

Pe urmă se întoarce să plece şi dă cu ochii de mine, ghemuită ca o evadată în umbrele coridorului, fixându-l cu privirea pentru a doua oară în decursul serii.

— Oh! exclamă el, în timp ce eu mă ridic şi murmur „Scuze!"

În clipa următoare începem să vorbim amândoi deodată.

— N-am văzut...

— Îţi jur că n-am vrut să...

— E grozav că...

— Tocmai voiam să plec...

— Tu eşti Eliza, nu? Eliza Lin?

— Da, răspund eu încet, conştientă de tonul meu circumspect. De ce?

El ridică din sprânceana neagră și de pe chip i se șterge orice urmă de îngrijorare.

— Nimic. Voiam doar să mă arăt prietenos.

Un răspuns neașteptat. Și perfect rezonabil.

Și totuși...

Încă nu și-a făcut prieteni aici.

— Ai auzit... ce a spus domnul Lee mai devreme?

De cum îmi scapă cuvintele, le și regret. Aș vrea să le șterg din minte odată pentru totdeauna. Există lucruri asupra cărora nu vrei să atragi atenția cu niciun chip, chiar dacă atât tu, cât și interlocutorul cunoașteți problema. E ca și cum ți s-ar umple fața de acnee. Sau ca și cum dirigintele te-ar declara lipsit de prieteni în fața întregii clase.

Faptul că n-am *nevoie* de prieteni noi nu mă face să mă simt mai puțin stânjenită.

Caz se gândește o clipă la întrebarea mea. Se sprijină de zidul cel mai apropiat, astfel că trupul lui e pe jumătate aplecat spre mine.

— Mda... recunoaște el. Am auzit.

— Oh, uau!

— Ce e?

Râd scurt, rușinată.

— Mă așteptam cumva să-mi răspunzi cu o minciună. Înțelegi... Ca să-mi cruți sentimentele, ceva de genul ăsta.

În loc să-mi răspundă direct, el își lasă capul pe o parte și mă întreabă pe un ton reținut:

— *Tu* ai auzit ce vorbeam la telefon?

— Nu, răspund eu fără să stau pe gânduri, după care mă crispez. Adică...

— Drăguț din partea ta că vrei să-mi cruți *mie* sentimentele, spune el pe un ton ironic care mă face să-mi doresc să mă evapor chiar în clipa aceea.

Pe urmă îmi vine în minte un gând și mai oribil: dacă mă consideră o admiratoare? Sau crede că mă țin după el? Că sunt altă colegă entuziasmată, care nu-l scapă din ochi și care se ține de coada lui pretutindeni, pândind momentul în care-l va prinde singur? Am văzut cu ochii mei astfel de scene: eleve ascunzându-se după tomberoane de gunoi sau după ziduri, ca să năvălească asupra lui cum dă colțul.

— Îți jur că n-am avut intenția să trag cu urechea, îi spun exasperată, ridicând amândouă mâinile. Habar n-aveam că ai să ieși pe coridor.

El dă din umeri cu o figură impasibilă.

— Bine.

— *Zău*! insist eu. Îți jur cu mâna pe inimă.

El se uită lung la mine.

— Am zis „Bine".

Dar după tonul lui, nu-mi dau seama dacă mă crede cu adevărat. Simt cum mă furnică pielea și cum mă îmbujorez la față de rușine și de enervare. Apoi buzele mele decid să înrăutățească și mai mult situația, rostind cea mai ridicolă afirmație cu putință:

— Nici măcar... nici măcar nu sunt admiratoarea ta.

Trece o secundă încordată, timp în care chipul lui ia o expresie imposibil de descifrat. Poate uimire. Simt cum mă topesc pe dinăuntru.

— E bine de știut, spune într-un târziu.

— Adică... nu sunt nici împotriva ta, bolborosesc eu cu sentimentul straniu, oribil și neajutorat că o privesc pe protagonista unui film horror, că aș vrea să țip la ea să se oprească, în timp ce ea înaintează pas cu pas către pierzanie.

— Pur și simplu sunt neutră. Nici pro, nici contra. Sunt... un om normal.

— Asta-i clar.

Strâng din buze, cu obrajii în flăcări. Nu pot să cred că stau aici cu *Caz Song*, care pare-se are un talent unic de a mă face să mă simt și mai conștientă de mine însămi decât sunt de obicei. Nu pot să cred că încă mai stăm de vorbă, că domnul Lee e tot în clasă cu mama și că amândoi cred că sunt la toaletă.

E un coșmar. Trebuie să găsesc o cale de a fugi de acolo înainte să mă pun într-o situație și mai penibilă.

— Ai auzit?

Îmi lungesc gâtul, ca și cum tocmai aș fi auzit cum cineva mă strigă pe nume.

— Sunt sigură că era vocea mamei.

Caz ridică amândouă sprâncenele.

— Eu n-am auzit nimic.

— Mda, are o voce foarte blândă, bâigui eu, făcându-mi loc pe lângă el. N-o prea auzi, dacă nu ești obișnuit cu ea. Acum trebuie să plec. Mai vorbim.

Nu-i las răgazul să răspundă. Pur și simplu țâșnesc înapoi în clasă, gata s-o apuc de mână pe mama și să-l implor pe Li Shushu să vină să ne ia cât mai curând posibil. După o experiență atât de umilitoare, n-am să mai pot vorbi cu Caz Song în viața mea.

CAPITOLUL TREI

A doua zi mă trezesc înainte de ivirea zorilor, cu pielea încinsă de căldură, cu așternutul mototolit în jurul meu.

Mobilul meu afișează un semnal luminos intermitent.

237 de notificări noi.

Mă încrunt la telefon un minut bun, fără să înțeleg, cu mintea încă încețoșată de somn. Ecranul se luminează iar și iar, aruncând pe noptieră o rază palidă și albăstruie. Tresar alarmată, în ciuda oboselii. De regulă, nimeni nu-mi trimite mesaje la ora asta. Și cu siguranță nimeni, nici măcar Zoe, nu mi-ar trimite *atât* de multe mesaje unul după altul.

239 notificări noi.

240...

Dau deoparte așternutul cu picioarele, dezmeticită complet și verific Mesageria, în timp ce nedumerirea mea se preschimbă instant în teamă.

Pe urmă citesc mesajele de la Zoe:

La naiba.

La naiba, fir-ar să fie!!!

OK, știu CĂ E ÎN TOIUL NOPȚII

DAR

TE ROG, DESCHIDE TELEFONUL

Asdfghjkklkll

AI VĂZUT ASTA, fato? Ce mama DRACULUI?

A ataşat un screenshot: un articol. Aproape că mi-e prea teamă să-l deschid, dar după ce fixez ecranul cu privirea timp de două minute, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, mă dau bătută.

Îmi sare în ochi un titlu cu litere uriaşe şi îngroşate:

„O comedie romantică în derulare: postarea de pe blogul acestei fete despre viaţa ei sentimentală ne face să credem în iubire."

Simt cum mi se iuţeşte pulsul.

În prima clipă nu-mi dau seama la ce mă uit. Ştiu doar că e un fragment din eseul meu personal, cel pe care l-am recitit de cel puţin trei ori şi pe care l-am postat abia ieri, cu numele meu adevărat şi cu logoul *BuzzFeed* în capul paginii. Acelaşi BuzzFeed pe care-l derulam ore întregi împreună cu Zoe, răspunzând la întrebări ca să vedem cu ce fel de gustări semănăm. Nu are niciun sens. Habar n-am cum sau de ce a ajuns eseul meu pe BuzzFeed.

E ca şi cum ai da de o fotografie a ta în casa altuia, acea combinaţie şocantă de „pare o figură cunoscută" şi „ce naiba caută poza asta aici?" Am senzaţia că visez.

Dar... Doamne... e vorba de mai mult. De mult mai mult.

Se pare că eseul meu a fost deja distribuit în cursul nopţii, când o persoană relativ cunoscută a pus pe Twitter un screenshot şi un link către postarea mea de pe blogul şcolii, astfel că totul a fost făcut public. Îmi securizez

repede VPN-ul şi accesez Twitter, unde aproape îmi sare inima din piept.

Cu o seară în urmă, pe contul meu de Twitter aveam în total cinci persoane care mă citiseră, dintre care sunt convinsă că doi erau roboţi.

Acum sunt peste zece mii!

— Ce mama naibii, zău aşa... murmur eu şi sunetul vocii mele, grav şi uşor gâjâit la trezire, face ca situaţia să mi se pară şi mai ireală.

Nu mai înţeleg nimic. Nu înţeleg cum de stau aici pe pat, cu lumina telefonului proiectată pe pereţii goi ai dormitorului, în timp ce un număr de persoane au avut grijă să dea *jumătate de milion de like-uri*, număr care continuă să crească.

Cu mâinile tremurând, rulez câteva dintre cele mai recente comentarii.

@alltoowell13: *poate că până la urmă băieții au și ei drepturi?*

@jiminswife: *sunt cu ochii în lacrimi, omg, e ATÂT DE FRUMOS (te rugăm să mai publici lucruri atât de frumoase, sufletul meu are nevoie de ele) (dacă perechea asta se desparte, jur că n-am să mai cred niciodată în iubire)*

@angelica_b_smith: *mă uimește cum adolescenții de azi scriu eseuri aproape shakespeariene despre iubirea vieții lor... la vârsta lor nu eram în stare să înșir o frază pe hârtie*

@drunklanwangji: *nu vreau să fiu teatral, dar mi-aș da viața ca cei doi să rămână împreună, să-și dea mâna și să trăiască alături până la adânci bătrâneți*

@user387: *VĂ IMPLOR, nu se găsește nimeni să facă un film după povestea asta? vă ROG DIN SUFLET*

@echoooli: *oare sunt singura curioasă să aflu cine e băiatul? (și cum aș putea găsi și eu unul ca el??)*

Scap telefonul din mână înainte să apuc să citesc mai mult şi mă năpădeşte un amestec tulburător de panică şi încântare.

Deci.

E de-a dreptul ridicol.

Simt că mi se blochează creierul. Ca şi cum s-ar fi supraîncălzit. Oameni de pe tot globul îmi citesc eseul şi-şi închipuie că stau îmbrăţişată cu un băiat pe canapeaua lui, că-l sărut pe un balcon, că-i şoptesc lucruri gen *Mi-e dor de tine chiar şi când eşti lângă mine* sau *Uneori, eşti aşa frumos, că-mi pierd minţile.*

Un număr mare de oameni au citit eseul meu şi... chiar le-a *plăcut*. Le-au plăcut cuvintele mele, scrisul meu, gândurile mele. S-au recunoscut în parte în povestea mea. Deşi tulburată peste măsură, nu-mi pot stăpâni un zâmbet. *Oare asta înseamnă celebritatea*? Nu pot să nu mă întreb pentru o clipă, deşi nu-mi vine a crede. *Oare aşa se simte un star cum e Caz Song tot timpul?*

Dar nu... Mă străduiesc să-mi ţin firea. Oricât de interesant e ce se întâmplă, nu aşa se pune problema. Să devin celebră pe internet prin ceea ce am scris e un lucru... bun, un fel de basm modern. Dar să devin celebră pentru o „poveste de dragoste cu totul şi cu totul reală" (o spune @therealcarrielo, nu eu) care de fapt e pură ficţiune e cu totul altceva.

Îmi şi imaginez cum va arăta următorul articol pe BuzzFeed dacă adevărul va ieşi la iveală:

„O infractoare în devenire: eseul personal scris de această fată, devenit celebru, se dovedește a fi o minciună."

Preț de peste o oră, timp în care toți ai casei se trezesc, robinetele de la baie scârțâie și mama își târșâie picioarele spre bucătărie ca să pună în funcțiune mașina de făcut lapte din soia, nu mă pot gândi la altceva. Doar la titlul din BuzzFeed. La comentarii. Cât de implicați sunt oamenii deja, cât de mulți urmăresc blogul pentru noutăți... pe care nu le pot oferi...

Un sentiment de vinovăție mi se strecoară în suflet și-mi vine să țip.

Ca prin minune – sau poate în urma unor ani de practică – la micul-dejun reușesc să mă prefac că totul e în regulă. Nu mi se pare o idee bună să le dau din senin vestea tuturor: *Oh, fiindcă veni vorba, e posibil să fi făcut din eseul pe care l-am avut ca temă un exercițiu de creație, drept care a devenit viral și acum peste un milion de oameni cred că mi-am întâlnit iubirea vieții la Beijing.* Nu e nici măcar ora 8.00. Așadar, îmi beau laptele de soia făcut în casă, îmi mănânc oul și mă străduiesc să nu mă gândesc că poate viața mea s-a schimbat irevocabil în decursul unei singure nopți.

— ... mă aduce la disperare, tocmai spune mama, spărgând oul într-un castronel cu un pârâit care o umple de încântare. E un dezastru.

Nici n-am nevoie să fiu atentă la ce spune ca să știu exact la cine se referă: la Kevin din departamentul de marketing. Un proaspăt absolvent de Harvard, cu IQ-ul unui geniu, dar – din câte spune mama – total lipsit de simțul realității.

— Scuze, ce e un dezastru? întreb, sperând să ne dea detalii.

În clipa de față mi-ar prinde bine niște sfaturi despre managementul dezastrului.

— Viața mea, intervine Emily din celălalt capăt al mesei.

Și-a îmbrăcat uniforma pe dos și și-a legat părul negru ca pana corbului în ceva ce *bănuiesc* că ar vrea să fie o coadă de cal, dar arată mai curând ca un vrej de fasole. E limpede că azi *tata* e cel care a pregătit-o pe Emily pentru școală.

Mama își dă ochii peste cap.

— Lasă atitudinea asta pentru când o să fii trecută de 40 de ani, o dojenește ea pe Emily, apoi se întoarce spre mine. Iar pe tine de când te preocupă așa de tare viața mea profesională?

— Dintotdeauna, răspund eu cu un aer inocent.

— Aveam impresia că nu prea înțelegi ce înseamnă meseria mea, subliniază mama, întinzându-ne o farfurie cu mantous[2] rotunde și pufoase, abia scoase din aparatul de gătit cu aburi.

— Mda, bine... asta doar fiindcă firma ta insistă să se descrie ca fiind „colaborator creativ și lider de piață" interesat să „inspire și să influențeze cultura" și să elaboreze „inițiative de proiecte de marketing" sau cam așa ceva.

Rup un mantou în bucățele mici cât o înghițitură și simt aluatul muindu-se între degete.

— Practic, astea sunt simple vorbe. Dar înțeleg cu ce te ocupi *tu*. Adică, oarecum...

Mama nu pare prea convinsă, totuși oftează și începe să explice:

— Kevin a convins un investitor important să colaboreze cu noi.

---

2 Chifle gătite la abur (n. tr.).

— Şi de ce e asta o problemă?

— Investitorul a semnat fiindcă Kevin i-a spus că firma noastră e în relaţii excelente cu renumitul start-up tehnologic SYS.

Îşi ia şi ea un mantou, dar nu-l mănâncă. Pur şi simplu îl priveşte cum se răceşte lângă ou.

— Numai că noi n-am *discutat* niciodată cu cineva de la SYS. Nu avem niciun fel de relaţie cu ei.

— Ah!

Dau încet din cap, reţinându-mi reacţia de disperare la vizibila paralelă dintre criza stârnită de Kevin şi problema mea.

— Acum înţeleg de ce v-a pus în dificultate.

Apoi, sperând că nu par prea curioasă, sorb o înghiţitură de lapte de soia şi întreb:

— Deci... ce ai de gând să faci? Intenţionaţi să spuneţi adevărul sau...

— Dumnezeule, nu! Sigur că nu!

Mama începe să râdă, ca şi cum ideea în sine ar fi absurdă.

— Nu, ne străduim să cooptăm acest investitor de mulţi ani. Numai că va trebui să inversăm lucrurile: să-i contactăm pe cei de la SYS şi să stabilim o legătură, ca şi cum am colabora de multă vreme. Poate dacă vom aborda mai întâi echipa *lor* de marketing sau pe tipul din campania Cartier...

Are în ochi acel licăr distant şi plin de zel care apare de fiecare dată când chibzuieşte la o problemă de serviciu. Pe urmă îşi aminteşte cu cine stă de vorbă.

— Totuşi, nu-i corect să minţi, se grăbeşte ea să adauge, privind cu asprime spre mine şi spre Emily.

— Am reţinut, spun eu şi îmi termin fără chef laptele de soia.

Pulpa boabei de soia îmi zgârie gâtul de parcă ar fi nisip.

După ce toată lumea termină de mâncat, o ajut pe mama să strângă masa și pornim amândouă spre mașină. Simt cum telefonul îmi arde buzunarul. Nu l-am verificat de azi-dimineață, dar notificările continuă să sosească. Când ajung la școală, am deja 472 de mesaje necitite și nenumărate comentarii pe Twitter.

Apoi lucrurile iau o întorsătură și mai bizară.

Ca de obicei, sunt prima care ajunge la ora de matematică.

Nu că aș fi deosebit de punctuală de felul meu, nici că m-ar entuziasma peste măsură ecuațiile de gradul 2, ci pentru că nu am unde să mă duc. În cele câteva minute dinaintea primei ore sau în pauzele dintre ore, colegii se adună în fața vestiarelor sau umplu coridoarele, discutând și râzând atât de tare, că se cutremură zidurile.

Am încercat și eu să mă alătur unui grup în cea de a treia zi de la venire, dar n-am reușit decât să mă simt ridicolă. Ridicolă și oarecum tristă, fiindcă eu nu aveam pe cine să *aștept*. Pur și simplu am rămas în mijlocul coridorului, ținând strâns ghiozdanul în mână și rugându-mă în gând să sune clopoțelul cât mai curând.

După această experiență am decis că e mai bine să aștept în clasă, cu cărțile și creioanele pe bancă, astfel încât să pară că studiez.

Mă prefac că mă uit peste notițele din ajun, când aud pași apropiindu-se. Pașii se opresc chiar în dreptul băncii mele. Apoi...

— 'Neața, Eliza.

Ridic brusc privirea, uluită.

Două fete care nu mi-au adresat în viaţa lor cuvântul zâmbesc acum spre mine – efectiv *cu gura până la urechi* – de parcă am fi cele mai bune prietene din lume. Iar eu habar n-am nici cum le cheamă.

— 'Neaţa, răspund pe un ton care aduce mai curând a întrebare.

Ele iau răspunsul meu drept invitaţie şi se aşază pe cele două locuri libere din stânga şi din dreapta mea, continuând să zâmbească atât de larg, încât îşi arată toţi dinţii albi ca perlele. Apoi una dintre ele o înghionteşte pe cealaltă şi amândouă schimbă o privire plină de subînţeles. Încep să înţeleg de ce se află aici.

— Ţi-am citit eseul, spune cea din stânga, mai înaltă şi mai bronzată, confirmându-mi suspiciunile.

— Oh! exclam eu, neştiind cum altfel să răspund. Păi... îmi pare bine.

— Eu... oh, mi-a plăcut *teribil* de mult! continuă ea entuziasmată, pe tonul cuiva care îşi construieşte un discurs emoţional important. Pur şi simplu am stat trează toată noaptea ca să-l citesc şi...

— E absolut *superb*! intervine şi cealaltă, ducându-şi mâna la inimă.

OK. Nu mă aşteptam la *aşa ceva*. Şi nici la micul surâs involuntar care îmi apare în colţul buzelor.

Îndată încep amândouă să gesticuleze frenetic, să vorbească în acelaşi timp şi din ce în ce mai tare, entuziasmate la culme.

— Pasajul meu preferat e cel de la băcănie... Oh, super!

— Nici nu ştiam că ai un prieten! N-ai suflat un cuvânt...

— Ai cumva o poză? Dacă nu vrei să ne-o arăţi, nicio supărare, dar...

— Cum îl cheamă? E la școala noastră?

— E din anul nostru?

— E coleg de *clasă* cu noi?

Amândouă se întorc spre ușa clasei, făcând ochii mari la elevii care intră pe rând, ca și cum unul dintre băieți ar putea face un pas în față ca să declare că e iubitul meu necunoscut. Bineînțeles că nu se întâmplă așa ceva, totuși colegii încetinesc pasul și mă fixează cu privirea de parcă nu m-ar mai fi văzut până atunci. Ca și cum ar spera că le-aș putea face și lor confidențe despre povestea mea de dragoste fictivă.

Singurul care se duce direct în banca lui din spatele clasei e Caz Song. Cu mâinile în buzunare, cu iPod-ul deschis, cu o expresie de eternă plictiseală pe față. Aruncă o privire scurtă și nepăsătoare în direcția mea, apoi se uită în altă parte.

Deși e ultima mea grijă, totuși simt cum mi se strânge inima. Nu-mi dau nici eu seama ce am sperat, de ce mi-am imaginat că-mi va acorda vreo atenție după bizara conversație din ajun. Caz Song și cu mine suntem atât de diferiți, încât am putea locui pe două planete separate.

— Ei, bine? mă îndeamnă fata din stânga mea, atrăgându-mi din nou atenția spre ea și spre colega ei. Ne spui?

Mă uit la amândouă, căutând să detectez vreun semn de rea-voință sau batjocură. Dar amândouă continuă să zâmbească. Observ câțiva pistrui răzleți pe nasul celei mai înalte și agrafa galbenă în formă de fluture din părul ondulat al celeilalte. Și una și alta par... binevoitoare. Prietenoase cu adevărat...

— Mmm... asta nu pot să vă spun, zâmbesc eu în chip de scuză, sperând că discuția noastră se va opri aici. Aș vrea să vă pot spune mai mult, dar mă înțelegeți... Nu

suntem împreună de *prea* mult timp, așa încât deocamdată vrem să păstrăm secretul.

— Ah!

Amândouă dau încet din cap. Zâmbesc și mai larg. Niciuna nu se clintește din loc.

— E de înțeles.

Deși totul face parte din scenariul pe care îl pregătisem când predasem eseul, atunci era vorba doar de o măsură preventivă, nu de ceva care să ajungă sub ochii cititorilor din lumea întreagă. Cam cum se întâmplă cu vestele de salvare din avion. Nimeni nu se așteaptă să fie pus în situația de a le *folosi*.

În aceeași clipă ledul telefonului începe iar să pâlpâie.

531 de notificări noi.

Fata mai înaltă observă înainte ca eu să închid telefonul.

— Uau! exclamă ea, începând în cele din urmă să-și pună pe bancă cele necesare pentru oră.

Un MacBook Air într-o husă lucioasă. Stilouri și creioane pentru evidențiere, toate cu desene elegante pe ele. Un caiet gros, aproape nefolosit, cu indexuri colorate pe margine și logoul uriaș al unei trupe K-pop lipit pe copertă.

— Cred că ai avut o dimineață agitată, așa-i?

— *Agitată* e puțin spus, comentez eu, ușurată că măcar de data asta pot spune adevărul.

— Întotdeauna m-am întrebat cum e când devii viral, cade pe gânduri cealaltă.

Are la ea doar laptopul. De fapt, e instrumentul standard pentru elevii de aici, am aflat pe pielea mea. La fosta școală ni se dădea voie să aducem *doar* caiete de notițe, astfel încât nu mă gândisem că voi avea nevoie de

un laptop, asta până la prima oră de curs la Westbridge, când constatasem că toți lucrau pe documente Google, numai eu aveam caiet și creion.

Mda, nu pășisem chiar cu dreptul.

— Nadia, n-ai fost și tu virală un timp luna trecută? întreabă fata cea înaltă.

— Da, clipul meu video a avut 20 000 de vizualizări, răspunde Nadia, dând din mână cu indiferență. E cu totul altceva să ai aproape un milion de oameni care citesc ce ai scris. În plus, adaugă ea, încrețindu-și nasul, tot primesc comentarii bizare despre picioarele mele.

— Mda... asta nu-i deloc plăcut.

Amândouă încep să chicotească, în timp ce eu simt o durere surdă în piept. Aș da orice, numai să fiu alături de Zoe, să râdem împreună de o glumă știută doar de noi, fără să-mi fac griji că peste un an voi pleca iarăși. Să mă simt bine, în largul meu, acasă.

Probabil că pe fața mea se citește ceva, fiindcă fata mai înaltă se oprește din râs și se întoarce îngrijorată către mine.

— Ești bine, Eliza?

— Poftim?

Mă prefac că nu înțeleg despre ce e vorba și mă silesc să arborez un zâmbet timid.

— Da, sigur. Doar că... mă gândeam la eseu. Și la ce să fac în continuare...

Amândouă suspină prelung și dau iar din cap la unison.

— Bună întrebare, spune cea înaltă. Cu siguranță ar trebui să faci ceva. Ar trebui... Oh! Ar trebui să profiți de celebritatea asta.

— Da! întărește Nadia, arătând entuziasmată cu degetul spre mine, mai-mai să-mi scoată ochiul. Ups...

scuze! Dar Stephanie are dreptate. Când cineva devine viral pe Twitter, întotdeauna își folosește celebritatea ca să se promoveze, să facă reclamă paginii culinare a unei prietene, ceva de soiul ăsta.

— Tu ai o pagină din astea? întreabă Stephanie, rezemându-se de spătarul băncii.

— Ce anume? O pagină culinară?

— Ceva de promovat, precizează ea râzând. Deci? Ce părere ai?

Deși e o prostie, fără vreo legătură și total nerealist în situația de față, mă surprind gândindu-mă la sugestia primită și simt cum îmi revine euforia de dimineață. Întotdeauna am visat ca oamenii să citească scrierile mele – să le citească și să le placă – iar acum, pentru prima oară în viața mea, *chiar* am cititori. Există oameni interesați de scrierile mele. Poate dacă aș mai publica niște eseuri cât timp lumea încă stă cu ochii pe mine, aș putea... nici eu nu știu. Să încep o carieră literară. Să-mi fac un nume. Aș putea deveni „scriitoare", nu doar „ o persoană care scrie".

De cum încolțește în mine această speranță, mă grăbesc s-o înăbuș.

Toți vor să afle mai multe de la mine doar fiindcă își închipuie că eseul meu se bazează pe o poveste reală. Își închipuie că mă văd cu un băiat frumos care mă duce în excursii cu motocicleta prin oraș, care a dansat o dată cu mine pe culoarul unui magazin alimentar și care îmi trimite mesaje de noapte bună în fiecare seară înainte de culcare. Lumea iubește povestea mea de iubire.

Dacă vreau să scriu în continuare și să-mi *valorific celebritatea*, cum s-a exprimat Stephanie, va trebui să mint mai departe.

— Nu știu, spun eu, rostind rar cuvintele. Poate...

Înainte să găsesc vreun răspuns vag, ușa se dă de perete și zarva se potolește.

Profesoara noastră de matematică, doamna Sui, vine cu pași mari în fața clasei, ținând într-o mână un teanc de teste care ne face să ne treacă fiorii, în timp ce cu cealaltă mână își duce servieta diplomat. Îmi amintește de profesorii din fostele mele școli chinezești de sâmbătă. Totul intimidează la ea: privirea, vocea, croiala puloverului de un alb strălucitor. Până și stilul ei pedagogic îmi amintește de fostele mele școli.

Nu ne salută. Pur și simplu trântește testele pe catedră cu o bufnitură amenințătoare și o cheamă pe Stephanie ca s-o ajute să le împartă.

Primim fiecare câte cincizeci de pagini cu întrebări de matematică, scrise față-verso cu caractere cât mai mici posibil. Trebuie terminate până a doua zi de dimineață. Mi se pare un abuz. Cineva scoate un sunet gâtuit, pe care se grăbește să-l mascheze printr-o tuse.

Și totuși, aproape că sunt recunoscătoare pentru acest volum de muncă imposibil și pentru tăcerea concentrată așternută în toată clasa. Oricât aș fi eu de descurcăreață, zău că nu știu la câte întrebări aș putea răspunde fără s-o dau în bară.

Până la prânz, în doar câteva ore, am stat de vorbă cu mai multe persoane decât în tot răstimpul de când a început școala. Colegii vin pe rând la mine, mă strigă pe coridoarele pline în pauzele dintre ore, ba chiar și în drum spre toaletă, iar acum, iată, chiar și în timp ce stau la coadă la bufetul cu autoservire.

Cineva mă bate pe umăr.

— Hei, tu ești fata cu eseul, așa-i?

Asta-i reputația mea acum, nu „Fata cea nouă din America", ci „Fata cu eseul devenit viral". Aș considera

asta un progres, dacă nu mi-ar fi o teamă cumplită că peste câteva zile sau săptămâni voi ajunge să fiu cunoscută drept „Fata care a mințit." Totul depinde de cât timp voi reuși să mă prefac.

Mă răsucesc în loc și dau cu ochii de un grup de fete, alături de trei băieți, toți privindu-mă cu gura căscată.

Par cu câțiva ani mai mici ca mine, să tot aibă nouă sau zece ani. Unii dintre ei sunt încă bucălați, cum sunt copiii, în schimb fetele sunt machiate strident, iar băieții au părul năclăit cu gel de păr, în încercarea de a părea mai „maturi".

— Da, răspund zâmbind involuntar. Da. Eu sunt.

— Vezi? Ți-am *spus eu*! exclamă una dintre fete, adresându-se băiatului din spatele ei.

Băiatul se încruntă.

— Arată exact ca în fotografie.

Clipesc de câteva ori.

— Ca în fotografie? Care fotografie?

Aceeași fată face ochii mari, în timp ce colegele ei încep să chicotească.

— N-ai văzut-o? E peste tot... și chiar arăți bine, adaugă ea repede, într-un fel care mă face s-o suspectez că minte.

În timp ce rândul înaintează, fata își scoate din buzunar mobilul și mi-l flutură prin față.

Nu știu dacă să plâng sau să râd.

Într-un articol luat din cine știe ce publicație online pentru adolescenți (intitulat „De ce suntem cu toții leșinați după povestea de iubire a acestei eleve din clasele mari"), cineva a atașat una dintre fotografiile de pe vremea când încă locuiam în SUA. Sunt impresionată că au reușit să găsească cea mai nereușită poză cu putință. Mă înfățișează cu părul legat foarte strâns într-o coadă

de cal care nu se vede, astfel încât par cheală și am ochii pe jumătate închiși și apoși, fiindcă tocmai strănutasem când a fost făcută.

Îl implorasem pe fotograful școlii – aproape că-l mituisem – să-mi facă altă poză, dar el refuzase, spunând pe un ton încurajator: „Nu-ți face griji! Oricum n-o vor vedea decât părinții tăi!"

Și iată cum se potriviseră până la urmă lucrurile...

— Uau! spun eu. E... nemaipomenit.

— Știu. Nu-i așa?

Fata zâmbește cu gura până la urechi. Fie n-a remarcat sarcasmul meu, fie a ales să nu-l ia în seamă.

— Acum ești celebră.

Celebră. Cuvântul are un gust bizar, dar nu neapărat neplăcut. E ceva incitant în el, ceva strălucitor și dezirabil, cuprinzând tot ce nu mi-aș fi închipuit vreodată că voi fi. Numai că mi-aș dori ca doar eseul meu să fie celebru, nu eu.

Scot un sunet gâtuit care ar putea însemna orice și iau o tavă goală. Încerc să mă concentrez la felurile de mâncare pe care le aleg. Dacă e ceva ce Westbridge International reușește la perfecție, aceea e mâncarea. Bucătarii școlii servesc mese cu trei feluri, schimbând meniul în fiecare zi. Mai la începutul săptămânii ne-au dat orez prăjit cu ananas, pui la jar și tofu, iar în ziua următoare, *dim sum*[3] (alături de găluște cu creveți și budincă de mango proaspăt).

Azi avem *roujiamo*: carne de porc tăiată fâșii și cubulețe de arpagic învelite în clătite aurii și crocante.

Îmi pun patru bucăți pe farfurie și dau să plec, dar puștii din spatele meu n-au terminat cu mine.

3 Gustări (n. tr.).

— E adevărat că nimeni nu știe cine-i iubitul tău? întreabă aceeași fată.

Înlemnesc, dar răspund pe un ton netulburat:

— Nu. Adică... Nu, n-aș spune asta.

— Atunci ne zici despre cine-i vorba? ciripește altă fată.

— Nu pot să fac nici asta.

Deși le văd doar cu coada ochiului, le simt cât sunt de dezamăgite..

— Nu vreți s-o lăsați în pace?

E glasul unei fete din anul meu și pe care o cunosc din vedere. Numele ei începe cu S: Samantha sau Sally sau Sarah... nu, *Savannah*. Tocmai i-a venit rândul, și-a pus pe tavă cel puțin șase *roujiamos* și acum stă cu o mână în șold.

După o clipă de uluire, cei mici murmură niște scuze și se dau deoparte. Aproape că-mi pare rău pentru ei. Savannah e genul de persoană care arată sigură pe ea fără să facă niciun efort, dar în același timp te bagă în sperieți. Machiajul trasat cu dermatograf subțire e ca o lamă de cuțit care ar trece și prin sticlă. E atât de înaltă, încât sunt nevoită să-mi lungesc puțin gâtul ca să mă uit la ea. Nu strică să amintesc și că se vede cu unul dintre prietenii lui Caz Song: oricine are relații cu Caz Song intră automat în rândul celor mai populari elevi din școală, genul cărora le zici mersi și dacă te-ar tăvăli pe jos.

— Mmm... mulțumesc, reușesc eu să articulez..

— N-a fost mare lucru.

Are un vag accent newyorkez și-mi amintesc că am auzit spunându-se despre ea că ar fi vietnameză trăită în America. Mai sunt câțiva elevi care intră în aceeași categorie: chinezi trăiți în America, coreeni trăiți în Australia, australieni, indieni trăiți în Marea Britanie. Toți aceștia

au crescut făcând echilibristică între două culturi. La fel ca mine.

— Presupun că e destul de greu, nu? Să ți se pună toată ziua astfel de întrebări...

— E în regulă, dau eu din umeri, sperând că par indiferentă. Se poate și mai rău.

— Mda, adică ai fi putut deveni virală fiindcă ai încercat să urci o scară rulantă care cobora, asta într-un mall ticsit de lume, după care ai căzut și ai răsturnat o mascotă uriașă, costumată în găină.

Mă holbez la ea.

— Asta... ar fi ceva deosebit.

Ea râde.

— A făcut mare vâlvă zilele trecute. Acum postarea ta a trecut pe primul loc.

— Să înțeleg că e un lucru bun?

— E o mare realizare, încuviințează ea în glumă. Ar trebui să fii mândră de asta.

Stăm în picioare lângă mesele bufetului cu autoservire și pentru o clipă încerc să-mi dau seama dacă vrea să luăm masa împreună. Dar e o prostie. N-am o tradiție prea grozavă în privința legării de noi prietenii. Nu-mi imaginez că o prietenie pornită de la o minciună rușinoasă ar duce la cine știe ce rezultat. Și, așa cum a spus și ea, faptul că m-a ajutat nu înseamnă prea mult.

Pe lângă asta, privind în jurul meu prin sala de mese, e limpede că prietenul ei – *Daiki*, îmi amintesc numele lui de când s-a strigat catalogul – o așteaptă în capătul unei mese mai mari, alături de Caz Song, Stephanie, Nadia și alți câțiva elevi prezentabili, gălăgioși și perfect sociabili din anul nostru. Râd toți de o glumă pe care pare s-o fi spus Caz, râd cu gura la urechi, unii chiar îndoindu-se de mijloc. Nu mă pot abține să-i fixez cu pri-

virea câteva momente, simțind cum mi se strânge stomacul de o invidie nedorită și nejustificată.

— Ei, îți mulțumesc încă o dată, îi spun lui Savannah, făcând cu mâna un gest vag și dornică să rămân singură. La revedere.

Ea pare surprinsă, dar aprobă cu capul, apoi zâmbește.

— Cu plăcere.

O las acolo. Ies din sala de mese și urc cele cinci etaje până pe acoperișul clădirii, ținând strâns în mâini tava cu mâncare. Curând zumzetul de glasuri și clinchetul de farfurii dispare cu desăvârșire și rămân singură pe acoperiș, în lumina caldă și blândă a soarelui.

Pentru prima oară în dimineața aceea simt că mă relaxez cât de cât.

Îmi place nespus de mult să vin aici, nu numai fiindcă e liniște și de cele mai multe ori nu-i nimeni, dar și pentru că e frumos. Acoperișul e proiectat ca o grădină, cu mandarini strălucitori, bambuși zvelți și o plantă noduroasă al cărei nume nu-l cunosc, cu iasomie frumos mirositoare – planta preferată a mamei – înflorind peste tot ca niște mănunchiuri de stele și înmiresmând aerul cu parfumul lor. Există chiar și lampioane agățate de balustrade și de leagănul de lemn din colț, deși niciodată n-am rămas aici suficient de târziu ca să le văd aprinse.

Panorama e și ea superbă. De aici se vede toată întinderea campusului, iar mai în spate, orașul Beijing, cu norii oglindindu-se în zgârie-norii din sticlă și oțel.

Așa reușesc să supraviețuiesc școlilor noi: găsesc un astfel de spațiu, unde nu mă tulbură nimeni și-l revendic.

Acum îmi este mai util ca oricând, fiindcă am nevoie de singurătate ca să-mi pun ordine în gânduri.

Mă așez în leagăn, cu tava în echilibru pe genunchi și rup cu dinții o bucată mare de roujiamo. Pe urmă fac ceea ce am tot amânat să fac: verific telefonul.

În general, mă străduiesc să mă țin departe de rețelele de socializare. Fiecare nouă postare a unor vechi prieteni este o amintire dureroasă a faptului că viața lor continuă fără mine. Acesta este grupul lor de prieteni apropiați. Iubitul de care nu mi-au vorbit. Existența lor care continuă în absența mea. Iată dovada că mințeau atunci când mi-au spus că vom ține legătura. Uneori, mă uit la câte o fotografie de pe Instagram a cuiva cu care am fost în relații apropiate la Londra, în Noua Zeelandă, la Singapore. Îi văd părul proaspăt vopsit, zâmbetul larg, geaca pe care n-ar fi purtat-o nici moartă cu ani în urmă și am senzația bizară că privesc un chip complet străin.

Astăzi însă îmi intră atât de multe mesaj, încât telefonul mi se blochează timp de un minut întreg. Simt că îmi stă inima în piept. Persoane cu care n-am mai vorbit de mulți ani – colegi din școala primară – mi-au trimis mesaj, fiecare însoțit de câte un screenshot sau comentarii de genul *omg, ai reușit*! Câțiva au mai adăugat și întrebări, de tipul *Care mai e viața ta?* sau comentarii ca *A trecut o veșnicie*!, dar politețea lor distantă, în comparație cu emoticoanele entuziaste pe care ni le trimiteam instant, mă face să simt iarăși că mi se strânge stomacul.

Singurul meu gând e: *Slavă Domnului că o am pe Zoe*!

E singura prietenă care mi-a rămas. Singura pe care o am alături de atâția ani. Și singura care mi-a trimis un mesaj cu nenumărate semne de exclamare, cerându-mi imperios o explicație.

Îi răspund cu un mesaj grăbit, promițând că-i voi da toate detaliile cu prima ocazie când vorbim online, apoi accesez Inboxul cu degete tremurânde. Îmi simt gura uscată. Aproape că nu pot să înghit.

Cel puțin douăzeci de e-mailuri de la ziariști și scriitori din toate categoriile de site-uri media, unii solicitându-mi interviuri, alții cerând un material mai exclusivist, ba chiar câteva selfie-uri. Mă și imaginez pozând cu mâna pe după gâtul nimănui sau alături de macheta de carton a vreunui idol pop și simt cum mi se suie sângele la cap.

Dar absurditatea nu se oprește aici. Câțiva mi-au trimis linkuri cu scrieri inspirate din eseul meu. „Povestea de dragoste a doi adolescenți, despre care vorbește toată lumea: bucurie în epoca cinismului". Alt comentariu leagă „succesul fulminant" al eseului meu de renașterea romantismului, precum și de „deziluzia crescândă" a generației mele față de aplicații de întâlniri gen Tinder. Altcineva s-a legât până și de identitatea mea rasială, avertizând că totul ar putea fi un truc sofisticat al guvernului chinez pentru a „îndulci imaginea acestei supraputeri globale în rapidă ascensiune!"

În ciuda spaimei care mi s-a cuibărit în stomac, nu mă pot abține și izbucnesc în râs, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. E de departe cel mai ridicol lucru care mi s-a întâmplat vreodată și care probabil mi se *va întâmpla* vreodată, punct.

În aceeași clipă primesc notificare sonoră pentru un nou e-mail. Văzând expeditorul, întâi nu-mi vine a crede, apoi mă cuprinde un sentiment de venerație.

CAPITOLUL PATRU

Dragă Eliza,

Sper ca acest mesaj să te găsească bine sănătoasă.

Numele meu e Sarah Diaz. Aseară am citit cu nespusă plăcere eseul tău devenit viral „Dragoste și alte mărunțișuri sacre" și m-a impresionat profund povestea ta de dragoste (lucru rar pentru o cinică așa cum sunt eu). Pe alocuri mi-a venit să râd în gura mare, alteori mi-au dat lacrimile, dar în sensul bun al cuvântului. Îți spun toate acestea ca să înțelegi că ai cu adevărat talent, drept care îți ofer un stagiu de practică la noi la Craneswift. E vorba de o poziție plătită cu o durată de șase luni, după care voi fi încântată să-ți scriu o scrisoare de recomandare, în caz că accepți...

În mașină, în drum spre casă, recitesc e-mailul poate de o sută de ori, cu sufletul la gură.

Craneswift.

Mi-e teamă că, dacă dau aerul afară din piept, cuvintele se vor evapora. Că cei de la Craneswift îmi vor trimite alt e-mail, spunându-mi că a fost doar o regretabilă eroare, că mi-au recitit eseul și că și-au dat seama că l-au evaluat greșit.

Fiindcă asta e... asta e tot ce mi-am dorit vreodată. Adică... nici măcar n-am știut că asta îmi doream, fiindcă n-aş fi îndrăznit niciodată să visez un stagiu la Craneswift, care publică unii dintre cei mai de succes scriitori din lume.

Iar Sarah Diaz e unul dintre cele mai bune condeie de la ei. Poate chiar una dintre cele mai bune scriitoare pe care le cunosc. Am un caiet întreg cu citate din eseurile şi articolele ei, caiet pe care l-am luat cu mine prin toate oraşele pe unde am călătorit. Cu doi ani în urmă, la o licitaţie, Sarah Diaz a oferit o consultaţie de treizeci de minute despre tehnica scrisului şi cea mai mare ofertă a fost cinci mii. Iată cu *câtă* ardoare îşi doresc cei mai mulţi jurnalişti să afle opinia ei.

Atunci, dacă într-adevăr vrea să lucrez pentru ea – să lucrez *cu* ea – cum aş putea să refuz?

Dar dacă accept, cum am s-o scot la capăt cu relaţia mea fictivă?

— Jie, de ce spun toţi la şcoală că ai un iubit?

Ridic brusc capul.

Emily mă priveşte curioasă din celălalt capăt al banchetei din spate. În maşină suntem doar noi două şi Li Shushu, ocupat să asculte postul lui preferat de operă din Peking.

Har Domnului! Nu ştiu ce aş putea răspunde dacă ar fi de faţă mama sau tata.

— Nu ştiu, îi spun, silindu-mă să râd ca de o glumă bună. Nu-i lua în seamă.

— Dar *ai* sau nu un iubit? insistă Emily, făcând ochii mari la mine.

— Asta... nu-i treaba ta.

N-ar fi trebuit să-i răspund așa. Emily își desprinde centura de siguranță și se trage lângă mine, în ciuda protestelor mele.

— Ba chiar este treaba mea, declară ea, îndreptându-și spatele ca să pară mai înaltă și mai importantă. Sunt sora ta. Trebuie să-mi spui.

— Ești un copil.

Ea îmi aruncă o privire indignată.

— Am zece ani.

Pufnesc disprețuitoare, fără voia mea.

— Exact ce spuneam adineauri. Și în plus, n-ai decât nouă.

— Fac zece în mai puțin de șase luni, protestează ea, aproape scâncind. E același lucru.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că sunt mai mare decât tine.

Replica mea o reduce la tăcere, dar știu că discuția nu s-a încheiat. Emily pur și simplu își ia răgazul necesar ca să găsească un argument solid. Amândouă semănăm cu mama în privința asta.

Și eu mă gândesc. Mă gândesc cum să gestionez situația și ce aș putea să-i spun. Vestea bună e că Emily nu are voie să acceseze internetul înainte de a împlini 13 ani, așa încât nu poate afla *detalii* legate de eseul meu. În schimb, la școală, lumea va continua să vorbească...

Mă sprijin de spătarul din piele moale și închid ochii. Simt cum mă ia treptat o durere de cap.

Când deschid iarăși pleoapele, Emily tocmai scoate din ghiozdan un pachețel de biscuiți. Pe chipul ei se așterne o expresie triumfătoare.

— Ce e? o întreb.

— Nimic.

Acum zâmbeşte. Un semn periculos.

— Doar că... poate nu trebuie să-mi spui *mie*, dar sigur va trebui să le spui mamei şi tatei, aşa-i?

Mi se iuţeşte pulsul.

— Emily... să nu îndrăzneşti...

— Atunci răspunde-mi la întrebare, insistă ea, desfăcând pacheţelul. N-am să spun nimănui. Îţi dau cuvântul meu.

Strâng din dinţi, cântărindu-mi opţiunile. Practic am de ales între mită şi şantaj. Privirea îmi lunecă spre biscuiţii din mâna ei.

Perfect.

— Am să-ţi explic când voi fi pregătită, îi spun.

Ea deschide gura să protesteze, dar eu continui, ridicând glasul.

— Până atunci, trebuie să-mi promiţi că nu sufli o vorbă acasă. Dacă te ţii de cuvânt, îţi cumpăr zece pachete de biscuiţi din ăştia.

Ea şovăie, cu gura întredeschisă. Dacă există ceva pe lume pentru care Emily să fie dispusă la un compromis, aceea e mâncarea.

— Foarte bine, spune ea înţepată în cele din urmă.

Îmi scapă un suspin mut de uşurare. Deocamdată măcar de grija asta am scăpat. Apoi Emily îşi încrucişează braţele la piept, scoţând bărbia în afară.

— Dar vreau cincisprezece pachete. Să fie şi din cele cu frişcă.

Mă încrunt.

— Îţi iau treisprezece. Cu frişcă, numai dacă găsesc, dacă nu, cu ciocolată. E ultimul meu cuvânt.

Abia când îi văd licărul vesel din privire îmi dau seama că asta fusese intenţia ei de la bun început şi

că probabil își dorise doar douăsprezece sau treisprezece pachete. Când va mai crește, va trebui să fiu foarte atentă în relația cu ea. Deja a preluat unele dintre tacticile de negociere ale mamei.

Întind palma, neștiind dacă să fiu supărată sau impresionată.

— Mmm... vrei să batem palma? mă întreabă Emily.

— Nu. Vreau un biscuit. N-am mâncat aproape nimic la prânz.

Ca la comandă, stomacul meu începe să ghiorăie. Oricât de bune au fost *roujiamos*, abia dacă am luat câteva înghițituri. După ce am primit e-mailul de la Sarah Diaz, am fost prea agitată și speriată ca să pot mânca. O astfel de ocazie mi-ar putea schimba întreaga carieră, ba chiar întreaga *viață*. Doar cât mă gândesc și mă ia cu amețeală.

— Nu din vina mea, protestează Emily, strângând la piept pachetul cu biscuiți.

După o secundă îmi întinde totuși trei.

— Mulțumesc, micuțo, zâmbesc eu larg, făcând-o să se strâmbe la mine.

Detestă să i se spună așa.

Tăcem amândouă tot drumul până acasă, ea fiindcă mănâncă, eu fiindcă încerc să schițez în minte un răspuns pentru Craneswift. După vreo zece tentative, îmi vâr telefonul la loc în buzunar, fără să trimit niciun e-mail.

Nu știu ce să răspund. Aici e buba. Nu știu nici măcar ce presupune un astfel de stagiu și care ar fi consecințele în caz că povestea mea nu e perfect verificabilă.

Tot ce știu e că am nevoie de un plan bun. Și încă repede.

Îmi petrec restul după-amiezei încercând să concep un plan, asta pe lângă tema la matematică, dar nu reușesc să mă aleg decât cu răspunsuri incorecte și o durere de cap tot mai insistentă.

Așadar, după cină decid să-mi ofer o pauză și să mă alătur familiei în salon.

Acesta-i obiceiul nostru. În fiecare seară, în jur de ora nouă ne cuibărim toți patru pe canapea, cu un castron de fructe tăiate și semințe de floarea soarelui prăjite, ca să urmărim un nou episod dintr-un serial.

— Deci... spun eu, făcându-mă comodă și acoperindu-mi picioarele cu o pătură. Cine alege azi?

Emily zâmbește radioasă.

— Eu.

Mama oftează lângă mine.

— Iar ai să alegi ceva cu vreun *xiao xian rou* în rolul principal, așa-i?

Xiao xian rou e unul din acei termeni la modă pe care i-am învățat abia după ce m-am mutat din nou la Beijing. Literal înseamnă „cărniță proaspătă", ceea ce îmi dau seama că are o rezonanță carnivoră, deși se referă la cei mai atrăgători actori celebri adolescenți sau abia trecuți de 20 de ani.

— Tu ce crezi? întreabă Emily, zâmbind și mai tare.

Pe urmă vede expresia exasperată a mamei și adaugă:

— Nu te necăji, mami. Data viitoare alegi tu.

— Dar mie când îmi vine rândul? bombăne tata, frecându-se la ochi. Știți bine ce părere am despre filmele de dragoste. Ce au oamenii de se tot lipesc unii de alții? Și de ce-și tot spun femeile cuvinte de încurajare? Nimeni nu vorbește așa în realitate.

— Rândul tău fost data trecută, îi amintesc eu. Ai uitat scena aia de tortură, cu sânge și mațe peste tot? Ai uitat că Emily n-a mai putut să doarmă după aceea?

Tata clipește și se lasă pe spătarul canapelei.

— Hai că n-a fost atâta sânge...

Și eu, și Emily protestăm în gura mare simultan.

— Cum, tată, era o *baltă* de sânge...

— Podeaua era roșie de sânge...

— Nici nu se mai vedea fața actorului...

— Aveam numai sânge în fața ochilor...

— Și la sfârșit au *murit* toți.

— OK, OK, se grăbește să spună tata, schimbând o privire amuzată cu mama. Alegeți voi, fetele...

Emily pufnește și își ridică bărbia.

— Așa și trebuie.

Am conceput un fel de sistem, din moment ce avem gusturi atât de diferite. Tatei îi plac vechile filme de război, unde toți strigă cât îi ține gura „Trădătorule!" și sunt loviți de un număr inutil de mare de gloanțe, filmate cu încetinitorul. Mama preferă filmele cu oameni de afaceri, deși aproape tot timpul pufnește și exclamă, adresându-se ecranului, că *Nu așa funcționează o platformă de consens managerial*! Emily și cu mine ne uităm aproape la orice poveste de dragoste cu actori frumoși.

Eu am o teorie secretă că mamei îi plac de fapt la fel de mult poveștile de dragoste. Când a fost rândul meu să aleg, i-am obligat pe toți să vadă *The Untamed*[4], iar ea părea mai atașată de personaje decât oricare dintre noi.

Emily înșfacă telecomanda și alege o poveste drăguță de iubire care se petrece într-un campus studențesc.

4 Neîmblânziții (engl.) (n. tr.).

Privirea tatei se umbrește o clipă, iar mama bombăne ceva despre cum arată genericele în zilele noastre, în schimb eu mă aplec și mai tare spre ecran. Exact de așa ceva am nevoie acum: să evadez într-o lume pură și veselă.

Nu trec două minute din prima scenă (care, cum era de așteptat, îl arată pe protagonist ciocnindu-se pe coridor de fata de care se va îndrăgosti, după care își încurcă telefoanele mobile), când îmi dau seama că actorul din rolul principal îmi pare cunoscut.

Ba chiar *foarte* cunoscut.

Același maxilar bine conturat, aceeași privire întunecată, același păr negru ca pana corbului și ciufulit perfect. Aceiași pomeți eleganți, același nas în vânt. Și, deși atitudinea personajului interpretat de el e diferită – măcar de data asta nu e șleampăt și nu se sprijină de nimic –, expresia, felul în care se uită la protagonistă cu acel amestec dezarmant de exasperare și amuzament, îmi sunt teribil de familiare.

Caz Song.

Urmăresc unul dintre filmele lui Caz Song.

Foarte bine. S-a zis cu tentativa mea de a evada din realitate.

Mă străduiesc să mă comport firesc, dată fiind descoperirea – vreau să zic că în această zi mi s-au întâmplat lucruri mult mai surprinzătoare – totuși, mi-e greu să descriu ce simt văzând un coleg de clasă care flirtează cu o actriță celebră pe ecranul televizorului din sufragerie. Cumva, mi se pare o încălcare a intimității, deși nu sunt sigură dacă e vorba de intimitatea *lui* sau de a mea. Poate de amândouă.

— Super băiat! comentează Emily când camera aduce în prim plan ochii lui Caz, apoi buzele lui pline, care îi dau un aer veșnic îmbufnat.

Aproape că mă înec.

— Cum poţi să spui astfel de lucruri, Emily?

— Poftim? Dar chiar *este*.

Emily se întoarce spre mama, sperând că o să-i ia partea.

— Nu-i aşa că arată bine, mami?

Mama priveşte cu atenţie ecranul.

— Mm... Mai bine decât cei mai mulţi *xiao xian rou* pe care i-am văzut până acum.

Prinde privirea tatei din celălalt capăt al canapelei şi adaugă convinsă:

— Bineînţeles că tatăl vostru e cel mai arătos bărbat din lume.

— Sigur că sunt, declară tata.

— Vezi să nu! pufneşte Emily.

— Mie nu mi se pare că actorul ăsta arată aşa grozav, bombăn eu, trăgându-mi pătura până sub bărbie.

Caz de pe ecran mângâie obrazul fetei cu degetul mare şi simt cum mi se încinge şi mie obrazul.

— Probabil îl ajută machiajul. Şi filtrele de lumină.

Ştiu foarte bine că nu-i vorba de niciun machiaj şi nici de filtre, fiindcă aşa arată Caz de fiecare dată când îl întâlnesc la şcoală, dar n-aş recunoaşte nici în ruptul capului faţă de ai mei că e un tip bine.

— Standardele tale sunt foarte joase, Jie, spune Emily.

— Are dreptate, încuviinţează mama, bătându-mă pe genunchi. Dacă nu-ţi place nici unul ca el, n-ai să-ţi găseşti niciodată un iubit.

Emily deschide gura, ca și cum ar vrea s-o corecteze și simt cum îmi stă inima în loc. Pe urmă surioara mea îmi face cu ochiul și schițează un gest, dându-mi a înțelege că-și va ține gura. Am citit undeva că surorile dezvoltă un fel de telepatie, ceea ce probabil e adevărat, fiindcă sunt sută la sută sigură că înțeleg mesajul tacit pe care mi-l transmite Emily: *Nu uita de biscuiți.*

Bineînțeles că nu uit, îi transmit și eu cu o privire supărată. *Numai să-ți ții gura.*

Am înțeles, răspunde ea. *Fiindcă veni vorba, poți să-mi aduci niște apă?*

Îmi dau ochii peste cap, totuși mă ridic și torn fiecăruia câte un pahar de apă încălzită în ceainic, apoi tai un mango în bucăți, ca să mă arăt amabilă. Când mă așez din nou, nu mă pot abține și recitesc pe telefon mesajul primit de la Sarah Diaz. E tot acolo, o dovadă reală și tangibilă că cei de la Craneswift chiar vor să lucrez la ei, ceea ce înseamnă totodată că nu pot păstra minciuna numai pentru mine. Rămân cu ochii la una dintre cerințele stagiului:

Ar fi grozav dacă în postările tale ai da mai multe detalii despre relația voastră și ai pune fotografii cu voi doi...

De unde mama naibii să fac rost de *fotografii*? Să închiriez un tip de pe site-urile alea cu escorte masculine? Să anexez prin Photoshop poza unui oarecare la un selfie? Nu, niciuna dintre opțiuni nu e sigură. Și la viteza cu care se mișcă internetul, sunt absolut convinsă că în cel mult o zi toată lumea va afla adevărul. Trebuie să fie cineva cunoscut, o persoană convingătoare...

— Jie, tu te uiți la film? mă apostrofează Emily.

— Cum? Oh... da. Sigur că mă uit.

Întorc capul, la țanc ca să-l văd pe Caz Song invitând personajul feminin pe locul din spatele lui,

pe motocicletă. Îi urmăresc cum gonesc prin oraş sub razele unui soare artificial şi deodată îmi vine o idee.

O idee absolut ridicolă. O idee care ar putea complica şi mai tare lucrurile.

O idee care totuşi ar putea să funcţioneze.

Noaptea târziu, după ce toţi ai mei au adormit, îmi deschid laptopul. Trag aer în piept. Apoi, cu o senzaţie ciudată, perfect conştientă de ce fac, dar şi cumva *emoţionată*, îl caut pe Caz Song pe Baidu[5].

Rezultatele nu întârzie să apară.

Există articole şi interviuri mult mai relevante decât mă aşteptam, poate – spre dezamăgirea mea – Caz Song e chiar mai popular decât credeam. Numai pe pagina lui oficială Weibo are peste cinci milioane de persoane care-l urmăresc, un număr ridicol de fani care îi declară iubire până la moarte şi o serie de fotografii profesioniste, precum şi spoturi publicitare pentru produse sponsorizate. În fiecare arată atât de bine, încât pare ireal. E de o perfecţiune aproape jignitoare, o fantezie adolescentină în carne şi oase.

Mi se pare cumva bizar că acest băiat din clasa mea, pe care-l văd la vestiare şi la cantină, care se chinuie zilnic cu testele de matematică, e cunoscut de milioane de oameni din întreaga ţară. Nu doar cunoscut, ci *apreciat*. Adorat în asemenea măsură încât cineva a lăsat sub un video al lui un comentariu de şase paragrafe, îndemnându-l să doarmă bine, să se hidrateze şi să aibă grijă de plantele lui de interior.

Pe urmă îmi amintesc că şi eseul meu a fost văzut de milioane de persoane, că toţi aceştia mă cunosc şi

5 Companie de internet din Beijing (n. tr.).

simt că-mi plesnește capul. Asta mă readuce cu gândul la motivul pentru care fac ceea ce fac.

Motivul pentru care e nevoie să fac ce fac.

Înainte să-mi pierd curajul, încep cu începutul: pagina de Baike a lui Caz.

E practic echivalentul Wikipedia, adică oferă toate informațiile biografice ale unei celebrități, grupate frumos pe categorii.

Am ajuns să cunosc o parte dintre ele fără voia mea, din conversații auzite întâmplător la școală. De pildă, știu că s-a născut în America, dar s-a mutat la Beijing când avea nouă ani, că amândoi părinții lui sunt medici și originari dintr-un orășel din sudul Chinei, că are instruire profesionistă în arte marțiale, cântă la zece instrumente, călărește și trage cu arcul.

Dar găsesc și alte detalii, care până acum cu siguranță mi-au scăpat...

De pildă, faptul că locuiește în cartierul meu.

Îmi tresaltă inima. Perfect. Aproape *prea* perfect, ca și cum ar fi intervenit mâna Sorții sau însuși Dumnezeu, dacă Dumnezeu ar fi interesat de poveștile mărunte ale unor adolescenți nesiguri pe ei...

Rulez pagina mai rapid și ajung la niște site-uri de bârfe ale fanilor.

Cel mai vizionat articol datează de numai câteva săptămâni. Se pare că a existat un scandal la o ceremonie importantă de premiere, unde Caz Song a refuzat să ajute o actriță în vârstă și foarte respectată să se instaleze pe locul ei. Secțiunea de comentarii care urmează e, bineînțeles, zonă de război. Unii sunt atât de revoltați de comportamentul lui, încât ai crede că i-a dat brânci actriței de pe scenă și i-a râs în nas sau cam așa ceva. *Îmi pare rău, dar nu mai pot să-l sufăr*, scrie un utilizator. *Mi-l imaginam atent, cavaler, genul iubitului*

perfect, dar e clar că-i lipsesc manierele elementare. Adio, Caz. Te-am admirat cândva. Alţi admiratori înrăiţi au sărit să-i ia apărarea: *Poate că n-a observat-o! Sau: Dacă ar fi ajutat-o, ar fi sărit toate băbătiile că nu i-a respectat spaţiul personal. Nici nu ştii ce să mai crezi.*

Toată povestea e absurdă, dar lucrul cel mai incredibil e că după acest scandal o mare firmă de cosmetice a renunţat la Caz Song, declarând că ambasadorii lor trebuie să fie „atenţi", „sensibili" şi „curtenitori" şi cerându-i lui Caz o explicaţie pentru atitudinea lui. Cineva chiar a făcut un video în care analizează situaţia şi pe care îl accesez. Clipul e urmat de un altul, intitulat „Toate interviurile lui Caz Song, partea 1"...

Nu-mi dau seama cât m-am aventurat în această vizuină a iepurelui decât atunci când mă trezesc privind o compilaţie de douăzeci de minute, editată de fani, cu Caz Song bând apă.

— E ridicol! murmur eu, închizând hotărâtă laptopul. Şi eu sunt ridicolă.

Rămân o clipă cufundată în propria-mi tăcere, ascultând cum respiră apartamentul în jurul meu. Cântecul păsărilor de noapte în depărtare. Sunetul înăbuşit al unui pian cu câteva etaje mai jos, unde cântă un vecin despre care ştiu, dar pe care nu l-am întâlnit niciodată până acum.

Pe urmă îmi iau mobilul. Citesc e-mailul pe care până acum aproape l-am învăţat pe dinafară.

Mi-a făcut o mare plăcere să citesc... mişcată...

Decizia se conturează tot mai mult în mintea mea. Deschid din nou laptopul, apoi o prezentare PowerPoint, recunoscătoare pentru toate ocaziile în care mama m-a rugat să arunc un ochi la ce a lucrat, înainte să trimită prezentarea la firmă. N-ar trebui să fie prea mare diferenţă.

Scriu cu litere mari și îngroșate primul slide: *O alianță strategică, reciproc avantajoasă, de orientare romantică, pentru a ne sprijini unul pe celălalt în carieră.*

CAPITOLUL CINCI

Îmi dau seama curând că singurul impediment în planul meu este să ajung să vorbesc cu Caz Song între patru ochi.

Pentru că el nu-i niciodată singur. Efectiv *niciodată*.

Dimineața, la prima oră, îl găsesc la vestiare, înconjurat de cel puțin jumătate dintre colegii de an, pare-se toți fascinați de felul în care își scoate cărțile din servietă. Pe urmă, în timpul orelor, fiecare încearcă să se strecoare lângă el în bancă sau să-i ceară ajutorul în vreun fel, deși el e departe de a fi cel mai bun elev din clasă. Până și drumul la cantină e o activitate de grup, cu cel puțin zece persoane pe urmele lui, oferindu-se să-i facă cinste cu prânzul sau să-i descrie cele mai bune oferte din meniul zilei.

La sfârșitul ultimei ore, cea de educație fizică, încep să-mi pierd răbdarea.

Mă apucă disperarea.

Așadar, când ni se dă drumul ca să mergem să ne schimbăm hainele, fiindcă toți mirosim a transpirație și echipament sportiv vechi, îmi pun uniforma cât pot de repede, îmi strâng lucrurile și aștept la intrarea în vestiarul băieților.

Mai întâi ies câțiva colegi, cu părul încă ud de la duș (n-am înțeles niciodată cum pot băieții să facă duș la

şcoală) şi care rămân surprinşi să mă vadă acolo. Le fac cu mâna, stânjenită.

— N-am venit să trag cu ochiul! le strig eu veselă, dându-mă deoparte ca să-i las să treacă. Eram pe-aici...

Spre marea mea uşurare, următorul care iese e chiar Caz. Părul mai curând umed decât ud îi cade pe obraz în şuviţe dezordonate şi negre ca cerneala şi pentru o clipă îmi amintesc de el aşa cum arăta pe ecranul televizorului cu o seară în urmă. Cum atingea obrazul acelei fete.

— Bună! îl întâmpin eu.

Glasul meu sună mai piţigăiat şi mai strident decât voiam, stârnind ecouri între zidurile acoperite cu faianţă din jurul nostru.

El se opreşte în loc. Mă fixează cu privirea.

— Ca să vezi! spune într-un târziu şi buzele i se destind în ceva prea vag ca să poată fi definit drept surâs. Nonadmiratoarea mea!

Îmi stăpânesc crisparea şi încerc să continui, ca şi cum nu l-aş fi auzit.

— Ai... ai o clipă liberă?

Pulsul mi se iuţeşte. N-am făcut în viaţa mea aşa ceva, n-am abordat niciodată din senin un băiat, mai cu seamă o celebritate. Stăm atât de aproape unul de altul, încât îi simt în nări mirosul şamponului, ceva proaspăt şi discret, care îmi aminteşte de vară. Poate mere verzi.

Caz dă din umeri, oarecum descumpănit.

— Păi... cred că da...

Fără alte cuvinte, îl apuc de încheietura mâinii şi-l trag în prima încăpere goală.

Care întâmplător este chiar debaraua portarului. Nemaipomenit!

— Oh! exclamă Caz când închid ușa în urma noastră.

Imediat simt în nări un miros pregnant de înălbitor și cârpă udă și-mi dau seama că părul meu e la câțiva centimetri de un mop murdar.

— De ce suntem în debaraua portarului?

— Bună întrebare!

Îmi deschid repede servieta și scot laptopul, pe care îl așez pe un raft cu dezinfectant pentru mâini. Sinceră să fiu, altfel îmi imaginasem că va decurge scena asta: în primul rând, mă așteptasem să am la dispoziție un proiector ca să-mi pot proiecta slide-urile la rezoluție mare și să am suficient spațiu ca să gesticulez fără să răstorn un munte de hârtie igienică.

Dar nu contează. Mă pot adapta.

— Uite ce e, am o idee, îi spun lui Caz cât pot de detașat, în timp ce aștept să se încarce PowerPoint-ul. O să ți se pară cam... *bizar*, dar te asigur că e o idee grozavă. Pentru amândoi. Ceva care ne-ar putea schimba viața.

Caz ridică din sprânceană.

— Vrei să mă recrutezi pentru vreun cult, Eliza?

— Poftim? Nu, eu...

— Pentru că nu am voie să fac asta, continuă el, sprijinindu-se de un aspirator și reușind cumva să pară indiferent. Nu am voie prin contract. Impresarul meu nu mă lasă să intru în niciun grup și în nicio organizație, poate doar într-o ligă de mari actori.

Nici măcar nu știu cum să reacționez.

— Nu... reușesc să articulez într-un târziu.

Clatin din cap.

— Nu, nu-i vorba de niciun cult și nici de o ligă. E vorba despre *asta*.

Arăt spre monitorul laptopului, care afişează primul slide, cu titlul luminând penumbra debaralei.

Nu văd, dar simt uimirea lui Caz.

— Înainte să spui nu sau să te retragi crezând că-i o ciudăţenie, lasă-mă să-ţi dau mai multe detalii, da? îi spun, profitând de tăcerea lui.

— Sigur.

Acum pare amuzat, nu-i chiar reacţia la care mă aşteptam, dar e mai bine decât nerăbdare sau chiar dispreţ.

Încă un click şi pe monitor se afişează al doilea slide: *Un foarte scurt sumar al situaţiei mele imposibile în clipa de faţă.* Sub acest titlu apar capturi din eseul meu, articolul din BuzzFeed, precum şi câteva dintre cele mai apreciate comentarii de pe Twitter.

— Toate slide-urile tale au aşa multe cuvinte? întreabă Caz.

Mă încrunt la el.

— Vezi bine că nu asta e problema.

— Bun! zice el, lăsându-şi capul pe o parte. Atunci lămureşte-mă. *Care* e problema?

Simt cum urcă în mine o vagă iritare, la fel ca bâzâitul abia auzit al unei muşte sau mâncărimea stârnită pe piele de o haină nouă. Totuşi, mă silesc să zâmbesc. Să-mi ţin firea.

— Ei bine, ştii că în eseul meu am scris că mă întâlnesc cu băiatul respectiv de când...

Nu-mi mai duc fraza la bun sfârşit, fiindcă remarc expresia nedumerită de pe chipul lui Caz.

— Nu mi-ai citit eseul?

El ridică din umeri.

— Sincer? Nu.

OK. Va fi mai greu decât am anticipat.

— Pot să-l citesc acum, dacă ajută, se oferă el, vrând să-şi ia telefonul.

La gândul că-mi va citi eseul la un pas de mine, în timp ce eu stau şi aştept să-i văd reacţia, îmi vine să dau buzna afară din debara, totuşi îl aştept răbdătoare să caute linkul, ceea ce face fără să se grăbească câtuşi de puţin.

Când în sfârşit îl găseşte, ridică din sprâncene. Buzele lui abia îşi stăpânesc un zâmbet.

Apoi, spre groaza mea, începe să citească cu glas tare.

Era genul de moment scurt şi subtil care arareori apare în filme sau în romane. Fără vreo orchestră care să cânte în fundal vreo muzică sugestivă, fără focuri de artificii, nimic altceva decât cerul palid de vară încălzindu-ne cu blândeţe şi puloverul lui moale atingându-mi...

— Oh, Doamne... şoptesc, ruşinată la culme.

El continuă să citească, ridicând şi mai mult tonul:

— *... obrazul. Îmi era dor de el. Poate sună ridicol, din moment ce se găsea lângă mine, atât de aproape pe cât permiteau legile fizicii....*

— Nu-mi place deloc ce faci, spun eu printre dinţi.

Am senzaţia fizică că mă chircesc la pământ.

— Te rog, încetează.

El îmi zâmbeşte rapid şi faptul că zâmbetul lui e atât de rar mă face să şovăi pentru o clipă. Pe urmă spune:

— Eşti sigură că nu vrei să auzi cum *l-ai lăsat să-şi îngroape obrazul în curbura gâtului tău, aproape ca un copil obosit? Cum ai încercat să rămâi perfect nemişcată, doar să fii acolo pentru el, în felul ...*

— Caz! mă stropşesc la el.

— Eliza! se stropşeşte şi el, dar slavă Domnului, renunţă să mă mai tortureze cu propriile mele cuvinte. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar dacă nu suporţi ca *eu* să-ţi citesc câteva propoziţii, atunci n-o să-ţi placă *deloc f*aptul că...

Îşi aruncă ochii la telefon.

— ... deja le-au citit peste un milion de oameni.

— N-au decât. Vreau să zic că nu-i acelaşi lucru. Pentru mine sunt nişte străini.

Îmi dau seama că nu înţelege motivaţia mea şi nu prea ştiu cum să-i explic că aş prefera să-mi vadă eseul necunoscuţi de pe internet, nu persoane care mă cunosc în viaţa reală. Prin urmare, schimb subiectul şi trec la chestiuni mai urgente.

— Uite care-i treaba, încep eu, făcând semn spre prezentarea PowerPoint. Eseul din care ai citit adineauri e... ei bine, e o făcătură.

— O făcătură? repetă Caz.

Nu ştiu ce să înţeleg din expresia lui.

— Care parte din el?

— Păi... cam tot, spun eu repede, de parcă aşa situaţia ar fi mai puţin stânjenitoare. Adică... eu chiar am *scris* eseul, dar... nu există niciun iubit. Nu există nici măcar un băiat. Pur şi simplu... se apropia termenul la care trebuia predat eseul şi nu ştiam despre cine să scriu, aşa că am intrat în panică şi...

— Ai inventat povestea? îmi ia el vorba din gură.

— Da, răspund eu ruşinată. Am inventat-o.

El confirmă. Se uită în altă parte. În prima clipă mi-e teamă că l-am supărat – poate e unul dintre acei elevi serioşi care cred cu tărie în integritatea academică şi altele asemenea, caz în care s-a zis cu mine –, dar el

își duce palma la buze și-mi dau seama că încearcă să-și stăpânească râsul.

Incredibil. Absolut incredibil.

— Nu-i nimic de râs aici, protestez, încrucișându-mi brațele la piept. Sunt într-o mare...

El arată spre titlul de pe slide.

— Încurcătură?

— Da. Te rog să nu-mi mai iei vorba din gură, spun enervată. Și nu mai râde de mine.

— Bine, bine...

Își îndreaptă spatele și-și schimbă expresia cu o rapiditate impresionantă, ștergându-și de pe față orice urmă de amuzament. Nu-i de mirare că e actor profesionist.

— Deci, fă-mă să înțeleg. Acum toți sunt căzuți pe spate după tine și relația asta fictivă, iar tu vrei să mă prefac că sunt băiatul din eseu până când se potolește toată vâlva? Despre asta-i vorba?

Deschid gura să-i răspund, dar tocmai atunci sună clopoțelul, un sunet ascuțit și strident care pătrunde prin ușa închisă. În câteva secunde coridoarele răsună de pași apăsați, de voci și râsete, vreo două sute de adolescenți vorbind cu toții deodată trântesc ușile dulapurilor, își închid și-și deschid cu zgomot cărțile. Zarva se apropie. *La naiba*! Nu am la dispoziție decât zece minute până sună iarăși clopoțelul.

— Uite care-i treaba. Dacă ești de acord să faci asta pentru mine, nu ieși nici tu în pierdere. În primul rând, am să te ajut să-ți scrii eseurile...

— Stai așa!

Caz ridică o mână, evitând în ultima clipă să răstoarne o sticlă cu detergent. Își încruntă sprâncenele,

primul semn că armura lui cavalerească începe să crape. Apoi mă întreabă pe un ton prudent și controlat:

— Cine zice că am nevoie de ajutor ca să-mi scriu eseurile?

— Mmm... Chiar tu. Te-am auzit vorbind ieri la telefon. În timpul discuțiilor dintre profesori și părinți...

— Așa deci! spune el scurt, deși glasul îi trădează încordarea.

Frustrarea.

— E vorba de conversația aia personală la care ziceai că n-ai tras cu urechea.

Nu există nicio cale demnă de a răspunde la asemenea replică, așa că mă mulțumesc să-i surâd timid, rugându-mă în sinea mea să nu mai aducă în discuție acest detaliu nesemnificativ.

— Nu-mi amintesc să fi menționat că am nevoie de *ajutor*, declară el ridicând bărbia și fulgerându-mă cu ochii lui negri. Nu-mi stă în fire.

— N-ai spus-o direct. Dar părea să fie o problemă presantă pentru tine și... te rog să nu mi-o iei în nume de rău... cu ocazia evaluărilor între colegi, am citit ce scrii de obicei pentru orele de engleză. Nu vreau să spun că nu scrii... *bine*..., dar dacă într-adevăr vrei să impresionezi comisia de admitere, nu ți-ar strica o mână de ajutor.

Îmi răspunde pe un ton din care răzbate orgoliul.

— Pentru cineva care pretinde că nu-i admiratoarea mea, știi o sumedenie de lucruri despre mine.

— Nu m-am informat anume, i-o întorc eu. Există o grămadă de informații publice.

Glasul meu sună mai supărat decât intenționam și mă repliez rapid, conștientă de regula numărul unu din afaceri: nu insulta persoana cu care vrei să negociezi.

— Uite, nu mă ofer doar să te ajut să-ți scrii eseurile. Îți vei face și reclamă. Vreau să spun că, dacă citești comentariile ...

Fac un semn din cap spre monitor.

— ... lumea deja te iubește, pornind doar de la descrierile foarte frumoase ale presupusului meu iubit. Cui nu i-ar plăcea ideea unui actor celebru, după care suspină toate femeile, a cărui iubită e o scriitoare necunoscută, colegă de liceu cu el? E ca într-un basm, materialul perfect pentru o revistă de senzație. Și dat fiind scandalul cu tine la ceremonia de decernare a premiilor...

Are o scurtă tresărire.

— Pe asta... de unde o știi?

— Propunerea mea se bazează pe o cercetare aprofundată, îi explic, deși – spre iritarea mea – simt cum mi se aprind obrajii.

Probabil acum își închipuie că mă informez despre el pe Google, ceea ce nu-mi doresc câtuși de puțin, dat fiind orgoliul lui nemăsurat.

— Și grație cercetărilor pe care le-am făcut, sunt convinsă că propunerea mea ar putea să te ajute să-ți speli imiaginea. Toți cei care vor citi eseurile mele vor ști că ești bun la suflet și grijuliu, *exact* așa cum te-au închipuit din eseurile mele. Deci? îl întreb, oprindu-mă ca să-mi trag sufletul. Ce părere ai?

În primele clipe nu spune nimic, pur și simplu mă privește țintă, cu bărbia ușor ridicată, ca și cum ar vrea să se apere, cu tot trupul încordat.

Te rog, spune da, îl implor eu în gând. Inima mi se zbate în piept atât de tare, încât mi-e teamă că o poate auzi. *Te implor, spune că ești de acord.*

— Hmm...

Expresia lui nu trădează nimic.

— Deci această relație fictivă...

Privesc semnificativ spre prezentarea PowerPoint.

— Scuze, spune Caz, făcând ironic o plecăciune, după care citește de pe monitor: această *alianță strategică, reciproc avantajoasă, de orientare romantică, pentru a ne sprijini unul pe celălalt în carieră...*

— Pe scurt, ASRAORSCC, sugerez eu.

— Mă rog, nu mi se pare cu mult mai scurt, spune Caz.

Își drege glasul.

— Sigur, e clar că sunt mai puține *litere*. Dar din punct de vedere timp...

— Da, bine...

Îmi mușc limba.

— Zi mai departe ce ai de zis.

— Păi... ce ar presupune mai concret povestea asta?

Simt cum speranța îmi încolțește în piept. Deci se gândește la propunere. Caz Song ar putea fi de acord până la urmă.

— Nu cine știe ce, îl liniștesc eu, simțind cum inima începe să-mi bată mai repede.

Mama spune că simte așa de fiecare dată când e pe punctul de a încheia o afacere. Abia în clipa asta înțeleg despre ce-i vorba. Toți mușchii mei sunt încordați la maximum. Îmi tremură mâinile din cauza adrenalinei.

Afișez repede și următorul slide, totodată ultimul. Acolo am prezentat un grafic de bază: șase luni, perioada stagiului meu la Craneswift, termen care coincide perfect cu lansarea următorului film al lui Caz, pentru publicitate maximă. Am pus acolo toate regulile esenți-

ale: fără săruturi pe gură, fără contact fizic în afară de atingerea ocazională a umerilor sau câte o îmbrățișare scurtă (doar când e strict necesar), fără gesturi romantice, decât în caz că suntem priviți de o mulțime considerabilă. Alcătuirea acestei liste spre ora trei noaptea a fost probabil unul dintre momentele cele mai degradante din viața mea... ceea ce spune multe.

— Fără săruturi pe gură? citește Caz și îmi dau seama că iar se străduiește să nu râdă. Spre deosebire de...?

Spre enervarea mea, simt cum îmi arde ceafa.

— Știi foarte bine ce am vrut să spun. E vorba doar de... ce zice lumea.

— În viața mea n-am auzit pe cineva spunând așa ceva, mă informează el, schițând un zâmbet.

Apoi, probabil remarcând expresia mea furioasă, face un gest împăciuitor și adaugă:

— OK, OK. Sigur.

— Sigur?

— Sunt de acord.

Clipesc. Încă nu-mi vine să cred.

— Stai o clipă, iartă-mă. Ai să faci...?

— Asta, încheie el, făcând un semn din cap spre laptop. ASRAORSCC. Deși cred că am putea găsi o denumire mai ca lumea.

— Vorbești serios?

Tace o clipă. Apoi se apleacă și mai mult spre mine, până când între noi nu mai rămâne decât o fâșie îngustă de întuneric și mirosul de mere verzi al șamponului lui. Instinctiv, fac un pas în spate.

— Da, Eliza, spune el cu voce gravă. Chiar cred că avem nevoie de o denumire mai ca lumea.

Mă simt atât de ușurată – și de uluită de reușita mea –, încât nici măcar nu mă deranjează gluma lui.

— Atunci presupun că... am bătut palma, spun eu rar. Așa facem.

Întind brațul ca să ne strângem mâinile pecetluind înțelegerea, dar în același timp el face gestul de a bate palma.

Stai așa... Cine naiba *bate palma* pentru un lucru atât de serios?

— OK... spun, văzând că niciunul din noi nu se clintește din loc. Mmm, cred că am putea...

El își dă ochii peste cap, dar trăsăturile lui bine conturate îi trădează amuzamentul. Pe urmă îmi strânge mâna într-a lui. Are pielea caldă și surprinzător de moale, afară de câteva bătături în palmă. Și, în ciuda atitudinii lui obișnuite, îmi strânge mâna ferm. Mama ar fi de acord cu asta... nu că ar avea vreo importanță.

Îmi retrag mâna prima.

— Atunci... Bine, repet.

Mă simt aproape amețită. Totul s-a întâmplat atât de repede!

— Mă bucur că am vorbit. Ținem legătura.

Vreau să deschid ușa, să mă refugiez într-un loc mai liniștit ca să-mi adun gândurile, dar Caz îmi blochează trecerea cu brațul. Arată de parcă ar dezbate în gând ceva. După o clipă, spune:

— Să știi că ai fi putut alege și altă cale.

Clipesc, neînțelegând ce vrea să spună.

— Ieri ai auzit ce vorbeam la telefon, explică el, rostind rar cuvintele, parcă mirat că trebuie să-mi explice. Amănunte despre viața mea personală. Iar tu ești scriitoare. Și încă una bună, cu un public numeros.

— Și?

— M-ai fi putut şantaja ca să cooperez cu tine. M-ai fi putut ameninţa că ai să scrii un articol de senzaţie despre problemele mele cu şcoala sau despre relaţiile mele de familie, chestii de soiul ăsta, până când m-ai fi făcut să-ţi accept condiţiile. N-ar fi fost nevoie să concepi aranjamentul ăsta *reciproc avantajos*.

Tonul lui Caz continuă să fie vag amuzat, dar privirea lui e întunecată, mai serioasă decât m-aş fi aşteptat.

— Nici prin gând nu mi-a trecut, răspund eu sincer, uimită atât de ideea în sine, cât şi de viteza cu care îi venise în minte.

Ameninţările şi târgurile impuse sunt probabil cât se poate de fireşti în lumea în care se învârte el.

— Nici prin gând nu ţi-a trecut, repetă Caz.

Pe urmă chipul i se îmblânzeşte şi se apleacă înspre mine.

— Oricum, e prea târziu să te mai răzgândeşti. Începem chiar din clipa asta, nu?

— Poftim?

— E o ocazie bună, spune el, arătând în jurul nostru, spre debaraua înghesuită şi spre gălăgia de dincolo de uşă.

Înainte să înţeleg mai bine ce vrea să spună, îşi trece degetele prin părul şi aşa ciufulit, îşi descheie un nasture de la cămaşă şi-şi muşcă buzele până când devin roşii şi puţin umflate. Ca şi cum...

Ca şi cum până atunci ne-am fi giugiulit în debara.

— Ce zici?

Se întrebător uită la mine. Câtuşi de puţin tulburat. Aproape *plictisit*.

Presupun că pentru el nu înseamnă mare lucru. Actorii ca el se prefac tot timpul că sărută. De fapt, probabil a filmat şi scene mai fierbinţi decât simple sărutări,

cu camere profesioniste fixate în prim plan pe buzele lui și cu o mulțime de privitori în jur.

În schimb pentru mine experiența care s-a apropiat cel mai mult de un sărut s-a petrecut în clasa a șaptea, când m-am răsucit în loc în timp ce disecam o broască. Întâmplarea a făcut ca și colegul meu de laborator să întoarcă în același moment capul, astfel că buzele noastre aproape s-au atins. El s-a speriat și s-a năpustit la toaletă, unde a tot scuipat și și-a clătit gura de parcă s-ar fi otrăvit, iar eu m-am ghemuit pe scaunul meu, dorindu-mi din tot sufletul să mă înghită pământul.

Am fost fericită să plec de la școala aceea la câteva luni după nefericitul incident.

Oricum, nu-i pot povesti lui Caz nimic din toate astea. Probabil ar râde de mine sau, și mai rău, m-ar *compătimi*. Așadar, scot balsamul de buze colorat pe care-l port în buzunar tot timpul și-mi mânjesc buzele cu el, încercând să nu mă gândesc cât par de ridicolă. Vreau să spun că am toate șansele să arăt mai curând ca un clovn decât ca o fată care tocmai s-a giugiulit cu un băiat. Oare o giugiuleală poate să se încheie? Și după aceea îți faci o ieșire grațioasă, ca o sirenă eterică, ivită din apa mării? Nu, nici asta nu sună prea grozav...

Mă rog...

— Cum arăt? îl întreb pe Caz.

Caz mă privește atent câteva clipe, cu o expresie gânditoare, apoi ceva se schimbă brusc la el. În el. Ca și cum s-ar fi declanșat un aparat de filmat, iar el ar fi pășit într-un nou rol, interpretând alt personaj. Schimbarea asta atât de bruscă mă înspăimântă.

Pe urmă întinde mâna spre coada mea de cal.

— Îmi dai voie?

Nu prea înțeleg ce vrea, dar zâmbesc. Încuviințez din cap. Rezist impulsului de a o lua la fugă.

Apoi degetele lui lungi îmi trec prin păr, desfăcându-l cu mişcări atât de uşoare şi rapide încât nici nu-mi dau seama ce se petrece până când simt o furnicătură uşoară şi plăcută pe pielea capului. E un gest mărunt şi natural, dar în secundele în care îi simt degetele în părul meu şi ochii lui mă privesc, simt... *ceva*. Stânjeneală... Şi totuşi altceva...

În clipa următoare senzaţia dispare. Caz face un pas în spate şi se întoarce spre uşă, aruncându-mi o privire peste umăr.

— Eşti pregătită?

Nu. Nici pe departe.

Ştiu bine că nu pot avea încredere în băiatul din faţa mea, în acest actor frumos, cu părul lui perfect, cu un farmec îndelung exersat, cu nenumăraţi admiratori, în persoana care este sau vrea să fie. Dar în momentul de faţă nu am de ales.

— Sigur, îi răspund, străduindu-mă să par cât mai entuziasmată.

Totuşi, pare să mă creadă, fiindcă îmi face semn să ies eu prima, apoi deschide larg uşa.

Timp de câteva secunde binecuvântate, după ce ieşim din debara, nu ne remarcă nimeni.

Elevii continuă să umple spaţiile şcolii, strigându-şi prietenii din celălalt capăt al coridorului, dând deoparte cărţile şi servietele altora ca să-şi facă drum spre clasele lor. Nimeni nu aruncă vreo privire la părul nostru în dezordine, la buzele noastre umflate şi mă întreb – în mod prostesc şi naiv – dacă nu cumva înţelegerea noastră n-a fost de fapt o idee prea grozavă.

În clipa următoare, ne remarcă *toată lumea*.

Scena nu e la fel de spectaculoasă ca într-un film. Colegii nu încremenesc în loc, nu cad pe scări și nu scapă șocați servietele din mână. Dar zarva din jur s-a potolit considerabil, apoi urmează o pauză, ca la un video care se încarcă.

În jurul nostru toți încep să șușotească.

Spre lauda lui, Caz rămâne perfect impasibil. Are expresia satisfăcută și ușor timidă a cuiva care tocmai a fost prins sărutând o fată, fără să-i pese că a aflat toată lumea.

În schimb eu nu știu cum să mă port. Îmi simt obrajii arzând, mă mănâncă toată fața și câteva șuvițe de păr mi s-au lipit de balsamul de buze. Îmi doresc mai mult ca oricând să existe un îndrumar care să-ți spună ce să faci când ieși brusc din anonimat și în două zile ești propulsat în centrul atenției. Oricine în locul meu ar fi șocat.

— Oh, vai de mine! exclamă cineva în stânga mea.

Exclamația e scânteia care declanșează un val de reacții în gura mare.

— Oh, Doamne!

— Ați văzut? E Caz Song... Cu....

— Deci Caz e *tipul* din eseul acelei fete?

— Spune-i Brendei. O să cadă pe spate... Măi, să fie...

Simt mai mult de zece perechi de ochi sfredelindu-mi ceafa. Mă duc la ora de engleză împreună cu Caz, umerii noștri aproape atingându-se.

— Ești bine? îmi șoptește el în pragul clasei, cu o mână proptită de tocul ușii.

Am văzut de mii de ori cupluri stând așa în filme, în clipuri muzicale și în viața reală. Dar pentru mine personal e ceva cu totul nou.

Numai că nimeni nu trebuie să-și dea seama de asta.

— Da, răspund, străduindu-mă să adopt un ton nepăsător. Bineînțeles. Tu?

El râde și abia atunci îmi dau seama cât de prostește sunase întrebarea mea. De ce nu i-ar fi fost bine? Doar e actor și încă unul celebru. Atenția celorlalți e pentru el ceva normal.

Clopoțelul sună din nou, pentru a treia oară. Toți se așază, cu ochii la noi.

Îmi feresc privirea și mă grăbesc să ajung la banca mea din mijlocul clasei, unde stau întotdeauna singură. Spre uimirea mea, Caz se așază pe locul liber de alături, de parcă ar fi făcut asta de un milion de ori până atunci.

Dacă până atunci colegii doar ne priviseră țintă, acum rămân cu gura căscată.

— Ce faci? murmur eu în colțul gurii.

Deși nu există o regulă scrisă, toți știu că sălile de clasă sunt împărțite cu strictețe în anumite teritorii: în față stau cei mai silitori și mai dotați pentru studiu, în spate cei mai populari și mai sportivi, iar restul în mijloc. Caz a plecat din ultimul rând și s-a așezat lângă mine, ceea ce echivalează cu trecerea graniței în Coreea de Nord.

— E mai ușor așa, se mulțumește el să spună, dându-și scaunul mai în spate.

Domnul Lee intră agale în clasă, se uită de două ori la noi așa cum stăm alături, apoi începe să ne împartă testele. Caz rupe imediat un colț al testului de citire despre ritualurile de înmormântare, mâzgălește ceva pe el și-mi întinde peticul de hârtie mototolit între degete.

Face asta continuând să privească drept în față, cu o expresie netulburată și plictisită.

Și eu pot fi o actriță la fel de bună. Mă prefac că sunt atentă să scriu data pe test, timp în care netezesc peticul de hârtie, acoperindu-l pe jumătate cu palma.

Acolo e scris numărul lui de telefon.

Foarte bine. Scriu dedesubt numărul meu, rup hârtia în două, aștept ca profesorul să se întoarcă cu spatele și împing hârtia către Caz.

E prima oară când fac schimb de numere de telefon cu un băiat și am senzația că pun la cale o spargere de bancă sau ceva asemănător. Dar probabil că așa e cel mai bine. Singura cale de a face ca aranjamentul nostru să funcționeze este să-l privim ca pe o simplă înțelegere de afaceri.

Ceva mai târziu în aceeași după-amiază, răspund la e-mailul primit de la Craneswift.

Îmi ia o oră întreagă să scriu o primă variantă de trei propoziții. Jumătate din acest timp îl petrec încercând să-mi dau seama unde să pun semnele de exclamare și câte ar trebui să folosesc. În apărarea mea, trebuie să spun că e vorba de o linie de demarcație foarte fină. De exemplu, dacă pun două semne de exclamare unul după altul, risc să par prea dornică și prea nerăbdătoare. Dacă nu pun *niciunul*, atunci orice aș spune va suna ciudat de plat și rece. În cele din urmă, decid să nu risc și să folosesc un singur semn de exclamare după cuvântul *Mulțumesc*.

Mai pierd jumătate de oră gândindu-mă ce formulă de încheiere ar fi mai potrivită (un articol de pe internet recomandă *Al dumneavoastră*, în timp ce altul se opune acestei formule pe criterii morale).

Dacă asta înseamnă să fii profesionist, atunci zău că n-am nevoie.

De îndată ce trimit e-mailul, îmi scot uniforma și mă trântesc pe pat, cu gândul că nu voi primi răspuns de

la Craneswift decât cel mai devreme în dimineaţa următoare. Deodată aud semnalul sonor pentru notificarea de e-mail.

Sarah Diaz vrea să mă contacteze telefonic.

Chiar acum.

— Oh, Doamne! exclam, sărind în picioare.

Deja inima îmi bate să-mi spargă pieptul.

— Oh, Doamne! Oh, Doamne! Oh, Doamne!

Mi-a trimis pe e-mail numărul ei de telefon. Îl introduc cu grijă în memoria mobilului, verificând de două ori fiecare cifră, apoi apăs butonul Apelare, simţind cum îmi tremură mâinile. Ascult cum se formează numărul, privind în gol la peretele alb al dormitorului şi încercând să respir normal.

Sarah răspunde după al treilea apel.

— Alo?

Vocea mea sună mult prea ascuţit şi nesigur. Parcă aş fi un *copil de şapte ani*. Îmi dreg glasul.

— Mă auziţi?

Nu, acum am vorbit prea încet.

Înainte să-mi amintesc cum se cuvine să vorbesc, Sarah spune „Bună. Eliza. Da, te aud." pe un ton binevoitor, răspicat şi superprofesionist pe care l-am auzit la mama de fiecare dată când vorbea cu clienţii.

— Alo, repet eu fără motiv.

Stăpâneşte-te!

— Doamna Diaz! Mă bucur că vă aud.

— Oh, poţi să-mi spui Sarah.

Apoi, poate fiindcă îmi ghiceşte emoţia şi respectul chiar şi prin telefon, râde încetişor.

— Iartă-mă că am vrut să vorbim imediat. Sper că nu eşti prea ocupată....

— Oh, nu, deloc, mă grăbesc să răspund. Nu aveam nimic deosebit de făcut. Sunt cât se poate de liberă. Sunt liberă în permanență.

— Oh, atunci foarte bine, spune ea pe un ton care mi se pare sincer.

Aud în fundal bâzâitul discret al unei imprimante și păcănitul unor taste de calculator și mi-o imaginez așezată la un birou negru și elegant, într-o încăpere de unde se vede panorama întregului oraș, cu un cappuccino fierbinte în față și mai multe reviste cu coperți lucitoare răsfirate pe o măsuță de cafea. Oare cum e să ai așa o viață? Să fii cineva, așa cum este ea?

— Am vrut să-ți spun cât de mult mi-a plăcut eseul tău și cât mă bucur că ai acceptat oferta noastră pentru un stagiu de practică. Poate ești la curent cu decizia noastră de a ne spori numărul de cititori și de a atrage tineret, prin urmare considerăm că ai fi cea mai potrivită ca să ne ajuți să ne atingem scopul. Felul tău de a scrie e foarte autentic și plin de energie tinerească, cu siguranță va fi apreciat de adolescenți. Totodată, ai și o profunzime care va atrage cititorii mai vârstnici...

OK, *ia ascultă aici*! îmi spun eu, lipindu-mi telefonul de ureche și simțind pe piele fierbințeala ecranului. *Ascultă! Reține fiecare cuvânt. N-o să mai ai șansa de a fi lăudată de cineva ca Sarah Diaz.*

Mă concentrez atât de mult să-mi impun s-o ascult pe Sarah și sunt atât de uluită că vorbesc cu ea, încât nu înțeleg nimic din ce îmi spune.

În clipa următoare mă întreabă:

— Ești de acord cu toate astea, Eliza?

— Mm...

Mă străduiesc să nu mă panichez, în timp ce tăcerea mea nedumerită lasă să se audă zgomotul de fond. Fie spun simplu „Da" și aflu mai târziu cu ce anume am

fost de acord, fie o rog să repete ce mi-a spus de cinci minute încoace şi risc să par o idioată. La naiba! Ce ar face mama în locul meu?

— Îmi cer scuze, ai putea să-mi dai mai multe lămuriri în privinţa ultimelor informaţii? Vreau să fiu sigură că am înţeles bine înainte să iau o decizie.

— Sigur, nicio problemă, spune Sarah pe acelaşi ton plăcut şi profesionist. Deci, în prezent ne gândim la o postare săptămânală pe pagina noastră, la categoria „Dragoste şi relaţii". Ar fi vorba de o continuare a tot ce ai scris despre relaţia ta, lucruri pe care le faceţi împreună, unde v-aţi dat întâlnire. Cu cât dai mai multe detalii, cu atât mai bine. Vrem ca cititorii noştri să aibă senzaţia că vă însoţesc *pe voi* în această călătorie. Ar fi grozav dacă ai posta ce scrii şi pe reţele sociale, preferabil pe Twitter, unde se pare că ai cei mai mulţi admiratori, dar e decizia ta. În total, n-ar trebui să-ţi ia mai mult de cincisprezece ore de muncă pe săptămână. Oh, şi spre sfârşitul perioadei de şase luni, ne-ar plăcea *mult* să scrii un articol mai lung pe un subiect la alegerea ta, pe care îl vom publica în ediţia de primăvară. Ce părere ai, Eliza?

— OK, spun eu încet, de parcă aş putea s-o refuz. E în regulă.

— Oh, minunat!

Cumva aproape o *aud* zâmbind cu toată gura.

— Eşti sigură că prietenul tău nu va avea nimic împotrivă? Înţeleg că e vorba de multă publicitate, mai ales că amândoi sunteţi încă foarte tineri...

Din câte îmi dau seama, încă nu ştie că e vorba de Caz. Mă tentează să-i spun chiar în clipa asta, probabil ar fi în culmea încântării. În definitiv, ce ştire poate fi mai spectaculoasă decât relaţia cu o celebritate? Totuşi,

mă abţin. Mai bine să afle singură din altă sursă. Astfel va fi şi mai convingător.

— Nu cred că-l va deranja, o asigur eu. E obişnuit cu publicitatea.

Ea râde tare, crezând probabil că glumesc.

După ce cădem de acord asupra detaliilor contractului, închid telefonul. Încă ameţită, îmi verific e-mailul, pe jumătate convinsă că am avut halucinaţii. Dar contractul e acolo, aşa cum mi-a promis Sarah, cu numele meu scris în capul paginii. E *real*. Craneswift. Publicaţia mea preferată vrea ca *eu* să lucrez pentru ei.

Privesc ţintă e-mailul până când mi se împăienjenesc ochii şi simt că-mi sare inima din piept. Pe urmă mă trântesc pe pat, râzând încet şi gâtuit.

— Ce corectă e viaţa... îmi spun aproape cu glas tare.

CAPITOLUL ȘASE

Pentru a doua oară săptămâna asta, în două zile consecutive, mă aflu în debaraua portarului împreună cu Caz Song.

— Va trebui să ne găsim un loc de întâlnire mai bun, murmură Caz în timp ce eu încui ușa.

E încă devreme, înainte de începerea orelor de curs.

— Nu-i vina mea că ești așa de popular, îi spun, încercând fără succes să-mi ascund tonul vag iritat.

Cu câteva minute în urmă am fost nevoită efectiv să-l înșfac de cot și să-l trag de lângă un grup de elevi entuziasmați, de parcă aș fi fost un bodyguard.

— Oricum, locul ăsta nu-i chiar *atât de rău.*

Arăt spre cele patru mărci diferite de dezinfectant de pe rafturi și spre tava cu bureți galben-verzui de la picioarele mele.

— De fapt... suntem chiar bine aprovizionați. E foarte practic. În caz de cutremur sau ceva de genul ăsta, am duce-o bine aici, nu?

Caz scoate un sunet care ar putea fi râs sau o pufnitură ironică.

— OK, nu-mi mai lăuda atâta debaraua asta sau ce ai face tu, mai bine spune-mi de ce suntem aici. Mai spune-mi o dată.

— Am vrut să mă asigur că ştim amândoi ce avem de făcut azi. Din punct de vedere întâlniri.

El se uită la mine ca şi cum ar vrea să spună *Atâta tot?*

— Şi nu puteai să-mi trimiţi mesaj?

— Ieri am fost ocupată, îi explic.

E adevărat. Mi-a luat mult timp să citesc detaliile contractului, plus alte două ore ca să concep un răspuns profesional pentru Sarah. Dar nu-i chiar purul adevăr. Nu-mi prea vine să-l contactez direct la telefon când nu suntem la şcoală, varianta asta mă sperie cumva.

OK, mă sperie *de-a binelea.*

Caz clatină din cap.

— De fapt, ce atâta discuţie?

Nu apuc să răspund, că-l văd încremenind de o spaimă prefăcută.

— Să nu-mi spui că ai alt PowerPoint....

— Nu, îi răspund, dându-mi ochii peste cap, deşi pentru o clipă îmi trecuse prin minte şi aşa ceva. Chiar avem *multe* de discutat. Cheia unei minciuni credibile e consecvenţa. De pildă, mergem la ore împreună? Ai de gând să stai lângă mine la fiecare oră? Luăm masa împreună? Va fi de acum un obicei permanent? Ai să mă prezinţi prietenilor tăi? Ar trebui să-ţi cunosc prietenii, din moment ce se presupune că suntem împreună de câteva luni? Dacă cineva mă întreabă despre părinţii tăi, trebuie să dau de înţeles că i-am cunoscut? Dacă mă întreabă cineva dacă ai abdomenul musculos, să-i spun că da?

— Pentru ştiinţa ta, da.

Mă holbez la el.

— Da?

— Dacă cineva întreabă asta, spune-i că da.

Se întinde încet și languros, ridicând ambele brațe, ca o pisică la soare. E atât de înalt, încât aproape atinge tavanul cu degetele.

— Dă bine pentru imaginea mea.

— În regulă. Atunci să spui și *tu* că sărut foarte bine.

El zâmbește cu gura la urechi, un zâmbet larg și glumeț și remarc pentru prima oară că are gropițe în obraji. O descoperire inutilă. Și totuși....

— S-a făcut.

— OK. Atunci... e în regulă.

— În regulă.

— Grozav!

— Grozav... repetă el și aș jura că încearcă să se pună bine cu mine.

— *Minunat*! mă răstesc, încrucișând brațele la piept. Acum să trecem la lucruri mai importante... deci dacă intrăm în clasă împreună...

— Pot să spun și eu ceva? întreabă el.

Mă încearcă același sentiment vag de iritare ca în ajun. Pe bune. Caz era mult mai simpatic pe vremea când era o simplă imagine pe ecranul televizorului.

— Nu spui deja?

— Atunci pot să spun altceva?

Nu mai așteaptă acordul meu, ci își ridică palmele și spune:

— Uite ce e, apreciez ce vrei să faci cu... consecvența asta. Dar poate... *poate*... nu trebuie să coordonezi chiar fiecare amănunt. Am putea pur și simplu să ne intrăm în roluri și să lăsăm povestea să se deruleze firesc. Așa ar fi mai credibil.

Să se deruleze firesc. De parcă ar exista ceva firesc în tot aranjamentul nostru.

— Mi se pare o idee groaznică, spun eu.

Simplul gând mă face să-mi transpire palmele. O planificare amănunțită înseamnă că există niște limite, iar limitele înseamnă că măcar avem cât de cât control asupra situației.

— De ce? întreabă el, fără să cedeze. De ce ți-e atât de teamă?

Simt că mă zbârlesc.

— Nu mi-e... teamă.

Auzindu-mi minciuna, intru în ofensivă.

— Dar tu de ce nu vrei să avem un plan frumos și bine gândit?

El expiră prelung.

— Nu-i vorba că nu vreau. Deja... deja urmez o sumedenie de planuri frumoase și bine gândite, înțelegi? Asta ține cumva de meseria mea.

Vorbele lui sunt suficiente ca să mă facă să șovăi, fie și pentru câteva clipe.

— Fă-mi pe plac, insistă Caz. Doar pentru o zi. Dacă nu merge, atunci facem cum zici tu.

Nu, mulțumesc, îmi stă pe limbă să-i spun, când deodată sună clopoțelul. Întotdeauna sună mai tare dimineața, un sunet strident, care se aude de la trei străzi distanță. Cred că scopul lui e să îmboldească elevii să ajungă la ore cât mai repede, dar știu că unii vin la școală cu zece minute mai târziu doar ca să nu-l audă.

Mă crispez auzind sunetul care stârnește ecouri pe coridor. Nu avem timp de negocieri, așa că-l săgetez pe Caz cu cea mai fermă privire de avertisment: „Fără prostii!"

— Bine. Dar numai azi.

• • •

Îmi regret decizia aproape imediat.

Pornim spre clădirea cu sălile de clasă pentru anii mai mari, aflată în celălalt capăt al campusului, pentru ora de matematică. Păşim prin căldura lipicioasă a verii şi, spre uimirea mea, încă nu s-a întâmplat nimic care să ne pună într-o situaţie penibilă. În jurul nostru colegii păstrează distanţa şi ne privesc doar când îşi închipuie că nu-i vedem. Deasupra noastră cerul e atât de albastru că pare artificial.

Păşim umăr la umăr şi apreciez faptul că el păstrează tăcerea. Singurul lucru mai rău decât o tăcere penibilă ar fi o pălăvrăgeală fără sens, menită doar să umple această tăcere.

Apoi, fără să mă prevină, Caz mă ia de mână. Degetele lui lungi şi delicate le ating pe ale mele şi nu-mi pot explica nici eu ce se întâmplă în continuare.

Corpul meu intră instinctiv în defensivă. Fără să mă gândesc şi fără măcar *să-mi dau seama* ce se întâmplă, mă smulg din mâna lui şi-l plesnesc peste încheietură.

Plesnitura se aude oribil de tare. Genul de sunet pe care îl auzi în filme după o scenă jucată cu cărţile pe faţă.

Urmează o tăcere uluită. Apoi....

— Ce *mama dracului...* exclamă Caz, mai curând nedumerit decât supărat.

Îşi retrage mâna, nu înainte să remarce pata roşie de pe încheietură.

— De ce m-ai lovit?

— Îmi... îmi pare rău... bâigui eu.

Simt cum îmi arde toată faţa, cum mă furnică degetele care le-au atins pe ale lui, fie şi pentru câteva clipe.

— N-nu știu... Pur și simplu m-ai luat pe nepregătite.

— Te-a surprins că *iubitul* tău a vrut să te ia de mână? întreabă el uimit.

— Da. Nu. Adică...

Îmi feresc privirea, blestemându-mă în gând pentru vina de a ne fi adus pe amândoi în situația asta ridicolă și pentru mărturisirea dureroasă și încă mai ridicolă pe care trebuie să i-o fac. Nu cred că ne poate auzi careva, totuși cobor glasul.

— Mm... Niciodată nu m-am ținut de mână cu un băiat.

— Stai așa...

Încetinește pasul.

— Niciodată?

Deja lucrurile au devenit prea personale pentru a fi pe placul meu, dar cum încă mi-e rușine că l-am lovit, dau din cap și spun:

— Ei bine, nu. Nu mi-am dat niciodată întâlnire, așa că...

Vorbele mele plutesc în aerul fierbinte dintre noi. Acum suntem pe platoul oval al școlii, o bucată de asfalt înconjurată de iarbă artificială. Din fericire, avem suficient spațiu ca să putem continua discuția departe de colegii noștri, astfel că nu aude nimeni când Caz repetă, fără să-i vină a crede:

— Nu ți-ai dat *niciodată* întâlnire cu un băiat. Niciodată....

— Nu, bâigui, iuțind pasul, ca și cum astfel mi-aș putea depăși stânjeneala.

Nu-i vorba de faptul că la vârsta mea lipsa unei minime experiențe romantice ar trebui să fie ceva rușinos. Dar... Caz Song e ultima persoană cu care aș vrea

să vorbesc despre asta. Caz Song, idolul fetelor, care are tot ce şi-ar putea dori cineva, care nu şi-a făcut niciodată griji că ar putea fi refuzat, că ar rămâne singur sau că l-ar părăsi cineva. Caz, care – din articolele pe care le-am citit despre el – a avut până acum cel puţin trei relaţii, toate cu fotomodele sau superbe colege de platou.

— Mda... e tot ce spune Caz.

Îl simt privindu-mă cu atenţie, parcă încercând să dezlege un mister. Îmi arde pielea şi nu numai din pricina soarelui fierbinte.

— Atunci... cum ai reuşit să scrii atât de frumos despre cum te-ai îndrăgostit?

Întrebarea e cel puţin uşoară.

— Sunt aiureli, îi spun, fericită de tonul meu convins. Simple aiureli sentimentale. Am scris eseul doar fiindcă l-am avut ca temă.

După asta Caz nu mă mai întreabă nimic şi nici nu mai încearcă să mă ia de mână în drum spre clasă. Foarte bine. Îmi spun că totul e în regulă. Perfect. E mult mai bine aşa decât să-şi închipuie că tânjesc în taină după o idilă ca în filme sau că dau importanţă unei asemenea relaţii.

Nu că n-aş crede în iubire. Am văzut cu ochii mei... Părinţii mei s-au cunoscut în liceu, când mama era şefa clasei, iar tata era puştiul tăcut şi misterios care vine mereu la ore cu cămaşa şifonată şi care îşi aduce temele cu două zile întârziere. Când au fost puşi în aceeaşi bancă, au început să facă schimb de bileţele pe ascuns. Bileţelele au dus la prânzul luat împreună, apoi la întâlniri propriu-zise, totul evoluând într-o relaţie serioasă şi de durată. Au mers la universităţi diferite, în două capete opuse ale ţării, pentru a studia lucruri diferite, însă distanţa nu i-a despărţit.

Acum, după câteva decenii, la vârsta când cele mai multe căsnicii tind să stagneze și să decadă, ei încă se iubesc la fel de mult. Nu-și amintesc întotdeauna aniversările și nu mai merg la restaurant ca pe vremuri, în schimb mama a stat patru ore la coadă în ploaie ca să-i cumpere tatei marca lui preferată de castane coapte, iar tata a participat absolut la toate evenimentele și cocteilurile de la firma mamei, deși detestă astfel de întruniri de socializare.

Ideea este că eu cred cu toată tăria în iubire. Chiar cred. Atâta doar că mă îndoiesc că acest fel de iubire mi-ar ieși vreodată în cale *mie*.

CAPITOLUL ȘAPTE

— OK, povestește-mi tot.

Stau lungită pe pat, îmbrăcată într-un tricou vechi și pantaloni de pijama cadrilați, cu laptopul sprijinit în echilibru instabil pe un maldăr de perne. Ecranul e ocupat în cea mai mare parte de chipul lui Zoe, neobișnuit de palid la lumina lămpii. Și ea e în dormitor. Disting raftul ticsit de cărți din spatele ei și pozele Polaroid lipite pe perete. Poze cu noi două, făcute cu ani în urmă.

Văzându-le, mi se face și mai dor de ea. Nostalgia mi se strecoară pe sub coaste, frângându-mi inima, deși grație tehnologiei, o am pe Zoe chiar în fața ochilor.

— Zi tu întâi, îi spun, lăsându-mă pe o parte. Cum te-ai descurcat la examenul de istorie?

De când o știu, Zoe și-a dorit să studieze informatica la universitatea Stanford, la fel cum eu mi-am dorit să devin scriitoare, ceea ce înseamnă că fiecare examen contează. Contează pe calea spre ceva.

— Oh, *examenul*... Cred că mai bine decât m-am așteptat, spune ea pe un ton indiferent, deși îmi dau seama din zâmbetul abia mascat că probabil a luat nota maximă.

Nici nu s-ar mulțumi cu mai puțin de atât.

— Iubim intelectualii, spun eu și Zoe râde.

Râd și eu, fericită s-o văd pe ea fericită.

— OK, OK. Serios acum...

Zoe ridică o mână. Își îndreaptă brusc spatele.

— Lăsând deoparte rezultatele testului meu... nu cumva e nevoie să ne întoarcem la faptul că ai câștigat o oarecare *celebritate* de când am vorbit ultima oară? Și că acum urmează să faci acest stagiu prestigios și altele asemenea... chestii pe care le-am aflat abia dintr-un nenorocit de *articol de revistă*?

Îmi dau seama perfect la care articol se referă. E vorba de un articol publicat fix cu o zi în urmă, unde apare și o fotografie cu mine și Caz mergând la ore împreună. Cel care a făcut fotografia a surprins exact momentul în care Caz a vrut să mă ia de mână, cu o secundă înainte să-l plesnesc. Eu apar cu ochii mari de uimire, poate și puțin stânjenită, îmbujorată la față. Caz nu știu ce face cu gura, parcă ar vrea să zâmbească în timp ce se uită lung la mine.

— Da, știu... reușesc să spun. E cam aiurea.

— Acum serios vorbind. Ia ascultă aici.

Unghiile ei păcănesc rapid pe tastatură, pe urmă își drege glasul și începe să citească: *Prietenul Elizei e nimeni altul decât superbul actor chinez-american la început de carieră Caz Song. Cunoscut mai ales pentru rolurile din* Legenda lui Feiyan, Totul începe cu tine și Cinci vieți, cinci iubiri, *tânărul star de cinema a făcut valuri pe tot cuprinsul Chinei....*

— Da, l-am citit, îi tai eu repede vorba, schițând o grimasă.

— Eu cred că ești *mult* prea discretă în privința asta, spune Zoe. Știi că fix în acest moment faci senzație pe Weibo[6]?

— Mda, impresarul lui Caz deja l-a pus în temă.

6 Importantă platformă de socializare din China (n. tr.).

Lucru pe care Caz mi l-a comunicat cu mândrie, împreună cu informația statistică cum că nivelul de interes pentru viitorul lui film a crescut deja cu 300 la sută. Aș fi mai fericită pentru el dacă nu s-ar arăta atât de înfumurat în privința asta... și dacă n-ar insista că cea mai bună soluție este să fim *spontani*.

— *Caz*, repetă Zoe, rostogolind silaba pe limbă de parcă ar semnifica ceva anume. Deci care mai exact e situația cu el?

Deschid instinctiv gura ca să-i torn o minciună, după care îmi amintesc că Zoe știe. E singurul om din lume care știe că eseul meu e o făcătură, ceea ce în mod ironic înseamnă că e singura căreia îi pot spune adevărul.

— Păi... să zicem că prin el țin situația sub control ca să n-o ia razna.

Ea ridică din sprâncene, deloc surprinsă. Zoe e întotdeauna cu un pas înaintea tuturor.

— Asta până când?

— Până când ia sfârșit stagiul meu și am în mână scrisoarea de recomandare de la Sarah Diaz. Pe urmă ne putem despărți fericiți și încununați de succes, fără să ne mai deranjăm vreodată unul pe altul.

— Hmmm... spune Zoe.

— Ce e?

Ea clipește către mine cu o figură inocentă.

— Nimic.

— Hai, spune... o îndemn din ochi.

Știm foarte bine amândouă ce înseamnă acel *Hmmm*.

— Zi ce ai de zis.

Ea pufnește. Clatină din cap.

— Pur și simplu mi se pare amuzant, atâta tot.

— Amuzant?

— Da. Vreau să spun că dacă ai fi scris despre ceva *real*, n-ar fi trebuit să-ți bați capul în așa hal.

— Acum e prea târziu să faci remarca asta, protestez eu, străduindu-mă să-mi înving senzația de spaimă din stomac.

Care e mai puternică acum ca niciodată. Îmi amintesc de ziua în care Zoe a citit în clasă una dintre temele mele la engleză, înainte să devenim cele mai bune prietene. La sfârșit, a ridicat privirea, a făcut ochii mari și a spus (am memorat cu exactitate fiecare cuvânt): *Te-ai gândit vreodată să devii scriitoare*? Ea a fost prima persoană care a crezut în mine cu adevărat și cumva asta a dorit pentru mine și pentru viața mea. Din alte puncte de vedere, situația e exact opusă. Îmi înghit nodul din gât și insist:

— Eseul e deja public. Cum-necum, toți cred că e real.

— Poate dacă ai spune adevărul...

Mă silesc să pufnesc ironic.

— Glumești? N-ai văzut cum reacționează unii pe Twitter la simpla bănuială de plagiat? Dacă adevărul iese la iveală, probabil m-aș confrunta cu comentarii pline de ură și cu amenințări cu moartea pentru tot restul vieții...

Înainte să ajung la capătul micului meu monolog despre posibile nenorociri, aud un glas necunoscut pe coridorul camerei lui Zoe:

— Auzi, pot să iau chipsurile cu sare și oțet?

E vocea unei fete. Cineva de vârsta noastră.

— Ia-le dacă vrei, răspunde Zoe, răsucindu-se pe scaun.

Brusc îmi aduc aminte de ultima dată când am dormit la ea și cum i-am scotocit prin dulapul din bucă-

tărie în timp ce ea își usca părul și-mi mărturisea îngrijorarea pentru lucruri de rutină: e-mailul la care profesorul încă nu-i răspunsese, notele la testul de a doua zi, comitetul în care se înscrisese, dar din care voia să plece.

— Dar să nu te atingi de alea cu aromă de barbecue.

— Am înțeles, răspunde vocea, chicotind.

— Cine e? întreb când Zoe se întoarce iar spre mine.

— Oh, e Divya, răspunde ea, de parcă s-ar aștepta să recunosc numele.

Pe urmă își amintește că acum sunt în celălalt capăt al lumii și că ne desparte un ocean întreg.

— Da, iartă-mă, n-ai de unde s-o știi. E nouă. Părinții ei sunt plecați din oraș, așa că stă la mine câteva zile.

— Aha, mă aud spunând.

Simt un junghi surd și inexplicabil în capul pieptului, o senzație neplăcută care îmi spune un singur lucru, anume că ar trebui să închei convorbirea.

— Ah, drăguț!

— Vrei s-o saluți? întreabă Zoe.

— Nu, nu, e în regulă, mă grăbesc să răspund, ridicându-mă în capul oaselor. Eu am să... Stați împreună, distracție plăcută! Eu oricum trebuie să scriu ceva pentru stagiul meu...

— OK.

Zoe deja încuviințează din cap, fără să mă privească, cu atenția îndreptată în altă parte. Aud pașii fetei apropiindu-se, apoi foșnetul pachetului cu chipsuri.

— Bine atunci. Pe curând, da? Trimite-mi mesaj oricând vrei tu.

— Sigur.

Mă silesc să zâmbesc, fără să reușesc decât un surâs forțat.

— Mi-e dor de tine.

Ea îmi trimite un sărut fugar și indiferent din vârful buzelor.

— Și mie mi-e dor de tine.

Pe urmă ecranul se întunecă și rămân singură, privindu-mi chipul reflectat în monitor, înconjurată de tăcere. Am privirea tristă și sumbră. Sunt foarte tristă.

Trântesc capacul laptopului.

Întrucât până acum Caz și-a respectat partea lui de înțelegere, e corect să mi-o respect și eu pe a mea.

Din acest motiv, accept să ne întâlnim sâmbăta următoare, după-amiaza în parcul Chaoyang, ca să-l ajut să-și scrie eseurile. Am decis amândoi că cel mai bine e să ne vedem undeva în public, din moment ce prezența noastră în apartamentul unuia sau al altuia ar duce la prea multe întrebări din partea ambelor familii.

Și totuși, în timp ce stabilim ora și locul, nu pot scăpa de sentimentul bizar și tulburător că mă pregătesc să merg la o întâlnire.

Este una dintre puținele zile când cerul de un albastru intens scoate din casă toate familiile, dornice să respire o gură de aer proaspăt. În drum spre parc, trec pe lângă cel puțin zece cupluri surâzătoare, părinți tineri cu copii mici poticnindu-se în urma lor pe piciorușele lor dolofane și adolescenți sobri scriind mesaje din mers și încruntându-se la ecranele mobilelor în lumina strălucitoare a soarelui.

Soarele e pretutindeni, ca o palmă fierbinte pe ceafa mea. Port o rochie subțire de bumbac cu flori de cireș imprimate pe piept. Abia când ajung în parc și-mi văd imaginea reflectată într-o vitrină, îmi dau seama cât de scurtă este rochia: la fiecare adiere, mi se ridică pe coapse.

— Nu pot să cred, murmur, oprindu-mă din mers.

Mă folosesc de vitrină ca de o oglindă și încerc să trag rochia în jos, la o lungime mai decentă, dar în acest caz *corsajul* dezvăluie prea mult.

Disperată, pozez repede reflecția din vitrină și i-o trimit lui Zoe.

Pe o scară pornind de la o gospodină victoriană și ajungând la a cincea nevastă a unui magnat, cât de sugestivă e rochia asta? Spune-mi sincer.

A doua nevastă a magnatului înainte ca prima nevastă să încheie actele de divorț. De ce? Vrei să-l seduci pe actorul tău?

Aproape că scap telefonul din mână. ÎN NICIUN CAZ. Încep să scriu mesajul și chiar atunci văd reflexia lui Caz în vitrină lângă mine.

— Oh, Doamne! icnesc eu.

Mă răsucesc brusc, cu gândul la mesajul pe care n-am apucat să-l trimit.

— N-am venit ca să te seduc.

El își încruntă sprâncenele negre.

— Poftim?

— Nu, nu, stai așa! Mm... uită, te rog, ce am spus...

Mă abțin cu greu să nu-mi îngrop obrazul arzând în palme. Îmi dreg glasul și încerc un salut mai firesc.

— Bună!

El își ascunde un zâmbet, dar spre ușurarea mea, depășește momentul.

— Bună.

— Bună, repet eu încurcată.

Apoi cobor privirea. Sunt atât de obișnuită să-l văd pe Caz în uniforma de școală încât îmi trebuie câteva clipe

ca să remarc cum arată acum: o cămașă simplă și mulată, geacă de piele, blugi negri și adidași Nike albi, din cei după care se dau în vânt toți băieții, din motive care mie îmi scapă. Arată altfel. Arată bine.

Bineînțeles, el arată întotdeauna bine. Îmi mai ia o secundă să observ că lipsește ceva.

— Nu... nu ți-ai adus laptopul? întreb fără să-mi vină a crede și măsurându-l din cap până în picioare.

Nu are nimic în mână. De fapt, de n-ar fi hainele, ai zice că numai ce s-a dat jos din pat și a venit aici.

— N-ai nici măcar un caiet? O foaie de hârtie? Un... pix? *Nimic*?

El dă din umeri.

— Nu.

Mă holbez la el.

— Cred că știi ce trebuia să facem astăzi, nu? N-am visat că m-ai implorat să-ți fac eseurile...

— În primul rând, nu te-am *implorat*, răspunde el, dându-și ochii peste cap. Te-ai oferit singură. Eu nu implor pe nimeni pentru nimic. În al doilea rând, mi-am închipuit că ai să vii pregătită, așa că n-am adus nimic.

— Uau... articulez eu, clătinând din cap. Cât poți fi de încrezut...

— Deci ai *adus* cele necesare, da?

Face semn spre geanta mea de umăr și buzele i se destind într-un surâs, ca și cum deja ar fi dovedit că avea dreptate.

— Presupunerea mea a fost corectă.

— Și dacă n-am adus nimic?

— Dar ai adus, insistă el.

— Aici n-am...

Nu-i duc fraza până la capăt, distrasă de o viziune neașteptată și șocantă în care stăm acolo certându-ne pentru tot restul după-amiezei, până se lasă seara. Oftez. Trag inutil de rochie pentru ultima oară.

— Bine, n-are a face. Hai să terminăm cu asta.

El îmi zâmbește larg cu dinții orbitor de albi.

— Așa te vreau.

Ultima oară când am fost în parcul Chaoyang aveam vreo patru ani. Destul de mică pentru a fi păstrat altceva decât niște amintiri neclare, mai curând ceva în genul unui vis demult uitat sau o fotografie de familie și nu amintirea unor evenimente propriu-zise. Tot ce-mi amintesc acum e gustul de vată de zahăr topindu-se pe limba mea, ceva strălucitor pe cer, poate un balon sau un zmeu pictat și râsul tare și dezinvolt al mamei răsunând peste întinderea verde și sclipitoare a lacului.

Și totuși, în timp ce intru pe poarta principală alături de Caz, mă izbește senzația de déjà-vu, o nostalgie asemănătoare cu întoarcerea acasă după o lungă vacanță într-un loc îndepărtat.

Totul aici îmi pare nespus de familiar: echipamentul sportiv ruginit, galben cu albastru, bărcile cu vâsle plutind pe apa întunecată presărată cu flori de lotus, mesele de ping-pong așezate ordonat pe teren. Până și mireasma aerului, acel amestec specific de mușchi, flori proaspete și cârnați prăjiți, mă face să-mi fie dor de ceva ce nu pot defini.

Tot ce știu e că mă doare inima.

— Ai mai fost aici?

Întorc capul și-l văd pe Caz cum mă privește. Tonul și expresia lui sunt destul de neutre, dar ochii lui mă

studiază cu atenție, făcându-mă să mă simt mai vulnerabilă decât rochia prea scurtă și prea decoltată.

— Cu mult timp în urmă, spun, privind drept înainte.

Un băiețel devorează un baton de tanghulu[7] pe pajiște și crusta crocantă îi crănțăne tare între dinți.

— Adică înainte să ne mutăm din oraș. De atunci n-am mai venit aici.

— Mă îndoiesc că s-a schimbat prea mult.

— Mda... spun eu, dar locul mi se pare schimbat, deși n-aș putea spune în ce fel.

Sau poate eu sunt cea care s-a schimbat.

— Deci pe unde anume ai umblat?

Clipesc.

— Cum adică?

— Prin Beijing. Ca să te distrezi.

Văzând expresia mea nedumerită, ridică brusc din sprâncene.

— Stai așa, nu-mi spune că de când te-ai întors aici n-ai fost *nicăieri*. Ai venit de... cât să fie, două luni?

De fapt, de patru. Dar precizarea nu e în avantajul meu, așa că nu-l corectez.

— Doar nu sunt turistă, mormăi eu, săltându-mi geanta și mai sus pe umăr. Ar trebui să merg să vizitez Marele Zid sau ceva de soiul ăsta?

— Nu, răspunde el. Dar există nenumărate alte locuri în afară de Zidul Chinezesc și chiar mai interesante.

---

7 Fructe în crustă de zahăr (n. tr.).

Să mă ierte Qin Shi Huang[8]. Vreau să zic, tarabe cu gustări, malluri, Wangfujing[9]...

— Am fost ocupată, protestez eu pe un ton iritat și defensiv. Iar de când am venit, părinții mei au lucrat în fiecare zi, așa că...

— Ce ar fi să te duc eu?

Caz face propunerea pe un ton atât de indiferent, încât nici nu-mi dau seama dacă l-am înțeles bine.

Probabil observă expresia mea neîncrezătoare, fiindcă încetinește pasul și-mi explică:

— Chiar m-am gândit la asta. Iar tu ai făcut o remarcă foarte bună zilele trecute.

De data asta sunt *convinsă* că n-am înțeles bine. Încetinesc și eu pasul.

— Adică... recunoști că am dreptate?

— Nu în privința planificării stricte, spune el, clătinând hotărât din cap. Vorbesc de momentul în care am vrut să te iau de mână.

Abia mă stăpânesc să nu mă fac mică de tot.

— Păi... mm... nu-i cazul să mai vorbim despre asta...

— Nu, dar uite că vorbim. Nimeni n-o să creadă că suntem împreună dacă de fiecare dată când schițez un gest, te porți de parcă aș vrea să te răpesc.

— Te-ai gândit... cum ar fi să *nu* faci niciun fel de gesturi?

De cum rostesc vorbele, îmi dau seama cât sună de naiv. Și de lipsit de experiență. Cele mai multe perechi de la liceu abia se stăpânesc să-și țină mâinile acasă.

---

8 Primul împărat al Chinei unificate, în timpul căruia a început construcția Marelui Zid Chinezesc (n. tr.).

9 Stradă comercială din Beijing (n. tr.).

— Bine, murmur eu repede, înainte ca el să profite de ocazie și să mă tachineze. Deci ce propui?

— Un antrenament în chimie, îmi răspunde, ca și cum ar fi o noțiune folosită în lumea reală de oameni în carne și oase.

— Un... ce?

— Eu am făcut asta cu colegii de platou. E vorba de o serie de activități care ne ajută să ne familiarizăm rapid unii cu alții. Ajută la crearea chimiei între noi, astfel încât interacțiunile noastre să pară mai firești pe ecran. În plus, va trebui să ne cunoaștem povestea vieții, ca să nu fim luați prin surprindere că nu suntem la curent cu ceva cunoscut de toată lumea.

Tac. Am auzit vag de ceva asemănător. Dar vocea mea sună încă circumspectă.

— Ce... fel de activități?

— Depinde.

Dă din umeri.

— Uneori, mergem la mall sau facem fotografii în doi sau ne petrecem weekendul într-o stațiune mai retrasă. E limpede că noi doi nu avem aceleași resurse și aceeași flexibilitate, totuși te-aș putea duce să vizitezi diverse locuri din Beijing. Oricum, și tu ai nevoie de mai mult material pentru blog, nu?

— Da, răspund încet, oprindu-mă în loc la umbra unui stejar stufos, ca și cum mersul și gânditul ar fi două activități care se exclud reciproc. Bine. Mi se pare... Să nu te superi, dar mie mi se pare că asta ar însemna să petrecem mult timp împreună când nu suntem la școală. Nu există o cale mai rapidă de a realiza chimia asta...?

Fără să se uite la mine, îmi răspunde:

— Uneori, regizorii ne vâră într-o încăpere mică și întunecată și ne pun să ne pipăim și să ne sărutăm vreo

zece minute. După asta suntem destul de dezinvolţi unii cu alţii.

Cu toată umbra, simt fierbinţeala soarelui pe obraji.

— Bine, atunci mergem prin Beijing, spun repede şi jur că-l văd ascunzându-şi un zâmbet.

Fiindcă fără îndoială se distrează copios văzându-mă atât de stingherită.

Îmi feresc obrajii îmbujoraţi şi mă concentrez asupra telefonului. Câteva secunde mai târziu se aude semnalul de notificări al telefonului lui Caz.

— *Invitaţie de la Eliza Lin: un nou eveniment în calendar*, citeşte el de pe ecran cu voce tare, ridicând din sprâncene. *Antrenament pentru chimie în fiecare sâmbătă la ora cinci după-amiază.*

Apoi adaugă repede:

— Mda, nu va funcţiona.

— Poftim?

— Programul ăsta nu va funcţiona, repetă el simplu şi-şi reia mersul cu o mână în buzunar, strecurându-se printre familiile de biciclişti şi vânzătorii de vată de zahăr cu o graţie care mă scoate din fire.

Sunt nevoită să alerg ca să-l ajung din urmă.

— Cum? De ce?

— Ştiu că n-ai multă experienţă în industria spectacolului, Eliza, spune el cu suficientă aroganţă cât să mă facă să scrâşnesc din dinţi ca să mă stăpânesc. Numai că eu sunt, cum se zice, *angajat şi ocupat*. Jumătate din timp am să fiu la filmări sau în deplasare. Doar dacă nu vrei să te baţi cu impresarul meu ca să preiei controlul asupra agendei mele.

Îmi muşc limba şi grăbesc pasul.

— OK. OK, ai dreptate. Înţeleg. Atunci ce zici de asta? Azi ne descurcăm cum putem, dar dacă apare

ceva, mă anunţi cu patruzeci şi opt de ore înainte şi reprogramăm.

— Patruzeci şi opt de ore?

Clatină din cap.

— Prea mult. Poate o oră...

— Douăzeci şi patru, insist eu. Şi trebuie să-mi dai mesaj din timp ca să-mi spui locul.

— Uau!

Caz râde pe jumătate, trecându-şi degetele prin păr, astfel că acum pare ciufulit de vânt. Un gest pe care l-am văzut filmat cu încetinitorul şi comentat în extaz pe toate site-urile de admiratori.

— Parcă m-aş întâlni cu impresarul meu.

Pufnesc dispreţuitoare, dar simt cum mi se strânge stomacul. *Ei bine, uite că se întâmplă*, îmi spun furioasă, dorindu-mi să dispară acel junghi fierbinte şi ascuţit. Asta-i dovada că mă simt atrasă într-o relaţie adevărată. Nu pot nici măcar să fiu o falsă iubită atrăgătoare.

Caz se întoarce spre mine, de parcă mi-ar fi auzit gândurile. Ochii lui sunt mai întunecaţi, buzele şi-au îndulcit surâsul, care a devenit aproape blând.

— Să ştii că glumesc, spune el pe un ton neutru. Eşti mult mai frumoasă decât impresarul meu.

Înainte să apuc să reacţionez, se întoarce iar spre aleea asfaltată şi adaugă, ca şi cum abia atunci i-ar fi venit în minte gândul:

— Foarte bine, am să-ţi dau mesaj să-ţi anunţ locul. Dar transportul e treaba mea.

— Ştii... ştii să conduci maşina?

El pufneşte.

— Nu-ţi face griji. Am şi alte variante de transport.

— Oh! exclam eu, închipuindu-mi cum și-ar face apariția în fața casei mele într-o caleașcă mare în formă de dovleac, trasă de doi cai.

Îmi impun să mă scutur de imaginea asta înainte să fac ceva cumplit de nepotrivit, de pildă să râd.

— OK, foarte bine. Dar împărțim costurile. Nu-i cazul să faci pe gentlemanul și să plătești pentru mine. Banii n-ar face decât să complice lucrurile.

— OK, spune și el.

— În regulă.

— În regulă, spune din nou și nu-mi vine să cred în ce hal mă scoate din minți chiar și când e de acord cu mine.

— *Minunat*! mă răstesc eu, luând-o înainte.

Totuși, aproape că-l simt zâmbind cu zâmbetul lui nesuferit, de parcă ar spune „Priviți-mă, sunt un superstar."

Zâmbetul lui e înfricoșător de eficient. Nici n-am dat bine colțul, ajungând în locul cel mai aglomerat și plin de tarabe cu mâncare, că două adolescente se ivesc drept în fața noastră. Când dau cu ochii de noi, se opresc amândouă în loc. Sau, mai curând, când dau cu ochii de *el*.

— Oh, *Doamne*! murmură una dintre ele în dialect mandarin.

Poartă o pălărioară cochetă, împodobită cu flori, care amenință să-i alunece pe ochi în fiecare clipă. Fata îi dă un ghiont prietenei.

— *Oh, Doamne*!

Oh, Doamne! îmi spun și eu, înspăimântată de-a binelea. N-am venit aici ca să văd admiratoare căzând pe spate doar fiindcă există Caz Song. Eu vreau să scriu eseuri, să plec acasă și să mă cuibăresc pe canapea în fața televizorului. Deși cumva el mi-a stricat și această

experiență. Acum nu pot nici măcar să mă uit la un film fără să mă gândesc că actorul X a filmat în repetate rânduri cu Caz sau că actrița Y a filmat cu el o scenă cu săruturi.

— Doar nu crezi... spune fata cu pălărioară.

— Ba e chiar el, răspunde prietena ei. N-am nicio îndoială.

Amândouă încearcă să-l privească pe furiș pe Caz, numai că fac asta în cel mai vizibil mod cu putință. Dacă n-aș fi în căutarea unui refugiu (oare ar fi ciudat dacă m-aș ascunde în spatele tufei de colo?), probabil că m-ar umfla râsul.

Prima fată își drege glasul, își potrivește pălărioara cu degetele care îi tremură vizibil și se apropie de Caz. Aproape că-i dau lacrimile.

— Bună... Caz Song?

Probabil e ciudat ca o persoană pe care n-ai văzut-o în viața ta să-ți rostească tare numele într-un parc, de parcă ați fi colegi de clasă sau așa ceva. Dar oricât ar fi de bizar, Caz e obișnuit cu astfel de scene, fiindcă își îndreaptă spatele, luându-și aerul lui fermecător și redevenind băiatul de pe coperta unei reviste. Perfect. Prea perfect.

Nu pot decât să-mi închipui cum arăt eu în comparație cu el.

— Bună, li se adresează el, zâmbind spre amândouă. Ce mai faceți?

— Sunt... sunt o mare admiratoare, spune cu glas tremurat cea cu pălărioara, după care dă drumul unui șuvoi de cuvinte: am văzut absolut toate filmele tale. Cel mai mult mi-a plăcut *Legenda lui Feiyan*... E adaptarea perfectă a romanului *Hero*[10]..., iar tu ești exact așa cum

10 Roman de aventuri fantastice de Wing Shing Ma (n. tr.).

mi-l închipuiam pe eroul principal când am citit cartea prima oară...

Cealaltă fată și-a scos repede telefonul și a început să filmeze dialogul. Simt cum mă cuprinde panica. Nu vreau ca toți locuitorii Chinei să vadă un video în care arăt așa cum arăt. Am rochia prea scurtă și dintr-odată devin mult prea conștientă de coșul de pe frunte.

Dar Caz a început să converseze cu ele pe bune: despre viitorul lui film, despre regimul lui alimentar, despre programul de lucru. Fiecare răspuns îi vine atât de firesc încât mă întreb dacă nu cumva citește un scenariu invizibil. Zăbovesc în spatele lui, simțindu-mă în același timp invizibilă și prea expusă. Deodată fata cu pălărioara se întoarce către mine, făcând ochii mari.

— Oh, măi să fie! Ești Eliza Lin?

Clipesc.

— Da...

Spre uluirea mea, îmi zâmbește cu gura până la urechi.

— Îmi place la nebunie eseul tău. Scrii minunat.

Mi se iuțește pulsul și îmi simt obrajii în flăcări.

— Uau... spun cu voce timidă, exact cum mă simt și eu.

Acestei fete de pe stradă îi place eseul meu. Vreau să spun că până în prezent am primit pe internet destule complimente, dar acum e cu totul altfel. E ceva ce mi se întâmplă în viața reală și mi se întâmplă *mie*.

— Mmm... mulțumesc. Vorbele tale înseamnă enorm pentru mine.

— Vorbesc serios, întărește ea. Cred că-i unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le-am citit vreodată.

O fierbințeală îmi cuprinde tot trupul, de parcă m-ar scălda razele soarelui și-mi spun că poate nu mă

deranjează să mi se acorde atenție. Poate chiar mi-o doresc cumva.

— Arăți mult mai bine în realitate decât în fotografia de la școală, adaugă ea cu sinceritate, apoi își înghiontește prietena, care continuă să filmeze: nu-i așa?

Prietena coboară în sfârșit telefonul și mă privește în ochi. Simt cum tot corpul mi se răcește brusc. Are o privire de gheață, iar atitudinea ei e la fel de ostilă.

— Ești prietena lui Caz?

Întrebarea sună aproape ca o amenințare.

— Mm...

Îmi umezesc buzele.

— Eu...

— Da, e prietena mea, răspunde Caz în locul meu, apoi, spre uluirea tuturor, mă cuprinde cu brațul pe după talie.

Pe undeva prin ceața senzației pe care mi-o dă pielea lui lipită de rochia mea, îmi amintesc de slide-ul PowerPoint: *fără contact fizic în afară de atingerea ocazională a umerilor sau câte o îmbrățișare scurtă (doar când e strict necesar), fără gesturi romantice, decât în caz că suntem priviți de o mulțime considerabilă.*

— De fapt, azi ne-am dat întâlnire.

Fata cu pălărioară își duce mâna la gură.

— Oh, Doamne! exclamă ea din nou. Adorabil! Îmi place enorm că voi doi aveți o relație.

În schimb, prietena ei arată de parcă ar suferi de un spasm al feței. Dacă n-aș fi ținută în loc de brațul lui Caz, aș fugi ca din pușcă în direcția opusă.

— Te rog, n-o lua în seamă, spune fata cu pălărioară, uitându-se în ochii mei. E admiratoarea ta devotată de mulți ani, Caz. Cred că are nevoie de ceva timp ca să... digere vestea. Dar e o veste grozavă. Zău așa!

Caz zâmbeşte şi dă din cap, încerc şi eu să fac acelaşi lucru, de parcă ar fi cât se poate de firesc ca o fată cu care n-am schimbat o vorbă în viaţa mea să mă urască de moarte.

De cum se îndepărtează amândouă – asta doar după ce Caz i-a dat autograf pe pălărie cu un marker de care se pare că nu se desparte niciodată –, el îşi ia braţul de pe talia mea şi pornim mai departe prin parc.

Câteva minute nu vorbim niciunul, adânciţi fiecare în gândurile noastre, apoi el se întoarce către mine.

— Auzi, eşti OK? Ştiu că fanii mei pot fi oarecum... posesivi...

— E în regulă, mă grăbesc eu să-l liniştesc.

El îşi lasă puţin capul pe o parte, de parcă ar încerca să ghicească ce e în mintea mea.

— Eşti sigură?

— Da.

Cum el pare încă sceptic, adaug:

— Vorbesc serios. Nu sunt chiar aşa sensibilă.

— OK. Bine. În cazul ăsta...

Răsuflă adânc, cu un aer grav şi chiar când mă aştept să facă o remarcă profundă, spune:

— Cum îmi stătea părul?

Clipesc.

— Poftim?

— Părul.

Îşi drege glasul. Îşi masează ceafa.

— Când mă filma fata aia. Îmi stătea bine părul?

— Eşti un înfumurat fără pereche! îl informez eu, întorcându-mă spre el.

Și când te gândești că-l consideram pe Caz o persoană agreabilă, ba chiar *binevoitoare.* Și uite că până la urmă îi pasă doar să-și păstreze imaginea perfectă creată pe ecran.

— OK, sigur... Mă rog... spune el. Voiam să aud o a doua opinie.

— Îți stătea bine, spun eu agasată. Întotdeauna arăți bine. Știi bine asta.

Înainte să facă vreo remarcă încântată, ridic mâna.

— Dar dacă te mai folosești vreodată de cuvintele mele împotriva mea, să știi că-ți tai părul cu mâna mea. Ai înțeles?

Zâmbetul încrezut și enervant i se șterge pentru o clipă. Apoi îmi spune pe un ton exagerat de grav, așa cum auzi doar pe scena unui teatru:

— Cum zici tu, iubire.

CAPITOLUL OPT

E aproape ora prânzului când găsim un loc suficient de liniştit ca să lucrăm. E o masă de picnic înconjurată doar de iarbă crescută în neştire. Caz se trânteşte pe banca de lemn, lăsându-se pe spate, cu capul ridicat alene spre soare, cu ochii închişi, cu chipul lui frumos şi bine sculptat scăldat în lumină.

Pentru o clipă nu pot decât să mă gândesc: *Nu-i de mirare că-i atât de înfumurat.* Dacă aş fi la fel de frumoasă, şi eu aş fi înfumurată.

Nu-i dau atenţie, îmi aşez laptopul pe genunchi şi deschid un document Word nou, uşurată cumva că mă pot concentra la altceva, nu la persoana lui.

— Să înţeleg deci că până acum nu ţi-ai scris niciunul dintre eseurile date ca temă, spun, deschizând o fereastră Google alături de pagina Word. Am dreptate?

— Mda, răspunde Caz câtuşi de puţin jenat. Ai perfectă dreptate.

Măcar e sincer.

— Atunci începem de la zero. De la găsirea subiectelor, după care facem puţin brainstorming.

Îmi flexez degetele deasupra tastaturii.

— Mai spune-mi o dată la ce universităţi vrei să aplici.

— Cele obişnuite, răspunde el cu glas indiferent, de parcă ar face o programare la dentist sau şi-ar plăti taxele. Mama a găsit câteva universităţi bunicele în America, unde se acceptă şi cereri tardive. Cu siguranţă una din ele ar fi cea din Michigan.

Ridic din sprâncene.

— Hei, nu-i nevoie să pari aşa entuziast.

El râde, dar râsul lui e lipsit de obişnuitul umor sarcastic.

— Mda... bine...

O clipă este pe punctul să facă o mărturisire, să-mi spună un secret şi simt un fior de anticipare pe şira spinării. Apoi ridică din umeri şi clatină din cap.

— Asta e situaţia.

— Repet. Eşti de un entuziasm molipsitor.

Tăcem amândoi, timp în care eu caut subiecte potrivite pentru examene de admitere la colegii. Subiectul din acest an e destul de obişnuit, dacă nu dezamăgitor din punct de vedere al originalităţii: *Povestiţi o experienţă de viaţă care v-a pus la încercare. Ce învăţăminte aţi tras din ea?*

— Mda, pare în regulă, spune Caz când îi arăt subiectul, fără să-i arunce mai mult de o privire scurtă.

Îl privesc ţintă.

— Asta-i tot?

— Ce vrei să spun? Că ai identificat un subiect excelent? Că ai deprinderi organizaţionale excepţionale?

— Nu...

Oftez îmbufnată, străduindu-mă din răsputeri să-mi ţin în frâu frustrarea.

— Nu asta am vrut să spun. Dacă vrei să te ajut să-ţi scrii eseul despre încercările prin care ai trecut, tre-

buie să-mi dai ceva material. Vorbește-mi despre o situație mai grea prin care ai trecut. Înțelegi?

Caz se mulțumește să ridice mâna ca să-și ferească fața de soare, astfel că maxilarul și pomeții frumos dăltuiți rămân brusc în umbră.

— De ce nu poți să inventezi ceva?

Se întoarce spre mine, cu un licăr poznaș în ochi. Ceea ce, din punct de vedere științific, este imposibil. *Cum să-i licărească ochii dacă nu sunt în lumină*?

— Nu la asta te pricepi cel mai bine?

Nu-i iau în seamă împunsătura.

— Nu-i chiar așa de simplu.

— De ce nu?

— *De-aia*! spun eu exasperată. Eseul meu a fost credibil pentru că am inclus în el detalii din viața reală. Căutarea unui apartament, băcănia de lângă școală. Mi-am păstrat trăsăturile de personalitate, vocea, caracteristicile care mă definesc. Astfel ca oricine citește să creadă că într-adevăr e vorba despre mine. În momentul de față știu *prea puține* despre tine ca să scriu un eseu întreg bazat pe nimic, mai ales dacă trebuie să pară desprins din realitate.

Scrisul e pur și simplu o formă de minciună. Întotdeauna am știut asta. Dar o minciună *credibilă*, construită logic, consecventă, care să stârnească emoțiile potrivite, înseamnă timp și efort. Atenție la detalii. Iar în cazul de față, e nevoie de cooperare.

— Uite ce e, Caz, îi spun cu tot tactul din lume. Nu pot să scriu acest eseu dacă nu-mi dai măcar un exemplu serios și realist. Și să nu-mi spui că nu poți, fiindcă fiecare dintre noi trece printr-o încercare la un moment dat în viața lui.

— Ce afirmaţie profundă! spune el cu răceală. Ai luat-o dintr-o comedie muzicală?

— Nu schimba subiectul.

Dar el alege să tacă şi cu fiecare secundă care trece, simt cum îmi pierd treptat răbdarea şi aşa greu încercată.

— E vorba de eseul *tău* pentru admitere la colegiu, îi reamintesc. Nici n-ar trebui să fie prea greu de scris. Nu-i o lucrare academică.

— Poate pentru tine, se răsteşte el.

— Măcar dacă te-ai strădui... sau ţi-ar păsa câtuşi de puţin...

— *Chiar* mă străduiesc.

Oftează şi-şi trece degetele prin păr, dar nu mai e gestul celebru şi calculat, care face să bată inimile fetelor, ci agitaţie pură.

— Vezi, de asta nu-mi place mie să...

Se opreşte.

— Ce anume?

— Nimic.

— Te rog, spune-mi, insist eu. De ce nu-ţi place.... ce anume? Să studiezi? Să-ţi faci planuri de viitor? Să faci lucruri la care nu te pricepi?

Nu răspunde, dar văd cum i se zbate un muşchi în maxilar.

Aproape că-mi vine să râd, pe jumătate exasperată, pe jumătate amuzată.

— Caz... îi spun. Ştiu că există persoane care te venerează fie şi pentru că bei apă, dar înţelege şi tu că nu poţi fi perfect *tot timpul*. Vreau să spun că probabil te-aş plăcea mai mult dacă n-ai fi aşa perfect. Ai fi mai...

cum să-ți spun? Mai uman. Nu doar produsul sclipitor al industriei cinematografice.

Pe chipul lui se așterne uimirea, umbrită imediat de o expresie circumspectă.

— Așa mă vezi tu în clipa asta? Ca pe... un produs sclipitor?

— Nu, răspund, apoi tac o clipă. Adică... da, în oarecare măsură.

El tace, cu ochii la o pată de culoare de pe cerul fără nori. Un zmeu. Are formă de dragon, cu clopoței aurii în loc de ochi, cu corpul alcătuit din măști pictate și cu coada lungă unduind în vânt.

— Cred că... ai dreptate, spune Caz, făcându-mă să-mi îndrept din nou atenția asupra lui.

Râde scurt.

— E nostim, fiindcă după ce am obținut primul rol, mi-am promis că nu voi deveni una dintre celebritățile acelea lipsite de substanță care dau doar răspunsuri generale și evită să spună lucruri semnificative despre viața lor.

— Dar...?

— Păi, de pildă... Într-un interviu mai vechi am pomenit numele unui cântăreț care chiar îmi plăcea. În luna următoare, s-a aflat că tipul se droga, lucru de care eu habar n-aveam. Credeam că doar scrie cântece inspirate. Cumva povestea asta a fost răstălmăcită cum că încurajam tinerii să se drogheze, așa că am fost nevoit să-mi cer scuze public, după care a durat luni întregi ca scandalul să se stingă... și asta numai fiindcă colegul meu de platou a continuat să țină prima pagină în media după ce a dat un citat greșit dintr-un roman celebru.

În timp ce vorbește, mi se conturează în minte imaginea băiețelului din spatele coperților lucitoare ale

revistelor. Un copil înspăimântat. Măcar cu acel copil pot relaționa.

Îi spun cu blândețe și totală sinceritate:

— Cu mine ești în siguranță. N-am să scriu decât povestea pe care ai să vrei tu să mi-o spui. N-am să-ți răstălmăcesc cuvintele. Îți promit.

Se lasă o tăcere lungă. O adiere blândă mișcă firele de iarbă, alintându-mi obrazul.

Când ridică iar privirea, Caz arată diferit. Sau poate se uită la mine în alt fel. Ochii lui nu mai sunt întunecați, ci căprui, culoarea pământului proaspăt răscolit de brazda plugului.

— Bine, spune el într-un târziu. Am să-ți povestesc.

Caz Song și-a rupt brațul când avea 13 ani.

„Rupt" este un cuvânt prea blând. De fapt, a fost rupt și dislocat, osul fiind distrus până la măduvă. Pe alocuri fusese sfărâmat atât de tare, încât fragmente de os mici și albe înțepau pielea, gata s-o străpungă. Din spusele lui, durerea era suportabilă. Îl duruse groaznic o fracțiune de secundă, când avusese senzația de zdrobire, ca un foc care îi țâșnea prin degete, apoi își simțise brațul amorțit.

Eu îmi imaginez că durerea fusese insuportabilă.

Asta se întâmplase în timp ce executa o cascadorie pentru un film istoric. Era pentru prima oară când primise un rol mai important – spionul prințului moștenitor – și voia să demonstreze că știa meserie. În caz contrar, mai existau cel puțin alți patru actori de vârsta lui, cu relații, care-l puteau înlocui cât ai clipi.

Cascadoria presupunea un salt peste două acoperișuri de palat înclinate (bineînțeles, fiind ancorat), după care trebuia să se răsucească de două ori în aer și

să se lanseze direct într-o scenă de luptă. Reușise să facă saltul peste unul dintre acoperișuri, când, deodată, unul dintre cablurile de ancorare s-a slăbit. Caz s-a poticnit și a căzut greoi, într-o poziție cât se poate de nepotrivită. Din instinct, ridicase brațul drept ca să se ferească. Mare greșeală.

— Mi-am dat seama din prima clipă că mi-am rupt brațul, spune el, suflecându-și mâneca să-mi arate.

O cicatrice palidă, neregulată și albicioasă se întinde de la cot până la încheietură, pe toată lungimea mușchiului. Îmi stăpânesc cu greu pornirea stranie și bruscă de a-mi plimba degetele de-a lungul cicatricii, doar ca să văd dacă-l mai doare. Să văd dacă îmi dă voie.

— Vreau să spun că am *auzit* pârâitura.

Simplul gând îmi trimite în propriul meu braț un junghi de durere.

— Dar ai continuat filmarea, ghicesc eu, luându-mi ochii de la cicatrice înainte să fac vreun gest necugetat.

— Camerele filmau mai departe.

Dă din umeri.

— Toți așteptau. Mi-am zis că puteam să termin scena.

Și chiar o terminase. Filmase scena aceea, apoi pe următoarea și apoi pe a treia. Timp de două ore nu scosese un geamăt, ținuse capul sus, își jucase personajul și executase restul cascadoriilor. Abia când s-au încheiat filmările în ziua aceea și regizorul s-a declarat pe deplin mulțumit, Caz a întrebat calm dacă poate fi consultat de un doctor, fiindcă nu-și simte degetele. Persoana din echipa de filmare însărcinată să-l ducă la medic a aruncat o privire la brațul lui, care acum nu mai era ascuns de mânecile groase ale costumului și aproape a țipat.

Doctorul fusese la fel de oripilat. Șocat cum Caz nu leșinase de durere. Caz pur și simplu îi zâmbise din colțul gurii; era zâmbetul celebru care îi făcea pe toți colegii de platou și pe oricine îl privea să se îndrăgostească puțin de el, apoi spusese: *Cum așa, e o simplă zgârietură?*

— Și ce-a zis doctorul când i-ai spus asta? întreb.

Își trece degetele prin părul veșnic ciufulit.

— Sincer? Cred că în momentul ăla sedativele începuseră deja să-și facă efectul, așa că nu știu sigur.

— Frumos! pufnesc eu.

— Deși îmi închipui că a clătinat din cap admirativ și i-a spus asistentei: *Ce tânăr curajos*! Poate au și vărsat o lacrimă.

— După care toți cei din sala de operație au izbucnit în aplauze? întreb sarcastic.

El mă privește, prefăcându-se scandalizat.

— De unde știi?

Fără să vreau, îmi vine să chicotesc, deși mă străduiesc să mă abțin. Totuși *chicotesc*. Nu înțeleg de ce mă simt așa în clipa asta.

Nu, trebuie să-mi limpezesc gândurile. Să mă concentrez din nou. Nu sunt aici ca să mă împrietenesc cu Caz, nici ca să-mi fac speranțe doar ca să fiu dezamăgită iar și iar. Și *mai ales* nu când e vorba de Caz Song, care își câștigă existența prefăcându-se că simte lucruri pe care de fapt nu le simte.

Atât și nimic mai mult.

— Zi mai departe, îl îndemn pe Caz, rezemându-mă de bancă la o distanță sigură de el. Ce s-a întâmplat în continuare?

El șovăie, ca și cum ar sesiza schimbarea mea de ton, oricât ar fi ea de subtilă. După câteva clipe încuviințează din cap și-și continuă povestirea.

După operație, doctorul l-a sfătuit să se odihnească cel puțin o lună. În săptămâna următoare el a revenit pe platou. Împreună cu regizorul, a găsit un mod de a ascunde ghipsul sub costum și a refuzat să-și limiteze mișcările în vreo scenă. Chiar și când s-a întors la spital pentru continuarea tratamentului sau a fost obligat de părinții lui să se odihnească, a continuat să studieze scenariul sub cuvertură, repetând replicile iar și iar.

La încheierea filmărilor, brațul tot nu era pe deplin vindecat. În schimb, prestația lui Caz, din spusele regizorului și ale colegilor din distribuție, fusese fenomenală. Cu mult peste așteptări.

Numai că filmul respectiv nu a fost lansat niciodată. Actrița principală a fost implicată într-un scandal uriaș legat de un club ilegal de striptease, așadar se ajunsese la concluzia că era mai bine ca filmul să nu mai fie difuzat.

— Cu toate astea, a meritat, spune Caz, smulgând un fir lung de iarbă și răsucindu-l în jurul degetului ca pe un inel.

Pare că nu poate nicio clipă să stea locului.

— Am învățat multe lucruri.

Și, deși fraza sună ca o declarație tipică în fața unor reporteri, îmi dau seama cu uimire că practic îl cred.

Chiar și după ce adun tot materialul pentru eseu, îmi ia mai mult decât de obicei ca să mă apuc de scris. Dau vina pe vremea frumoasă sau pe țipetele fericite ale copiilor care se aud în depărtare, dar sinceră să fiu, asta se întâmplă din pricina lui Caz. Chiar și când nu vorbește sau nu se uită la mine, sunt perfect conștientă de prezența lui, ca și cum fiecare moleculă de aer ar arăta

spre el. Aproape că-mi vine să-i spun să se mute la altă masă, deşi ştiu că n-ar fi corect din partea mea.

Din clipa în care *reuşesc* să fac abstracţie de toate lucrurile care îmi distrag atenţia, cuvintele încep să curgă. Mintea mi se ascute. Degetele mele îşi găsesc ritmul firesc pe tastatură. Poate nu mă pricep la întâlniri, la ţinut de mână şi la dans într-o clasă plină, în schimb făcând ceea *ce fac* acum, adică să înşirui cuvinte care să aibă sens, mă simt în elementul meu. Aş putea face asta zi de zi pentru tot restul vieţii.

Mi se pare activitatea cea mai naturală.

Când ajung la ultimul paragraf, Caz dispare pentru câteva minute şi revine cu două *tanghulu* cu fructe care par nişte giuvaiere strălucind în lumină. Unul are aroma cunoscută din copilărie: un şir de fructe de păducel roşii trecute printr-o ţepuşă de lemn. Celălalt e din căpşuni uriaşe şi coapte, alternând cu struguri verzi şi felii groase de kiwi, toate presărate cu un strat generos de susan alb.

— Te-am văzut mai devreme cum te uitai la ce mânca băieţelul ăla, spune Caz în chip de explicaţie.

Îmi întinde cele două ţepuşe ca şi cum s-ar pregăti de un număr de magie.

— Alege una.

Clipesc şi-mi pun încet laptopul deoparte, mirată că observase. Sau poate face asta doar în ideea că cineva s-ar uita la noi şi atunci ar trebui să pară că într-adevăr ne-am dat întâlnire. Poate şi ca să pară mai grijuliu...

— Hmmm...

— Îmi dau seama că-i foarte greu să alegi, glumeşte Caz, văzând cum spun *Hmmm* vreme de un minut întreg. E o miză mare: vrei să vorbeşti mai întâi cu avocatul tău? Să ceri părerea unei a treia persoane?

— *Probabil* nu va fi nevoie, răspund, intrând în joc. Deşi n-ar fi rău să enumăr argumentele pro şi contra pentru fiecare *tanghulu*. Să mă gândesc bine de tot.

— Bineînţeles.

Râd scurt şi iau ţepuşa tradiţională.

— Mulţumesc.

El dă din mâna liberă.

— Fac orice pentru aşa-zisa mea iubită.

Simt în piept un junghi pe care nu pot să mi-l explic, de parcă mi-aş fi agăţat inima într-o sârmă ghimpată. Neştiind ce să răspund, duc fructele la buze, simţind pe limbă întâi foiţa subţire de hârtie. Pe urmă muşc din fruct. Interiorul e atât de acru că-mi dau lacrimile, în schimb exteriorul neted şi dulce compensează. Gustul e exact aşa cum mi-l amintesc.

Un timp niciunul dintre noi nu scoate o vorbă. Ne mulţumim să mestecăm şi să ne bucurăm de linişte, cu adierea văratică răcorindu-ne plăcut pielea. Ling ţepuşa de fructe lipicioasă, o arunc în coşul de gunoi din apropiere şi mă apuc din nou de lucru, savurând gustul care stăruie pe limbă.

— Am terminat, spun după câteva minute, lipindu-mi palmele una de alta.

— Deja?

Caz ridică ochii surprins, apoi se uită la ecranul laptopului.

Abia şi-a terminat de mâncat fructele.

— Măi să fie! Sunt impresionat.

Încerc să nu las să mi se urce la cap vorbele lui, deşi mă cuprinde un val de plăcere care mă încălzeşte până în vârful degetelor de la picioare.

— Ţi-l trimit pe e-mail când ajung acasă, îi promit, adunându-mi lucrurile.

Când să închid laptopul, văd că mi-au sosit trei noi mesaje de la Zoe, alături de unul de la Sarah Diaz.

Pe acesta din urmă îl deschid imediat, cu inima bătând în piept ca un ciocan, aproape convinsă – cum sunt mereu zilele astea – că Sarah îmi va trimite din senin un mesaj gen *Bună, tocmai am aflat că ești o mincinoasă și că eseul tău nu are niciun sâmbure de adevăr! De acum înainte ești pe lista neagră a tuturor revistelor și publicațiilor din lume și toată lumea te detestă. La revedere*!

Spre ușurarea mea, noul e-mail nu spune nimic de acest fel. Cel puțin, nu deocamdată.

Eliza,

Am vrut să văd cum stai cu postarea pentru blog din seara asta. M-am uitat la comentariile de pe Twitter și e limpede că toată lumea e nerăbdătoare să vadă altă fotografie (dacă se poate, ceva mai clară) cu tine și Caz împreună. Un selfie cu amândoi ar fi grozav...

— Eliza? Nu te simți bine?

Trântesc capacul laptopului și mă răsucesc brusc cu fața spre Caz.

— Ba da, răspund cât pot de veselă.

Mă fac mică de tot încă înainte să rostesc cuvintele.

— Am putea... ai ceva împotrivă să facem un selfie împreună? Acum? Pentru stagiul meu?

Nici că puteam găsi un mod mai penibil de a-i cere asta.

Un zâmbet ridicol de satisfăcut se întinde ca mierea pe buzele lui.

— Bineînțeles. Orice pentru nonadmiratoarea mea.

Simt cum îmi ard obrajii.

— Când ai de gând să încetezi cu asta?

— Când ai să intri în clubul meu de admiratoare.

— Adică niciodată, răspund eu sec.

— Nu fi așa de sigură, ripostează el, potrivind ecranul mobilului.

Nu știu ce-mi vine și cum găsesc curajul – fie pentru că sunt încă plină de adrenalină de la eseul pe care tocmai l-am terminat și care știu că e foarte bun, fie pentru că arșița verii mi-a anulat acea secțiune a creierului care controlează impulsurile sau poate vreau să-l iau prin surprindere ca să-i dispară zâmbetul ăla încrezut –, dar când e pe punctul de a face poza, mă ridic pe vârfuri și-l sărut pe obraz.

Click.

Camera fulgeră o dată, surprinzând pentru eternitate acel sărut, iar eu mă retrag. Brusc nu știu ce să fac cu gura, cu fața, cu mâinile. E urmarea acelui moment în care am acționat impulsiv.

— Și mai zici că n-ai deloc experiență, comentează Caz după o clipă de tăcere, pe un ton absolut firesc.

— Nu ești singurul care poate fi spontan.

El își arcuiește și mai mult buzele într-un zâmbet în colțul gurii.

— Asta-i clar.

Totul ar trebui să se încheie aici: acel selfie, scrierea eseului, curentul electric care vibrează în aer. Dar când îmi înapoiază telefonul, încheieturile mâinilor ni se ating, pielea lui lunecă peste a mea. În aceeași clipă fiecare terminație nervoasă îmi ia foc, trupul mi se încinge ca aprins de un chibrit și încremenesc locului, uluită de propria-mi reacție.

Mă aştept ca el să se îndepărteze, în schimb îmi prinde încheietura cu degetele lui lungi şi-şi plimbă degetul mare peste brăţara de sfoară pe jumătate destrămată.

— O porţi tot timpul, spune el.

Dau din cap. Îmi înghit nodul din gât.

— Da. Ştiu.

Caz mă aşteaptă să-i spun mai mult, dar sunt prea preocupată să mă port firesc, de parcă n-aş fi extrem de conştientă cât de aproape suntem unul de altul, că mâna lui se plimbă încet pe pielea mea şi că atingerea lui e mai caldă şi mai delicată decât adierea verii.

CAPITOLUL NOUĂ

Am auzit odată teoria conform căreia atunci când ți-e teamă de ceva, timpul fuge mai repede, de parcă universul ar vrea să conspire împotriva ta.

Pot să confirm din proprie experiență că e adevărat.

E luni seara și familia mea s-a adunat în jurul mesei din bucătărie, pe care sunt așezate boluri cu legume tăiate cubulețe și chifle rumenite cumpărate de la magazin.

Cum ieri am avut la cină găluște de casă, astă-seară facem rețeta noastră specială de sendvișuri. Mama și cu mine am avut prima oară această idee, pe vremea când locuiam în America. E ceva în genul sendvișului tradițional cu baghete, numai că noi prăjim ce ne-a rămas din umplutura de carne de porc cu arpagic pentru găluște până se face o pastă aurie, la care adăugăm morcovi murați, coriandru proaspăt și sos de chili. Combinația asta e atât de gustoasă, încât uneori mama spune în glumă că ar trebui să vindem ideea unuia dintre restaurantele moderne cu specific asiatic din centrul orașului Los Angeles.

Cel puțin așa *cred* eu, că glumește. Când e vorba de ea și de potențiale oportunități de afaceri, nu se știe niciodată.

— Deci cum a fost azi la școală? întreabă mama, tăind o pâine în două și întinzându-mi-o.

Așa cum stăm, parcă ocupăm poziții în linia tehnologică a unei fabrici. Mama ne înmânează pâinea, tata e însărcinat cu umplutura, iar Emily și cu mine facem restul.

Această schimbare bruscă de subiect mă ia pe nepregătite. Până în urmă cu câteva secunde mama vorbise în detaliu despre cum reușise să dreagă cu SYS criza declanșată de Kevin. Pare-se, stătuse cumva la pândă, trăsese niște sfori și îl contactase între patru ochi pe fiul directorului companiei (*un tânăr foarte politicos, dar în același timp ușor de măgulit, sper să preia conducerea firmei*), reușind astfel să îndrepte lucrurile.

— Nimic deosebit, răspunde Emily, reacționând mai rapid decât mine, după care îmi aruncă peste masă o privire semnificativă. Dar tu, Jie? Se întâmplă ceva... interesant în viața ta?

Îmi mușc obrazul.

Exact lucrul de care mă temeam: că va trebui să le spun părinților și surorii mele că mă întâlnesc cu Caz Song. Deși i-am cumpărat deja lui Emily exact cantitatea de biscuiți specificată în înțelegerea noastră verbală, știu că nicio cantitate de dulciuri și nicio mită nu va împiedica răspândirea știrii despre noua mea relație, știre care inevitabil va ajunge și la urechile alor mei. Vreau să spun că deja am câștigat alte câteva mii de fani după postarea în care vorbesc despre plimbarea în parcul Chaoyang, intitulată „Renunțăm la alte planuri, mai bine ne sărutăm în parc." Am alte două postări în lucru pentru secțiunea „Dragoste și relații", urmând a fi publicate săptămâna viitoare, fiecare la fel de ironică: „Când știi, știi: e iubire" și „O mică anecdotă despre cum să-ți depășești emoțiile primei întâlniri".

Așadar, cum e inevitabil ca familia mea să afle tot, prefer ca mama și tata să audă povestea de la mine decât dintr-un comentariu sec distribuit pe internet sau de la

una dintre numeroasele noastre mătuşi care citesc articolele de bârfe de pe WeChat.

În teorie, totul pare perfect.

În practică, sunt atât de tulburată, încât tot timpul scap din mână morcovii muraţi.

— Chiar aşa, cum merge şcoala, Eliza? întreabă mama, întorcându-se spre mine.

S-a demachiat chiar înainte să ne apucăm de gătit şi mai are în jurul ochilor urme de fard, astfel că privirea ei pare mai ageră ca de obicei.

— Ţi-ai făcut prieteni?

Lăsând deoparte preocuparea firească a mamei mele pentru viaţa mea socială, introducerea asta e la fel de bună ca oricare alta. Ba poate chiar voi reuşi să le comunic vestea într-o lumină pozitivă. În definitiv, un iubit e şi el un fel de prieten, nu? Doar că există o mai mare probabilitate de contact fizic.

Îmi dreg glasul. Dau din mână, încercând să-mi alung orice fel de gânduri care n-ar fi pe placul familiei mele.

— Eu... mm... Da. Aşa cred.

— *Crezi* că ţi-ai făcut prieteni? întreabă nedumerită mama, încruntând din sprâncene.

— Cred că băiatul ăsta poate fi socotit prieten, o lămuresc eu.

Deja simt cum mă arde pielea.

— Depinde... ce înţelegi prin asta.

Ceva din tonul meu mă dă de gol, fiindcă toţi ridică ochii spre mine. Cuta dintre sprâncenele mamei se adânceşte. Tata pare doar vag surprins şi cumva debusolat, deşi poate numai fiindcă tocmai compune în minte o nouă poezie.

Singura mea consolare în acest moment e că în familia noastră n-a existat niciodată o regulă care să interzică întâlniri.

E bizar în câte privințe sunt stricți părinții mei. Își fac griji dacă port în oraș tricou scurt până sub sâni, dacă mi se vede breteaua de la sutien, dacă mă culc cu părul ud, în schimb n-au nimic împotrivă dacă mă întâlnesc cu un băiat în ultimii ani de liceu și mă încurajează să merg la diverse întruniri de socializare, pe care le consideră „o deprindere de viață".

Cunosc o mulțime de persoane care n-ar pricepe nici în ruptul capului logica părinților mei. Prietenele mele de la școlile pe unde am umblat n-au înțeles niciodată de ce aveam voie să le primesc să doarmă la mine, în timp ce eu nu puteam dormi la ele, nici de ce nu mi se permitea să am telefonul lângă mine în timpul cinelor în familie. Multe erau șocate la simplul gând că noi cinam în familie în loc să îmbucăm ceva pe fugă când veneam de la școală sau de la muncă.

Sinceră să fiu, totuși, pe mine nu mă deranjează. Poate că regulile părinților mei par fără sens pentru alții, numai că pentru Emily și pentru mine sunt perfect de înțeles.

Pe lângă asta, datorită acestor reguli foarte precise, indiferent ce aș spune de acum încolo, nu trebuie să-mi fac griji că părinții mei mă vor repudia.

— Vrei să spui că în viața ta există un anumit băiat? întreabă mama rar și circumspect, ca și cum dacă n-ar formula corect întrebarea, m-aș putea speria.

Deși mă îndoiesc că există un mod corect de a formula astfel de întrebări.

Ca de obicei, Emily e mai directă:

— Deci, ai un iubit?

— Păi...

Îmi umezesc buzele uscate.

Îmi vine mai greu decât mi-am imaginat să le spun despre Caz, în timp ce toţi trei stau cu ochii pe mine. Mă prefac că aranjez din nou feliile de morcov pe farfurie, pe urmă răspund în dialect mandarin:

— Mm... da.

O secundă de tăcere.

Continui, panicată:

— Da, am. Adică, am pe cineva. În sens romantic, bineînţeles..., deşi vârsta noastră şi tendinţa generală în materie de întâlniri romantice în societatea modernă...

— Cine e băiatul? mă întreabă Emily, oprindu-mă să mai bat câmpii.

Nici mama, nici tata nu scot un cuvânt. Mama are o expresie impenetrabilă, ca de fiecare dată când vrea să asimileze o informaţie nouă şi semnificativă: cu privirea prudentă, cu buzele lipite într-o linie subţire.

— Mm... îl ştiţi pe actorul din rolul principal din serialul la care ne uităm împreună? încep eu.

Emily ridică din sprâncene. Mama încuviinţează din cap o singură dată.

Tata pune umplutura pe jumătăţile de pâine.

Tăcerea din jurul meu devine şi mai apăsătoare. Nu se aude decât ceasul din bucătărie ticăind ca o bombă, numărând secundele, până când fac un efort să continui.

— Despre el e vorba.

Mai trece o secundă.

Mă aştept să fie şocaţi. Nedumeriţi. Poate chiar uluiţi.

Singura reacţie la care nu mă aşteptam e ca ai mei să izbucnească în râs.

— *Tian ya (Dumnezeule!)*, reuşeşte mama să rostească printre hohote de râs.

Chiar îşi şterge ochii de lacrimi.

— Nu ştiam că eşti una dintre fetele alea... care aleargă după celebrităţi, Ai-Ai. Şi mai faci şi faţa asta serioasă!

Emily râde în pumni.

— Dacă tu te întâlneşti cu Caz Song, atunci prietenul meu e Gong Jun.

— Iar al meu e Liu Dehua, adaugă mama, clătinând din cap şi începând din nou să taie pâinea.

Tata se încruntă la ea.

— Tu eşti *căsătorită.*

— Oh, a fost o simplă glumă, Laogong, spune mama, înghiontindu-l jucăuş cu cotul şi chipul lui se luminează dintr-odată. Bineînţeles că n-am uitat de tine.

Dacă până atunci nu mă făcusem roşie ca racul, acum obrajii îmi ard.

— Nu glumesc, protestez eu, lăsând din mână farfuria cu morcovi. Chiar e prietenul meu. Suntem colegi de liceu.

Disperată, mă întorc spre Emily ca să-mi vină în ajutor.

— Ştii bine că-i la liceul nostru, nu? Şi că locuieşte în apropiere?

— Da, aşa am auzit, confirmă ea, cu un zâmbet reţinut.

Măcar nu mai râde în hohote ca adineauri.

E un progres. În oarecare măsură.

— Sunt convinsă că ai să-ţi găseşti pe cineva, Ai-Ai, spune mama.

Dumnezeule, acum mă *consolează*! Nu aşa trebuia să decurgă conversaţia asta.

— Eşti o fată inteligentă, amuzantă şi poţi... poţi mânca lucruri picante şi...

Nu-şi duce fraza până la capăt, ci doar schiţează un gest vag cu mâna, încercând să-mi găsească şi alte calităţi.

— Te pricepi foarte bine să tai morcovii, intervine şi tata.

— Da, da, foarte frumos din partea voastră. Numai că eu chiar încerc să vă spun că am *găsit* pe cineva. De fapt, ştiţi ce?

Pocnesc din degete, lovită de o inspiraţie subită.

— Am dovada.

În timp ce părinţii mei schimbă între ei o privire nedumerită, aproape alarmată, îmi şterg mâinile de bluză, îmi iau telefonul şi-l deschid la acel selfie făcut cu Caz. Cel în care îl sărut pe obraz.

— Aici am fost mai deunăzi, le explic, răsucindu-mă în loc ca toţi să vadă poza. Cu el.

Rezist pornirii de a mă prelinge pe podea în timp ce toţi se apleacă să studieze poza din toate unghiurile, de parcă ar fi vorba de un specimen rar, pe cale de dispariţie, niciodată imortalizat până atunci.

— Ei bine... spune mama, îndreptându-şi spatele şi reluându-şi expresia impenetrabilă.

Timp de câteva secunde nu-mi dau seama ce e mai rău: că părinţii mei refuză să creadă că m-aş putea întâlni cu Caz Song, în ciuda dovezii fotografice... sau că îmi cred necondiţionat minciuna. Că au încredere în mine. Gândul îmi face stomacul să mi se strângă.

Pe urmă mama își împreunează palmele, cu coatele sprijinite de masă, într-o postură tipică femeii de afaceri, uitând complet de pâinea de lângă ea.

— Sunt curioasă să aflu... Cum a început...

Arată spre ecran.

— ... povestea asta...

Așadar, le spun. Le spun exact aceeași versiune despre care am scris în eseul meu; cu cât mai consecventă e minciuna și cu cât mai puține versiuni oferi, cu atât e mai credibilă. În acest fel e mai ușor să ai control asupra faptelor.

Când în sfârșit termin de povestit, aproape toată pâinea s-a întărit. Emily își acoperă gura cu palma.

— Oh, Doamne... Ai să-l inviți la noi? întreabă ea, făcând ochii mari. Ar trebui să-l cunoaștem toți. Iar dacă-i cerem autografe, le-am putea vinde...

— Nu! țip eu.

Să-l invit pe Caz la noi acasă e o limită pe care cu siguranță nu vreau s-o încalc.

— Ce ai tu împotriva banilor? întreabă Emily.

— Nu-i vorba de autografe.

Deși nici prin gând nu-mi trece să se ajungă și la asta.

— Pur și simplu deocamdată nu e cazul să-l aduc să-mi cunoască familia, ai înțeles? E mult prea mult și mult prea devreme. Pe lângă asta, probabil îl vezi oricum la școală.

— Are dreptate sora ta, îi spune mama lui Emily, venind în ajutorul meu. Nu vrem să-l speriem și să bată în retragere.

Pe urmă se întoarce spre mine. Zâmbește și trăsăturile chipului ei se îndulcesc. Atitudinea superprofesionistă dispare. Acum e doar mama mea, care mă lasă de

fiecare dată să-mi culc capul pe umărul ei ca pe o pernă pe timpul lungilor călătorii cu avionul și care ne pregătește în fiecare vară supă de fasole mung îndulcită, ca să facem față căldurii.

— Dar n-ar trebui nici să aștepți prea mult. Îmi amintesc că eu l-am prezentat părinților pe tatăl tău la scurt timp după absolvire.

Îmi face cu ochiul.

— După cum vezi, totul a decurs cum nu se poate mai bine.

Îmi reapare împunsătura din stomac.

Totuși mă silesc să răspund:

— Da. OK.

În ciuda celor spuse lui Emily, nu mă aștept să-l întâlnească pe Caz la școală. La urma urmei, clasele primare și cele terminale au orare diferite. Cei mari sunt întotdeauna în clasă când cei mici își iau masa de prânz și invers. Din acest motiv, n-o văd pe Emily decât la începutul și la sfârșitul zilei de curs, când așteptăm șoferul împreună sau când mă duc după ea la clasă.

Vineri însă, printr-un nefericit capriciu al sorții, ni se dă drumul de la ora de engleză cu douăzeci de minute mai devreme, fix când clasele primare sunt în recreație.

O zăresc pe Emily din secunda în care pășesc în curtea inundată de lumina soarelui. Caz e chiar în spatele meu. Emily joacă un joc chinezesc tradițional, *ti jianzi*, împreună cu cel puțin opt sau nouă fetițe de vârsta ei. E un joc simplu, bazat mai mult pe viteză decât pe strategie, în care jucătorii își pasează cu picioarele un fluturaș de plastic.

Mă opresc să le privesc jucând, ținându-mi cărțile strâns lipite de piept.

Fetițele râd de se prăpădesc, țipând unele la altele de fiecare dată când fluturașul e gata să atingă pământul și aleargă când în față, când în spate după fluturașul colorat.

Nu-mi ia mult să înțeleg dinamica grupului: anii în care mi-am observat în tăcere colegii de la noile școli unde mergeam mi-au ascuțit această deprindere.

Deși Emily și prietenele ei stau practic într-un cerc, cea mai drăguță dintre ele – cea cu bentiță cu buline și care râde tare și cristalin – e clar șefa. Le strigă pe celelalte pe nume și le dă ordine. Tot ea e cea care ia fluturașul de la cine l-a recuperat, fără măcar să spună mulțumesc.

Îmi dau seama cu o tresărire de neliniște că Emily se clasează undeva la coada acestei ierarhii. Nimeni nu se obosește să-i arunce și ei fluturașul, iar când reușește să-l lovească cu piciorul, nimeni n-o laudă în gura mare.

Simt cum mă încrunt. N-ar trebui să se întâmple așa ceva. Emily a fost întotdeauna cea mai sociabilă din familia noastră, agreabilă și adaptabilă într-un fel de care noi ceilalți nu suntem în stare.

Poate totuși multele mutări din loc în loc n-au fost atât de ușoare pentru Emily pe cât mi-am închipuit. Sau poate școala asta are ceva care o face să se adapteze mai greu ca de obicei.

— E sora ta? întreabă Caz, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Arată direct spre Emily.

Mă întorc spre el, mirată.

— Da. De unde știi?

El dă din umeri.

— Semănați.

Nu e deloc adevărat și-mi vine să izbucnesc în râs. Spre deosebire de Emily, eu n-am moștenit nimic din trăsăturile delicate și parcă sculptate ale mamei, nici părul ei strălucitor, nici pielea fără cusur. În schimb, semăn cu tata și cu cine oi mai fi semănând, astfel că fața mea e o combinație aleatorie de linii drepte și rotunde.

— Cred că ești prima persoană din lume care spune asta.

— Mă refer la zâmbet, spune el și ochii îi licăresc spre mine. Aveți același zâmbet.

Până să găsesc răspunsul potrivit, Emily dă cu ochii de mine.

— Jie! Jie! țipă ea și desprinzându-se din cerc, aleargă spre mine din cealaltă parte a curții școlii.

Se oprește brusc în fața mea, cu codițele fluturând în vânt, gata-gata să mă izbească, apoi ridică ochii, gâfâind și zâmbind cu gura până la urechi.

În clipa următoare îl vede pe Caz. Și înlemnește.

— Bună, o salută Caz.

Emily face niște ochi atât de mari, încât pare un personaj din desene animate.

— Ești... Caz Song... spune ea aproape în șoaptă. Prietenul surorii mele.

— Da.

Caz se apleacă ușor, ca să fie la aceeași înălțime cu ea. Îi zâmbește. Un alt fel de zâmbet decât cel de la televizor sau cel arborat în mijlocul colegilor: un zâmbet blând și binevoitor.

— În carne și oase.

— Să fiu a dracu'... șoptește surioara mea de nouă ani.

Îi trag un ghiont zdravăn în coaste.

— Ia vezi cum *vorbești.*

— Îmi cer iertare, spune ea, deși după ton nu regretă absolut nimic. Voiam să spun: „Să fiu a *naibii*"... Acum ești mulțumită?

— Nu chiar, murmur eu.

Caz zâmbește și mai larg, până când i se văd gropițele din obraji, iar Emily efectiv se topește în fața lui. În mod normal, ar trebui să fie un lucru bun. Orice fată vrea ca familia să-l placă pe prietenul ei. Dar tot ce simt eu este o senzație de neliniște. Cu cât mai mult se atașează Emily de Caz, cu atât mai tare va suferi după șase luni, când relația noastră se va încheia.

Din fericire, această conversație imposibilă e întreruptă chiar de grupul de prietene al lui Emily.

— *Emily*! Hai odată!

— Ce stai atât?

— Mai joci sau nu? Să știi că putem juca și fără tine!

E glasul șefei. Și-a încrucișat brațele la piept și bate nerăbdătoare cu piciorul pe asfalt. Simt o pornire spontană de antipatie față de ea.

— Vin... vin în câteva clipe! le strigă Emily, după care se întoarce spre noi cu o privire rugătoare.

— Nu vreți să veniți și voi?

Mă aștept să inventeze o scuză politicoasă cum că are ceva de studiat pentru școală și că trebuie să plece, în schimb Caz încuviințează din cap cu un zâmbet larg.

— Cum să nu!

Emily scoate un țipăt de încântare și-și ridică brațele subțirele deasupra capului, exact ca emoticonul pentru „Fericit" sau „Sărbătoare".

— Serios?

— Da, serios.

Mă uit peste umăr la Caz, pradă unui vălmăşag de gânduri. El nu face decât să-mi zâmbească. Ce naiba e în capul lui? Am căzut amândoi de acord să nu ne implicăm familiile şi nu-mi închipui ce beneficii ar avea dintr-o situaţie ca asta. E chiar atât de prins de rolul prietenului fictiv perfect? Sau pentru el a devenit un obicei să amuze, să joace teatru, să impresioneze?

— Luaţi-o voi înainte, spun, rezemându-mă de zidul şcolii şi continuând să ţin cărţile la piept ca pe un scut. Eu mă uit de aici.

Emily se bosumflă.

— Nu vii şi tu?

— Nu... nu cred că e nevoie.

— *Bineînţeles* că e nevoie.

Acum zâmbetul lui e răutăcios, pervers. Îmi întinde mâna şi-mi vine în minte o a treia posibilitate: poate vrea doar să vadă cum mă fac de râs.

— Hai! Cui *nu*-i place să dea cu piciorul într-un fluturaş de plastic?

Mai fac un pas în spate, atingând cu călcâiul cărămida rece.

— Nu, nu. Sunt alergică la asta...

— La ce? La distracţie? întreabă Caz şi Emily chicoteşte.

— La prea multă mişcare, îl corectez.

Şi la *ideea de a mă face de râs în faţa unui grup de persoane străine. Indiferent de vârsta lor.*

— Adică *ti jianzi* ţi se pare prea multă mişcare?

Caz clatină din cap de parcă tocmai aş fi făcut o glumă proastă.

— Eliza, am văzut bătrâni de 80 de ani jucând jocul ăsta fără cel mai mic efort. N-are ce să-ţi strice.

Emily dă din cap cu putere și-și întoarce ochii negri și rugători spre mine. Întotdeauna am urât privirea asta de cățel bătut. Am urât-o fiindcă își atinge scopul. Pentru că. de fiecare dată mă convinge să fac și să spun lucruri pe care mai târziu ajung să le regret...

Cum ar fi să accept să iau parte la jocul ei de *ti jianzi*.

Când Caz și cu mine intrăm în cerc, în grupul fetelor se așterne o tăcere grea care bănuiesc că are de-a face mai curând cu el. Îmi imaginez cum e să-l vezi din perspectiva lor, un actor celebru care s-a ivit pe neașteptate, ca prin vis: înalt, manierat și frumos de la Mama Natură. Care îi zâmbește doar lui Emily, aproape fără să le bage în seamă pe celelalte, apoi îi face cu ochiul de parcă ar fi cei mai buni prieteni și spune:

— Îți mulțumesc că m-ai invitat, Em.

Oricare ar fi motivele lui Caz, simt cum îmi crește inima văzându-i astfel împreună și toate ușile și ferestrele ferecate înăuntrul meu se dau de perete.

Curând însă vin și temerile. Interacțiunea cu frații sau surorile e un teritoriu confuz. Oricât m-aș strădui să țin sub control înțelegerea noastră, s-o mențin în cadrul unui plan strict, profesionist și bine organizat, iată că apar astfel de momente care amenință să încurce irevocabil lucrurile.

— Tu ești primul, îl instruiește pe Caz fetița cu banderolă cu buline, privindu-l cu asprime și stând cu mâinile în șolduri.

Are tonul ridicat și răsunător al cuiva obișnuit să i se facă pe plac, dar când Caz ridică o sprânceană către ea, își pierde tot aplombul.

— Sau... cum e mai bine, mormăie fetița.

— Încep eu, Meredith, se oferă veselă Emily.

Şefa, Merdith, se încruntă, dar nu protestează. Nu în prezenţa mea şi a lui Caz, care îi dăm peste cap dinamica puterii.

Emily ia fluturaşul şi-l loveşte cu piciorul, aruncându-l sus în aer, cu un sunet ca un zornăit de monezi. Fata de lângă ea îl prinde în cădere cu vârful pantofului, apoi i-l trimite lui Meredith, care i-l pasează răutăcios lui Caz... care-l preia cu uşurinţă. Driblează fluturaşul cu ambele picioare, apoi îl loveşte cu fruntea, stârnind un ropot de aplauze entuziaste.

Şi arată... Ei bine, arată ridicol. Nu-i un joc graţios sau solemn şi nici măcar Caz nu reuşeşte să-l facă să arate la fel de serios cum sunt călăria, trasul cu arcul sau boxul. Dar se pricepe, îşi coordonează incredibil mişcările şi e sigur pe el, în ciuda stupizeniei jocului, ceea ce e mai mult decât suficient ca să facă impresie.

De fapt, e *atât* de priceput, că în curând în jurul lui se adună o mulţime de privitori.

Încerc să mă concentrez asupra fluturaşului, dar mă furnică pielea de această senzaţie nouă şi neplăcută. Prea multe perechi de ochi sunt aţintite asupra noastră. Asupra mea. Simt broboane de transpiraţie pe frunte.

— Hai, Caz! strigă cineva de pe margine, după care urmează o serie de fluierături şi ovaţii inutile, de parcă s-ar afla la finala Jocurilor Olimpice.

Caz se mulţumeşte să le adreseze zâmbetul lui de superstar şi continuă să paseze netulburat fluturaşul, simţindu-se perfect în largul lui în centrul atenţiei tuturor.

Dar când fluturaşul zboară spre mine, mă fâstâcesc şi-l scap pe jos. Atunci aud. Aud cum cineva pufneşte dispreţuitor şi destul de tare. E prea multă lume adunată acolo ca să-mi dau seama cine anume, dar nu contează. Am obrajii în flăcări, de parcă i-ar fi aprins cineva cu un chibrit.

Ridic fluturașul cu degete tremurătoare și vreau să-l lovesc cu piciorul, dar el cade jalnic într-o parte, așa că Emily e nevoită să-l recupereze. De data asta câțiva pufnesc pe față. La fel de tare se aud glasurile câtorva cărora pur și simplu nu le vine a crede:

— *Asta*-i prietena lui Caz Song?

Am senzația că cineva și-a înfipt mâna în abdomenul meu și-mi răsucește intestinele. Această umilire directă este fix ceea ce dorisem să evit. Simt o pornire subită de furie la adresa lui Caz, deși n-am motiv și e meschin din partea mea. Caz, care continuă să zâmbească, făcând pe plac spectatorilor, cu lumina soarelui ca o aureolă de aur topit în jurul lui.

— Vreau... să mă odihnesc puțin! strig eu, ducându-mă la umbră, cu sângele pulsându-mi în urechi.

Toți se uită țintă la mine.

— Jucați mai departe fără mine.

Caz îmi aruncă o privire scurtă, ca și cum ar vrea să întrebe „Ești sigură?", iar Emily și prietenele ei nici măcar nu ridică ochii.

— Da. Totul e în regulă, răspund.

Oricum, jocul deja a reînceput.

— Îmi place de el.

După-amiază, Emily și cu mine stăm cocoțate pe balustrada joasă de metal din fața bibliotecii școlii, legănându-ne picioarele și așteptându-l pe Li Shushu să ne ia cu mașina. Ne-am lăsat gențile în iarbă, pline cu cărți, vase murdare, încărcătoare de laptop și alte lucruri inutile, dar obligatorii.

Mă dor umerii.

Îi masez cu o mână și mă așez mai bine pe balustradă, privind drept înainte. În parcare deja încep să

sosească mașini cu geamuri fumurii, cu metalul sclipind în lumina soarelui, în timp ce fumul țevilor de eșapament se ridică în valuri din asfalt, ca și căldura.

— De cine? întreb într-un târziu, deși știu bine la cine se referă.

— De *prietenul* tău, răspunde Emily, rupând cu dinții ambalajul unui jeleu.

După masa de prânz o prietenă i-a dăruit un pachet întreg.

— De Caz. Și prietenele mele îl plac.

— Nu-i de mirare. Îl place toată lumea.

Tonul meu păstrează o urmă de amărăciune după jocul de *ti jianzi* de mai devreme. Nu-i vina lui *Caz* că toată lumea îl adoră. Că deține din plin tot ce îmi lipsește mie: farmec, înfățișare frumoasă, calitatea de a atrage oamenii, de a-i face să rămână lângă el.

Nu-i deloc vina lui.

Și totuși, amărăciunea persistă, la fel ca gustul ceaiului medicinal pe care ni-l prepară mama de fiecare dată când răcim.

— Crezi că o să vrea să joace cu noi și mâine? Sau poimâine?

Chipul lui Emily e nerăbdător și plin de speranță. Mă văd nevoită să întorc privirea și să ignor greutatea apăsătoare din stomac. Ultimul lucru de care am nevoie e ca sora mea să se atașeze de Caz. Mai ales când nu știu ce simte el cu adevărat, dacă a fost drăguț cu ea fiindcă a simpatizat-o, dacă îi plac copiii în general sau dacă a fost ceva trecător. Oricum ar fi, trebuie neapărat să vorbesc cu el, să-i spun să n-o implice și pe sora mea.

Pe lângă noi trec alte mașini, lăsând în urmă și mai multe gaze de eșapament.

— Nu știu, răspund încet. Dar tu să nu-ți faci prea mari speranțe, da? Caz e foarte ocupat cu filmările lui, cu contractele și multe altele... în plus sunt mulți care vor să petreacă timp cu el.

Iar când se va încheia stagiul meu și va avea loc premiera filmului, el nu va mai avea niciun motiv să-și petreacă timpul cu vreuna din noi.

— Oh, OK, aprobă Emily, dezamăgită, dar acceptă situația.

Pe urmă zâmbește cu gura la urechi și linge restul jeleului până când din el rămâne doar o urmă transparentă ce lucește și i se lipește de degete.

Strâmb din nas.

— E dezgustător, ca să nu zic mai mult.

Apoi scoate limba, roșie de la jeleu. Mă prefac că o îmbrâncesc jos de pe balustradă și ea țipă și râde.

Parcarea începe să se golească, elevii își aruncă gențile pe banchetele din spate sau în portbagaje, portierele se trântesc, ei deschid pachete de chipsuri sau biscuiți de orez ca să-i ronțăie pe drum până acasă. Și tot nu apare mașina pe care o așteptăm noi.

Nu-i prima oară când Li Shushu întârzie. Programul lui se împarte între noi, mama și tata. Mama e prioritatea. E posibil să fi fost nevoit s-o ducă de urgență la o întâlnire cu vreun client sau poate vreo ședință a fost amânată pe mai târziu.

Totuși, pe măsură ce se scurg minutele și provizia de jeleuri a lui Emily se epuizează, simt că încep să-mi pierd răbdarea.

— Povestește-mi despre prietenele tale, îi spun ca să-i distrag atenția, dar și pentru că sunt curioasă.

Nu pot să nu mă întreb cum ar fi decurs lucrurile dacă eu și Caz n-am fi intervenit, iar ea ar fi fost lăsată

pe marginea cercului de prietene. E un sentiment cu care sunt obişnuită, dar pe care nu vreau ca Emily să-l cunoască vreodată.

Emily pufneşte.

— Vorbeşti ca mama.

— Da, numai că eu fac parte din generaţia *ta*. Pot să înţeleg astfel de lucruri. Pot să-ţi dau un sfat.

— Aşa spun şi oamenii în vârstă.

De data asta, chiar îi dau un ghiont – uşor, ce-i drept –, iar ea se dezechilibrează pentru o clipă, braţele îi flutură în toate părţile, apoi se agaţă cu un picior de balustradă şi-şi recapătă echilibrul.

— Foarte bine, spune îmbufnată. Ce vrei să ştii?

— Nu ştiu. Nu prea vorbeşti despre ele. Şi e prima oară când te întâlnesc la ora prânzului.

Ea întinde un picior în faţă şi îl leagănă prin aer, atingând imaginar norii cu degetele.

— Păi... abia de curând am intrat în grupul lor.

— De ce abia de curând?

— Nu ştiau ce să creadă despre mine.

Din felul în care rosteşte cuvintele, îmi dau seama că nu face decât să repete ce i-a spus una dintre ele. Probabil acea Meredith. Ştiu că n-ar trebui să urăsc un copil de nouă ani, dar tot sunt furioasă.

— Cum aşa? întreb pe un ton neutru.

— Nu... nu ştiau exact de unde vin.

Şi tonul lui Emily e neutru, dar devine tot mai calm pe măsură ce vorbeşte.

— Sunt fete în clasa mea care vorbesc între ele doar dialectul cantonez, iar familiile lor se cunosc încă de la grădiniţă. Mai e un grup unde predomină americani sau

canadieni, dar care nu s-au apropiat de copiii chinezi de aici. Sunt prietenoși, dar nu apropiați. Iar eu nu sunt...

Se scarpină la cot, absentă.

— Eu nu aparțin nici de unul, nici de altul.

Tăcem amândouă. Acum parcarea e aproape goală, o fâșie lungă și pustie de asfalt cenușiu. Și tot nu apare vreo mașină cunoscută sau vreun chip familiar.

— Ăsta-i un cuvânt greu. *Predomină.*

— Trebuie să învățăm zece cuvinte noi pe săptămână. La engleză. Am învățat și cuvântul *dihotomie.*

— Foarte drăguț.

— Da. Dar tot n-am înțeles prea bine ce înseamnă.

— Ai să înțelegi când ai să fii mai mare, o liniștesc eu. Sau măcar ai să te poți preface mai bine că-i cunoști sensul.

Ea suflă ca să-și îndepărteze o șuviță răzleață de pe obraz.

— Așa sper și eu. Poate am să-mi găsesc și eu o Zoe.

Tac o clipă.

— Cum ai zis?

— Adică o prietenă apropiată pe care să mă pot baza mereu și care să mă susțină orice s-ar întâmpla. Cum sunteți tu și Zoe.

— Oh! Mm, da, așa e.

Dar în glasul meu se strecoară o umbră de îndoială și asta – îndoiala în sine, faptul că mi se strânge inima – mă îngrijorează la fel de mult ca mesajele neobișnuit de scurte pe care le-am schimbat cu Zoe în ultima vreme sau faptul că ultimele ei postări pe Instagram o înfățișează alături de Divya sau că a început să menționeze numele altor colegi de clasă în locul meu. Am trecut de multe ori prin asta cu foști colegi de școală și știu cum se va sfârși.

Cum acele mesaje zilnice vor ajunge treptat săptămânale, apoi lunare, după care, nimic.

Dar e vorba de *Zoe*. Cea care a rămas alături de mine cel mai mult. Cea care mă cunoaște mai bine ca oricine. De când oare am început să mă îndoiesc de forța prieteniei noastre?

Revin la realitate înainte ca gândurile mele s-o ia razna și mai tare.

— Ascultă... ai să-mi spui, da? Dacă cineva din clasă te exclude din grup sau îți spune vorbe urâte?

— Și dacă ar fi așa, ce ai putea să faci?

N-o spune cu răutate, ca o provocare, mai degrabă pe un ton indiferent care mă face să mi se strângă inima și mai tare.

— Vin și le pocnesc, spun eu cu tărie.

— Serios?

Emily mă privește ca și cum nu i-ar veni să creadă.

— Nu te supăra, Jie, dar tu nu ești în stare să pocnești nici un gândac fără să țipi.

— Păi... în primul rând... gândacii sunt scârboși și n-au niciun drept să trosnească așa când mor. În al doilea rând... da, vorbesc serios. Le-aș pocni.

Și chiar aș face-o. Pentru ea.

Ea cade puțin pe gânduri, apoi sare jos de pe balustradă și-și scutură zahărul rămas pe palme.

— Atunci bine.

Conversația se oprește aici fiindcă auzim huruitul unui motor de mașină care se apropie. Porțile școlii se deschid, lăsându-l să intre pe șoferul nostru. Dând cu ochii de noi, singurele rămase în curtea școlii, încetinește și coboară geamul, lăsând să năvălească afară un val de aer rece și un fragment dintr-o emisiune radio chinezească.

— Îmi pare rău, ne spune Li Shushu, scoţându-şi chelia pe geam. A trebuit s-o iau pe mama voastră de la o convenţie. Pe urmă am rămas blocat în trafic.

— Nu face nimic, îi spun eu.

Emily dă fuga să recupereze genţile, acum pătate de iarbă şi noroi. Eu ţin deschisă portiera şi-i întind cealaltă mână.

— Hai! îi fac semn din cap. Să mergem acasă.

CAPITOLUL ZECE

Deşi e ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac după jocul *ti jianzi*, în ziua următoare ajung la timp pentru prima şedinţă oficială de antrenament în chimie. Din câte constat, Caz nu glumea când spunea că are şi *alte posibilităţi de transport*.

– Circuli cu *asta* peste tot? întreb, cu ochii la motocicleta mare cât un cal, proptită de poarta şcolii.

Arată ca un vehicul pentru mafioţi sau pe care l-ar cumpăra un miliardar de 47 de ani ca să ţină pasul cu vremurile. De la roţi până la şaua de piele, motocicleta e de un negru strălucitor, cu nişte dungi roşu aprins pe amândouă laturile. Nici pe departe genul de transport la care m-aş fi aşteptat într-o sâmbătă dimineaţă sau la care să mă fi gândit când Caz îmi trimisese mesaj că merge la taraba lui preferată de *jianbing*[11].

– E frumoasă, aşa-i? întreabă el.

Clar o întrebare retorică.

Vreau să spun că mângâie şaua de piele cu mai multă afecţiune decât a arătat oricui până în prezent, inclusiv colegelor de platou în scenele intime.

Rămân cu ochii la el, la surâsul lui irezistibil, la atitudinea lui dezinvoltă. Spre deosebire de mine, nu pare să-şi amintească de jocul acela umilitor. Tipic pentru

11 Clătite tradiţionale chinezeşti (n. tr.).

el, de fapt... pentru *noi*. El își vede de ziua lui fără nicio grijă pe lume, în timp ce *eu* stau și întorc pe toate părțile fiecare interacțiune cu el, tot întrebându-mă de ce viața nu-i la fel de ușoară și pentru mine.

— Uau! exclam fără entuziasm, făcând un pas șovăielnic spre monstrul acela din piele și metal.

Cumva motocicleta e mai înaltă decât credeam.

— Cum?

— Nu... pari genul care să dea nume unei motociclete, da? Totuși... o *personifici*?

Cum Caz nu-mi răspunde imediat, ci doar râde și-și dă ochii peste cap, îmi încrucișez brațele la piept. Oroarea mea poate e exagerată, dar nu prefăcută.

— Chiar așa *faci*, nu?

El sare repede și lejer în șa și ridică din sprâncene către mine.

— Asta ar afecta în vreun fel înțelegerea noastră?

— Da, mă tem că numai acest fapt ar fi un motiv întemeiat să renunț la pactul nostru. *Mai ales* dacă i-ai dat un nume ca Frumusețea Neagră. Sau Rebecca.

— Nu cred, glumește el, aruncându-mi una dintre căștile de motociclist atârnate de ghidon. Îți place prea mult de mine.

Nu știu ce mă scoate mai mult din sărite: aroganța cu care presupune asta sau faptul că m-am înroșit la față. Mă străduiesc să-mi stăpânesc emoțiile. *E doar un pact, clar?* Îmi pun casca pe cât de repede îmi permit degetele tremurânde, doar ca să-i evit privirea.

Mă duc în spatele lui Caz și mă salt în șa cu ceea ce se vrea o mișcare grațioasă, numai că-i ard un genunchi în spate în încercarea de a-mi propti picioarele de o parte și de alta a motocicletei.

— Mulțumesc că m-ai prevenit să mă îmbrac în pantaloni, îi spun cu glas ușor înfundat din pricina căștii. Credeam că ești doar șocat de scurtimea rochiei mele ultima oară.

El întoarce capul spre mine o fracțiune de secundă.

— Eliza, dacă n-ar exista niște motive practice, ai putea veni îmbrăcată și într-un sac de gunoi, mie puțin mi-ar păsa.

— Ești sigur că reputația ta n-ar avea de suferit? încerc eu să glumesc, dar în tonul meu se simte aceeași amărăciune.

Fanii lui au început deja să distribuie fotografia cu noi doi și să ne analizeze ținutele. Cei mai binevoitori mi-au etichetat ținuta drept „comună", „confortabilă" și „nepretențioasă, tinerească". Cei mai puțin amabili mă îndeamnă să apelez la stilistul lui Caz Song.

Poate a văzut și Caz aceste comentarii sau poate sesizează tonul meu de gheață, fiindcă în loc să-mi răspundă, păstrează câteva clipe de tăcere.

Pe urmă ambalează motorul și monstrul de metal începe să se zgâlțâie violent, gata-gata să mă trântească.

— Ține-te bine, mă previne el.

Asta și fac, îi cuprind mijlocul ca într-o menghină și-mi culc obrazul între omoplații lui. Stând așa de aproape, îi simt pielea fierbinte prin tricou, simt cum mușchii abdomenului i se contractă sub degetele mele.

El scoate un sunet de parcă s-ar sufoca.

— *Ce naiba*... nu mă ține *atât* de strâns..

— Nu vreau să cad, protestez eu, slăbind puțintel strânsoarea, doar cât să-l las să respire.

— N-ai să cazi, mă asigură el, ca și cum simpla idee ar fi absurdă. Nu te las eu.

Spre marea mea uimire, se ține de cuvânt.

Pornim întâi încet, aproape târându-ne pe stradă, în timp ce eu mă agăț strâns de Caz, iar umbrele noastre rămân în urmă, tot mai lungi și mai bine conturate imediat ce trecem de poarta complexului și ajungem în plin soare. Caz întoarce capul de două ori să vadă dacă sunt OK.

Dau din cap că da și el apasă pe accelerație, mărind viteza, astfel că peisajul vine în întâmpinarea noastră.

Și e minunat.

Totul e minunat.

Cum Caz are filmare în după-amiaza aceasta, a venit foarte devreme și cerul e senin ca într-o acuarelă. La această oră Beijingul arată cu totul altfel. Cumva mai tihnit. Străzile pavate și curate sunt pustii, afară de câteva ricșe și vreo câțiva bătrânei agitând în aer cuști din bambus cu păsări și fredonând încet în pâcla dimineții.

Trecem în goană pe lângă ei, cu verdele copacilor și luciul mașinilor rămânând în urmă ca o dungă sângerândă, cu forme și siluete contopindu-se între ele.

Deci asta e senzația, îmi spun extaziată, ridicând obrazul spre soare, ca lumina aurie și blândă să-mi scalde fața și văzându-mi chipul reflectat în oglinda retrovizoare. Mă văd fericită, râzând în gura mare, cu pleoapele strânse, cu bluza fâlfâind în vânt. Arăt tânără. În culmea încântării. Aproape că nu mă mai recunosc.

Deci asta înseamnă să fii o adolescentă ca toate celelalte.

Să nu-ți fie teamă.

Dintr-odată furia de mai devreme mi se pare ceva îndepărtat și lipsit de importanță.

Când ajungem în centru, Caz încetinește, apoi oprește motocicleta și o parchează pe o străduță îngustă.

Se dă jos primul, își eliberează de sub cască părul de superstar bătut de vânt, apoi îmi dă și mie mâna să cobor.

Mă clatin o clipă pe picioare, încă amețită de la adrenalină, cu genunchii tremurând de încordarea cu care m-am agățat de șa, apoi mă sprijin de stâlpul din apropiere ca să-mi regăsesc echilibrul. E o mare ușurare să-mi pot scoate casca, să simt aerul proaspăt răcorindu-mi obrazul.

Caz îmi aruncă o privire și izbucnește în râs.

Încremenesc, atentă la propria-mi persoană și puțin năucită, fiindcă nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată pe Caz râzând așa: cu capul lăsat pe spate și cu gropițele atât de bine conturate că par sculptate.

— Eliza, părul tău... spune el într-un târziu.

— Poftim?

Îmi pun instinctiv mâinile pe creștet, constatând cu groază că *mi s-a zbârlit tot părul.* Îl simt țeapăn și ridicat ca după un șoc electric.

Perfect. Absolut perfect.

Mă încrunt ca să-mi ascund stânjeneala, îl netezesc repede cu palma, apoi îl fulger cu privirea pe Caz.

— Să nu mai aud niciun cuvânt!

— Ei hai, nu arăta chiar așa rău. De fapt, era chiar la modă...

— *Taci!*

El își reține alt hohot de râs, apoi schițează gestul de a-și pecetlui buzele și de a arunca cheia. Apoi mă conduce de-a lungul străzii.

— Deci... spun eu după câteva momente, când extazul și adrenalina cursei pe motocicletă s-au potolit și cuvintele pe care le-am frământat în minte în ultimele

două ore îmi vin în sfârșit pe buze. Probabil ar trebui să vorbim despre ziua de ieri.

— Ce-i cu ziua de ieri?

Pare sincer nedumerit, ceea ce-mi adeverește cele mai rele bănuieli. Nu pune lucrurile la suflet cum fac eu. Nu e îngrijorat că ar putea păți ceva, nu-l preocupă urmările acțiunilor lui, nu-i pasă că un zâmbet neînsemnat sau niște cuvinte aparent amabile din partea lui ar putea însemna ruina emoțională a altcuiva.

— *Sora* mea, scrâșnesc eu. Ieri te-ai jucat cu ea și cu prietenele ei. Ce a fost asta?

El se oprește brusc în loc.

— Hei, stai așa! De *asta* ai fost îmbufnată toată dimineața? Fiindcă m-am purtat frumos cu surioara ta?

Felul în care prezintă el situația – reproșul din tonul lui, ca și cum i-aș face probleme cu bună-știință – mă face să-mi fiarbă sângele în vine.

— Nu sunt îmbufnată, mă răstesc eu, trecând pe lângă el.

Caz mă ajunge imediat din urmă.

— Nu, sigur că nu. În clipa asta tonul și expresia ta sunt blândețea întruchipată. Ești perfect relaxată. Nu arăți ca și cum ai vrea să mă strângi de gât.

Nu să te strâng de gât, sunt tentată să-l corectez. *Doar să-ți ard un pumn în nas.*

— Eu doar...

Șuier prelung.

— N-ar trebui să ne implicăm familiile, nu crezi? E prea complicat așa. Nu vreau ca sora mea să fie o victimă colaterală când ne vom despărți.

Mă aștept la o remarcă răutăcioasă, dar când se uită la mine, expresia lui e neobișnuit de gravă. Ba chiar puțin rușinată.

— Iartă-mă, spune spre uluirea mea. Nici nu m-am gândit la asta.

— Bineînțeles că nu, murmur eu.

— Uite ce e. Dacă pentru tine înseamnă atât de mult... n-am să mai fac asta, bine?

Supărarea mi se domolește puțin, deși neîncrederea persistă.

— Ar fi de preferat, îl avertizez, cu degetul îndreptat amenințător spre el.

Caz se uită la degetul meu, apoi din nou la mine și pe chipul lui se așterne aceeași expresie amuzată – și care cere palme – de mai devreme.

— Ți-a mai spus cineva că uneori chiar sperii lumea?

Îmi continui mersul fără să-i răspund.

Taraba de *jianbing* se află între o grădiniță de cartier, o parcare aproape goală și o prăvălie care pare să fi dat faliment. Acolo servesc doi bărbați în jur de 30 de ani, uscățivi și arși de soare, cu frunțile brobonite de sudoare de la arșița verii, de la grătarul încins și din pricina uniformelor: amândoi poartă șorțuri și manșete de plastic peste tricourile albe și lăbărțate.

Când ne apropiem de tarabă, tocmai au terminat de servit o tânără mamă.

— Două *jianbing*, vă rog, comandă Caz, vorbind perfect în dialectul local, după care îmi aruncă o privire și continuă în engleză: Vrei ceva de băut? Lapte de soia? Apă? Ceai cu gheață?

Încă sunt ocupată să-mi netezesc părul. Auzind întrebarea, tac o clipă, ușor tulburată, apoi răspund:

— Mm... lapte de soia e OK. Mulțumesc.

— Sigur, spune Caz, apoi continuă cu același dialect cursiv. Atunci doar un pahar mediu cu lapte de soia îndulcit, mersi.

Cei doi ne aruncă priviri curioase, dar nu spun nimic. Doar dau din cap și se apucă de treabă.

Cea mai mare parte a ingredientelor sunt deja pe tejghea, la îndemână pentru a fi folosite în orice moment: un carton de ouă plin pe jumătate, borcane uriașe cu sos de fasole neagră, pastă de fasole și chili. Alături se găsește un castron de plastic cu aluat și recipiente cu legume proaspete.

Mă uit cum unul dintre ei așază cu pricepere aluatul lipicios pe grătarul rotund, întinzându-l până când e subțire ca foița de țigară. Sparge apoi două ouă și albușurile încep instantaneu să sfârâie în contact cu metalul încins, în timp ce gălbenușurile rămân în mijloc ca doi sori gemeni.

În câteva secunde aluatul devine auriu și crocant. Pe suprafața lui bărbatul presară ceapă tăiată și coriandru tocat, apoi carne de porc tocată, pastă groasă de fasole și câteva bețișoare din aluat prăjit. Aroma îmbietoare se înalță în aer, amestecându-se cu mirosul de fum de la grătar.

Celălalt bărbat ambalează mâncarea, tăind *jianbing* în două și punându-l într-o pungă biodegradabilă, care se aburește imediat pe dinăuntru. Apoi, fără un cuvânt, ne întinde punga.

Caz îmi face semn din cap.

— Tu prima.

Dacă mama sau tata ar fi de față, probabil ar insista să protestez: *tu primul – ba nu, tu*, până când unul dintre noi ar rămâne fără suflu sau ar muri din exces de politețe. Dar cum vânzătorul stă cu mâna întinsă și acel *jianbing* miroase absolut irezistibil, spun doar atât:

— Ești sigur?

Caz reușește cumva să zâmbească și în același timp să-și dea ochii peste cap.

— Eliza, ia-l odată.

Așadar, îl iau. E atât de fierbinte, că-mi arde degetele și încep să-l mut repede dintr-o mâna în alta ca să nu mă ard, ca într-un mic dans jenant.

— Mm... *xiexie*, îi spun vânzătorului, care continuă să mă privească ciudat.

Cei doi schimbă o privire între ei, după care amândoi clatină din cap și pufnesc în râs. Pe urmă, cel căruia i-am mulțumit îmi răspunde cumva, dar cu un accent regional atât de pronunțat – sau mai curând, cunoștințele mele de limba chineză sunt atât de limitate –, încât nu pricep decât un singur cuvânt, *can*, care sună exact la fel ca întâlnire, mită, deșteptăciune și vreo alte cincizeci de cuvinte în chineză.

Pe scurt, ar fi putut spune absolut orice.

Mă întorc spre Caz ca să-mi vină în ajutor.

Expresia de pe chipul lui e imposibil de descifrat, totuși îmi traduce imediat.

— Zice că se miră că știi să spui mulțumesc.

— Oh!

Arunc o privire spre cei doi vânzători, neștiind ce să înțeleg din acest comentariu. Cu greu ar putea fi socotit un compliment, dar poate că sunt eu prea susceptibilă. Poate că omul n-a spus asta în sensul rău...

Apoi celălalt bărbat își încrucișează brațele și întreabă:

— *Ni haishi zhongguoren ma*?

De data asta, înțeleg toată propoziția: *Măcar ești chinezoaică*?

Îmi ard obrajii. Brusc îmi piere foamea.

Lângă mine Caz își drege glasul.

— A spus...

— Da, am înțeles ce a spus.

Glasul îmi tremură de stânjeneală și de ceva încă și mai dureros și mă văd nevoită să-mi feresc privirea. Rămân cu ochii la o bucată veche de gumă de mestecat lipită de trotuar. Chiar n-are sens să mă las afectată de întrebarea asta aruncată la repezeală...

Numai că am mai auzit-o, și încă de multe ori. Am auzit-o în toate formele posibile: *Ești americancă? Englezoaică? Ești de prin partea locului? De fapt, ești chinezoaică?*

Nu știu. Uneori e de-a dreptul epuizant să fii pus în situația să explici tuturor identitatea ta.

După ce ne luăm mâncarea, ne plimbăm un timp în tăcere, fără o destinație anume. Știu că la întâlnirea asta ar trebui să aflăm câte ceva unul despre celălalt, dar se pare că niciunul nu prea știe ce să spună. Sălciile de pe o parte a străzii se lasă peste noi și o adiere de vânt străbate ușor crengile lor plecate. Acum soarele e sus pe cerul devenit albastru intens. Iar noi tăcem în continuare.

Caz e primul care deschide vorba.

— Mă îndoiesc că asta a vrut să spună...

— E în regulă, Caz, spun eu, râzând cu tristețe. Nu-i nevoie să vorbim despre asta. De fapt, nici nu avem de ce vorbi.

— Văd bine că ești tulburată.

— Ba nu...

— Ba da. Iar ai expresia aia...

Se oprește în plină stradă, ridică bărbia și-și mușcă buza de jos, încercând să mă imite, ceea ce este foarte supărător pentru simplul fapt că e real.

Ridic mâna ca să nu-l mai văd.

— Nu arăt așa, mint eu.

Apoi, când e limpede că nu mă crede, adaug:

— Mă rog... Oricum n-ai înțelege.

— *De ce nu?* mă provoacă el.

Mă opresc și eu.

— *De ce nu?* Vorbești serios?

— Bineînțeles, răspunde el pe un ton neutru, fără să-și ia ochii de la mine.

— Caz... Asta nu-i... Tu n-ai asemenea probleme, înțelegi?

Cuvintele mi se rostogolesc pe buze prea repede, prea sincere, într-un șuvoi nestăvilit și dureros.

— Tu ești în largul tău oriunde. Ești binevenit peste tot. Fie că-i vorba de covorul roșu, de un joc prostesc de copii sau de cantina de la școală. Tu te integrezi perfect întotdeauna, fără efort... În cazul meu, lucrurile stau cu totul altfel.

Îi simt mirarea și regret imediat tot ce i-am spus. Oare ce anume din persoana lui Caz Song mă face să vreau să-mi deschid inima spre el și totodată să înalț o barieră înaltă în jurul meu?

— Poate că e adevărat la școală, spune el într-un târziu, strângând din dinți. Dar, uneori, la mine acasă...

Se oprește. La fel ca în parcare. Parcă se luptă cu el însuși, ca un copil clătinându-se pe marginea unui bazin adânc, neștiind dacă e riscant sau nu să sară în apă. A trecut atâta timp și totuși îi vine foarte greu să dezvăluie ceva despre persoana lui.

— Uneori, așa mă simt și eu, mărturisește în cele din urmă.

O jumătate de răspuns. Un compromis. Un picior ridicat în aer, celălalt sprijinit ferm pe muchia bazinului. Sugestia că în sufletul lui e mai mult decât cred eu.

Amândoi suntem conștienți de acest armistițiu precar.

Iau o gură de *jianbing* și în prima clipă nu simt niciun gust, doar o fierbințeală care îmi amorțește limba, după care aroma de pastă de fasole îmi umple gura și mirosul de ulei prăjit îmi redeșteaptă pofta de mâncare. Mă mai îmblânzesc puțin.

— E foarte bun, îi spun fără prea mare tragere de inimă.

— Mă bucur, răspunde el.

Ne așezăm amândoi pe bordura trotuarului și luăm micul-dejun privind orașul care se trezește la viață. Chiar *este* bine, în ciuda celor întâmplate. E bine că locuiesc aici. Că sunt acum cu Caz. Chiar dacă nu simt încă Beijingul ca fiind orașul meu, momente ca cel de acum îmi dau speranțe că într-o bună zi așa se va întâmpla.

Mă smulge din gânduri Caz, care are un acces de tuse.

Partea melodramatică a creierului meu, programată să se aștepte mereu la ce-i mai rău, reacționează imediat: *Oh, Doamne! Până aici mi-a fost. Acum îmi va spune că suferă de o boală cronică, pe care a ținut-o secret până acum, fiindcă nu vrea să afle toată lumea că mai are doar două luni de trăit. N-o să rămână decât secvențe deprimante filmate în ultimele zile împreună, cu apusuri sângerii și plimbări pe plajă, după care, într-o zi, va cădea din picioare sub ochii mei și...*

— Iartă-mă, spune Caz, încruntându-se ușor și arătând spre *jianbing*. Dar... de obicei nu pun chili în...

Inima mea își potolește bătăile și panica se evaporă.

— Stai puțin. Nu poți mânca picant?

— Sigur că pot, bombăne el, deși e roșu la față și nu se grăbește deloc să se apuce iar de mâncat.

— Oh, Doamne!

Pe neașteptate supărarea de mai devreme se topește și încep să râd. Râd fără să mă pot opri. Mă zgâlțâi toată de râs și aproape m-am îndoit de mijloc pe bordură.

— Oh, Doamne! Uluitor!

— Poftim? întreabă el cu răceală. Ce anume găsești uluitor în chestia sta?

— Păi... dintre *toate* lucrurile... îngaim eu printre hohote de râs. Adică... ai fost în stare să-ți faci cascadoriile cu brațul rupt și să suporți durerea, în schimb nu faci față unor *condimente*?

Caz se încruntă la mine, deși îmi dau seama că nu e supărat.

— A fost foarte picant, înțelegi? Cel puțin doi chili întregi...

— Oh, lasă-mă...

Mă țin cu mâinile de burtă, râzând și mai tare.

— Taci... iartă-mă... Nu pot. Pur și simplu nu mă pot abține.

— Mă bucur că sensibilitatea papilelor mele gustative te face să râzi în halul ăsta.

— OK, OK. Am să... Stai un pic, să-mi trag sufletul.

Respir adânc, ca și cum m-aș pregăti să fac meditație, în timp ce Caz mă privește, deloc impresionat, ceea ce mă face să izbucnesc iarăși în râs. Poate că nu-i atât de nostim... poate că sunt doar fericită, deși nu are sens.

Într-un târziu, când mă liniştesc puţin, măcar cât să pot articula o propoziţie întreagă, îi întind *jianbing*-ul meu.

— Dacă vrei, putem face schimb. Te asigur că al meu nu are deloc chili.

În timp ce vorbim, salcia plângătoare de deasupra noastră se leagănă şi frunzele ei îmi mângâie obrazul.

Caz dă crengile la o parte şi-şi lasă capul pe o parte, cântărindu-mă din priviri.

— Eşti sigură că nu-mi întinzi o cursă? Că nu l-ai otrăvit sau ceva de soiul ăsta?

— Jur că nu. Deşi, la drept vorbind, am muşcat din el de câteva ori, dacă asta nu te deranjează...

Dintr-odată situaţia a devenit stânjenitoare. Simt asta în aer. *Eu* sunt cea care a făcut-o aşa. Ca de fiecare dată.

Dar Caz îşi revine imediat. Îmi ia mâncarea din mână ca şi cum n-ar fi mare lucru, îmi surâde şi-mi spune:

— Data viitoare mergem undeva unde nu se serveşte mâncare aşa picantă.

— Data viitoare... repet eu, surprinsă să constat că ideea acestor şedinţe de antrenament în chimie nu mă mai sperie *la fel de mult* ca înainte.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Acum la școală e altfel.

Într-un fel, e *mai bine*. Nu mă mai tem de drumurile spre școală cu mașina și nici nu mai simt că mi se face rău fizic. Nu mai trebuie să zăbovesc la ușa clasei ca altădată. Nu că aș fi devenit dintr-odată extrem de populară – încă mănânc gustarea de prânz singură pe acoperiș –, dar colegii par să fi acceptat în cele din urmă prezența mea.

Nu sunt chiar atât de naivă încât să nu-mi dau seama că se întâmplă așa în bună parte datorită relației mele cu Caz Song. Dar pe lângă asta, e vorba și de postările mele pe blogul Craneswift.

Audiența mea a crescut rapid, cu vreo câteva mii în fiecare zi, la fel ca numărul de like-uri și de distribuiri. E în egală măsură îmbucurător și terifiant.

Genul de iubire pe care mă rog la Dumnezeu s-o întâlnesc, au comentat niște fete la una dintre postările mele recente, „Dansăm la lumina felinarelor de stradă, ne sărutăm sub razele lunii”, unde versiunea fictivă a lui Caz Song și cu mine ne plimbăm prin cartier la miezul nopții.

Iată dovada că dragostea există, au comentat alții postarea despre cum am mers noi doi cu motocicleta prin oraș, cum am văzut Beijingul de pe motocicletă, postare intitulată simplu „El jură că nu mă va lăsa să cad.”

Iar când nu descriu minunatele noastre întâlniri fictive și nu fac referiri subtile la noul film al lui Caz Song

ca să stârnesc interesul, mă regăsesc în postura deloc de invidiat de a da sfaturi în dragoste. *E important să fii sincer cu emoțiile tale*, am scris într-un articol, simțind pe limbă gustul amar al propriei ironii. *Nu te teme să fii vulnerabil.* Sau în alt articol pentru rubrica „Dragoste și relații": *Știu că există o concepție larg răspândită, anume „Sunt puternic, independent și n-am nevoie de nimeni", dar adevărul este următorul: avem nevoie de oameni. De oameni care să râdă și să plângă împreună cu noi, care să facă astfel ca zilele noastre proaste să devină suportabile, iar zilele bune să fie și mai bune. Oameni care să-și amintească ce uităm noi, care să ne asculte chiar și atunci când nu ne înțeleg pe deplin, care să aibă nevoie să ne întoarcem la ei. Asta nu are nimic de a face cu puterea, ci doar cu faptul de a fi om.*

Bineînțeles, Sarah Diaz e în culmea încântării pentru felul în care evoluează lucrurile.

— Publicul e în extaz, îmi spune ea pe nerăsuflate în convorbirea telefonică bilunară prin care mă pune la curent cu tot. Se simt *implicați*. Asta înseamnă enorm, înțelegi? Apropo, ultima ta postare de pe blog despre tarabele cu mâncare unde ai fost cu Caz... e *atât de drăguță*, iar fotografiile m-au făcut să salivez... Află că ai avut 40 000 de vizualizări.

— Știu, spun eu și mă înroșesc la față, fiindcă par teribil de încrezută, fără să-mi fi dorit asta. Adică... mm... mulțumesc.

Sarah îmi risipește stânjeneala râzând dezinvolt.

— Bine că mi-am amintit, Eliza... ce-ai zice să dai un interviu?

— Un... interviu?

— Da. Un interviu.

Sarah are mai multă răbdare cu mine decât merit.

— Știu că probabil ai primit deja câteva solicitări, dar cea de care vorbesc eu ne-a parvenit direct la Craneswift. Vine din partea unei mari companii media cu

sediul la Beijing, orientată spre publicul din Occident, astfel că limba și locația n-ar trebui să fie o problemă. Au vorbit *foarte frumos* de tine în e-mailul lor. Mi-am dat seama că îi interesează mult persoana ta și ar dori ca tu și Caz să veniți împreună.

— Serios? răspund eu vag, străduindu-mă să asimilez tot ce mi-a spus.

— Deci ce părere ai? mă îmboldește ea.

Înainte să răspund, se grăbește să adauge:

— Știu că e cam mult. Dar gândește-te ce *deschidere* ți se oferă. Interviul ăsta va face minuni pentru cariera ta, Eliza, așa simt eu.

Puțin spus. *Cam mult* e *enorm* de mult. Și uneori, în astfel de momente, când devin dureros de conștientă de imensitatea minciunii mele, de viteza cu care evoluează lucrurile, târându-mă înainte fără să mă pot opri, simt că mă sufoc și am imaginea clară, pe jumătate isterică, că voi fi aruncată în închisoare, că voi fi dată afară din liceu și voi fi pusă permanent pe lista neagră fiindcă mi-am falsificat eseul...

Dar nu... *respiră*. Respiră! Mă străduiesc să respir.

Până acum nimeni n-a pus la îndoială idila mea cu Caz. Până acum am avut destule ședințe de antrenament în chimie, care se pare că au mers foarte bine și nu s-a mai întâmplat să-l plesnesc sau altceva de soiul ăsta.

Și totuși...

— Pare... interesant... spun, căutând cumva o cale de a abandona subiectul. Pot... adică nu... probabil aș putea face asta.

La celălalt capăt al firului se aude o trosnitură.

— Iartă-mă...

Vocea îi sună mai îndepărtat, cumva înăbușit, de parcă ar ține telefonul proptit între ureche și umăr. Mi se pare că aud zgomot de lemn trântit, după care urmează o explicație clară și liniștită:

— Adineauri mi-a căzut de pe perete o icoană cu Isus... Așa, din senin... Foarte ciudat...

Dacă aș fi o persoană măcar *un pic* religioasă, aș zice că fără îndoială e semn rău.

— Oricum... ce părere ai de interviu?

Vocea ei se aude iarăși tare, reluându-și tonul entuziast.

— Nu... doar că... va trebui să-l întreb pe Caz, îi spun, știind dinainte că n-am să fac asta. Și... aș vrea să mă mai gândesc... Pot să-ți dau răspunsul peste câtva timp?

— Sigur, Eliza.

Îi simt totuși dezamăgirea din glas, oricât de mult încearcă s-o ascundă.

— Nu vreau să te angajezi la ceva care nu-ți convine.

E cam târziu pentru asta, îmi spun în sinea mea, închizând telefonul cu o greutate apăsătoare în stomac.

Curând îmi dau seama că interviul e ultima dintre grijile mele.

Cu trei zile înainte de ziua de naștere a lui Caz, care împlinește 18 ani, încă nu știu ce cadou să-i cumpăr. Știu sigur că pot găsi o sumedenie de sugestii de cadouri potrivite pentru diverse stadii ale unei relații, dar nicio publicație online nu oferă indicații despre ce să oferi unui băiat care e doar iubitul tău fictiv.

Nu ajută nici faptul că e vorba de Caz Song. Ce poți să-i cumperi unui tânăr care are la picioare întreaga lume?

Sunt atât de disperată să găsesc o soluție, încât seara târziu ajung să-i cer sfatul lui Emily, lucru pe care-l regret aproape imediat.

— Ai venit la cine trebuie, mă asigură ea, ceea ce eu traduc prin *urmează să ai cele mai dureroase clipe din viața ta.*

Stăm amândouă la masa din sufragerie, cu un castron cu căpşuni felii şi mango galben şi strălucitor tăiat cubuleţe, alături de două furculiţe pentru fructe. Mama e în camera cealaltă, vorbind din nou cu Kevin de la marketing (din când în când o aud oftând şi spunând lucruri gen *Nu, o astfel de petrecere ar fi complet nepotrivită... da, chiar de-ar fi să punem logoul firmei pe toate mingile de plajă, Kevin!*), iar tata e ocupat să-şi pună la punct notiţele pentru o sesiune de poezie care are loc mâine la o universitate prestigioasă.

— Voi avea grijă să creezi cel mai grozav cadou al tuturor timpurilor, continuă Emily pe un ton teatral, dând cu pumnul ei micuţ în masă. Oricine a avut vreodată un prieten va plânge de ruşine. Nu vor avea de ales, vor trebui să se plece în faţa ta şi...

— Da, bine, nu va fi cazul...

Îmi dreg glasul.

— Am nevoie de o idee cât de cât potrivită. Nu trebuie să fie nemaipomenită.

— *Uau*!

De ceva timp Emily a devenit foarte sarcastică. Cred că începe perioada adolescenţei.

— Caz e *teribil* de norocos că eşti prietena lui.

Îmi dau ochii peste cap şi înfig furculiţa într-un cub de mango.

— Da, mă rog... Tu dă-mi câteva idei.

Drept răspuns, ea îmi fură cubul de mango, folosind cealaltă furculiţă.

— Ce-i asta...?

— Mă *gândesc*, îmi răspunde, mestecând zgomotos.

Nu se întâmplă prea des să-i cer sfatul, aşa că savurează momentul, deşi puţin cam mult.

— Poţi să te gândeşti mai repede? N-am decât trei zile la dispoziţie.

— Asta-i problema ta, răspunde ea, fapt care mă scoate din sărite, dar din păcate e adevărat.

N-am fost niciodată genul care să lase ceva de pe o zi pe alta, în schimb am tendința de a evita lucrurile pe care nu-mi place să le fac. Când a trebuit să plec de la școala din Londra, am vrut s-o informez personal pe profesoara de engleză că urma să ne mutăm. Știam însă că mă simpatizează și că vestea o va face să plângă de față cu mine, după care îmi va ține un discurs emoțional de rămas-bun. Tot acest scenariu imaginar m-a făcut să mă simt atât de penibil încât am tot amânat să-i spun până când am suit în avion, moment în care era prea târziu s-o mai anunț. La ora actuală o fi crezând că am murit, din moment ce brusc n-am mai venit la școală. Sau poate că sunt în comă.

Dacă încurcăturile ar fi un defect fatal, atunci cu siguranță aș avea parte de el.

— Ce zici de o scrisoare de dragoste? îmi sugerează Emily, cu ochii licărind. Ar fi tare drăguț, ca pe vremuri... știi tu, ca pe la începutul anilor 2000... Și ai putea scrie despre...

— Nu, clatin din cap înainte ca ea să termine ce avea de spus. Nu. Nici vorbă!

Simpla amintire a momentului în care Caz citea cu glas tare eseul meu în debaraua portarului încă mă face să mă crispez atât de tare că mă dor mușchii spatelui. O scrisoare adresată lui ar fi ceva încă mai personal și de o mie de ori mai penibil. În plus, ce i-aș putea scrie? *Dragul meu Caz, trandafirii sunt roșii, violetele albastre, noi de fapt nu suntem iubiți, dar îți urez la mulți ani...*

— Atunci un caiet de amintiri? Despre toate momentele voastre împreună? întreabă Emily, fără să se descurajeze și vârând în gură alte două cuburi de mango. Sau un colaj foto, cu citate romantice?

Mă strâmb la ea.

— Ai vreo idee de cadou care să nu fie atât de... personal?

— Păi, tocmai ăsta-i rostul cadourilor! protestează.

E greu s-o contrazic, drept care optez pentru o jumătate de minciună.

— Pur şi simplu simt că încă n-am ajuns în acest stadiu al relaţiei.

— Nu, ai dreptate, mă aprobă ea cu un aer grav. Păstrează ideile pentru când veţi aniversa un an împreună. Sau pentru nunta voastră.

Aproape că mi se taie respiraţia. Deşi ştiu – sau cel puţin sper – că glumeşte, totuşi e îngrijorător că se gândeşte la posibilitatea ca noi doi să fim atât de mult timp împreună. Caz nu trebuie să ocupe un loc în viitorul meu şi în niciun caz în viitorul familiei mele.

Încă un motiv pentru care toată povestea asta fictivă de iubire e o mare porcărie.

— Stai aşa, am găsit!

Emily îşi ridică furculiţa în aer, apoi o îndreaptă spre mine cu un gest care mi se pare vag ameninţător.

— Ar trebui să-i oferi cocori de hârtie.

— Adică origami?

— Îhî.

Dă repede din cap de câteva ori, făcând să-i salte codiţele.

— Am văzut un clip pe YouTube cu o fată care făcea cocori din ăştia pentru iubitul ei. A făcut câte un cocor pentru fiecare zi de când erau împreună şi pe fiecare a scris ceva frumos despre el.

— Înţeleg...

Nu-i o idee rea. Cu o singură obiecţie.

— Nu mă apuc să scriu lucruri frumoase despre Caz. Şi-aşa e suficient de înfumurat.

Dar aş putea să-i scriu altceva.

Emily dă din umeri.

— Tu ţine minte că ar fi nevoie să faci o groază de cocori.

— Mda...

Fac repede o socoteală în minte cu toate zilele de când suntem împreună.

— Vreo optzeci.

Ea tace. Se încruntă la mine.

— Stai aşa. Nu sunteţi împreună... din iunie?

Fir-ar să fie!

— Oh, adică...

Gândeşte repede. Mă străduiesc să păstrez o figură impasibilă, eliberată de panica pe care o simt clocotindu-mi în vine.

— Optzeci de zile de când relaţia noastră a devenit publică.

O studiez cu coada ochiului pe Emily, să văd dacă nu cumva nu mă crede, dar ea dă din cap, crezându-mă pe cuvânt. Bineînţeles că mă crede şi asta mă face cumva să mă simt şi mai penibil.

Totuşi... nu-i momentul să mă gândesc la asta acum.

Îmi petrec restul serii învăţând de pe YouTube cum să confecţionez cocori de hârtie şi urmând instrucţiunile pas cu pas. După vreo zece încercări, fur nişte hârtie colorată din biroul lui Emily, iar la miezul nopţii pot spune că mi-am însuşit tehnica.

Aceste mişcări simple şi repetate au în sine un efect aproape terapeutic, aşa cum stau şi lucrez noaptea târziu în tăcerea camerei mele, netezind iar şi iar pătratele subţiri de hârtie şi ascultând în surdină lista de cântece alcătuită împreună cu Zoe înainte de plecare, listă care cuprinde toţi cântăreţii noştri preferaţi: Taylor Swift, Jay Chou şi BTS.

În timp ce confecționez cocorii, mă gândesc la Caz. La Caz cel încrezut și orgolios care mă scoate din sărite, dar care cumva reușește să mă uimească. Caz, care a acceptat propunerea mea bizară și datorită căruia am ajuns atât de departe fără să fiu prinsă cu minciuna. Care e mai amuzant decât ar crede oricine și mai sufletist decât mi l-aș fi imaginat vreodată. Și în ciuda intenției mele de a-l ține la distanță și a faptului că știu că toată povestea asta se va sfârși peste câteva luni, nu pot să nu mă simt... norocoasă. La urma urmei, câte persoane în lumea asta pot afirma că l-au cunoscut pe Caz așa cum e el dincolo de scenă?

Așadar, când termin de făcut cocorii, scriu câte o urare pe fiecare figurină delicată de hârtie:

Sper ca mereu să prinzi trenul la timp.

Sper ca ziua ta să cadă întotdeauna într-un weekend sau într-o zi de sărbătoare.

Sper să capeți fiecare rol pentru care dai probă.

Sper să ai la tine o umbrelă de fiecare dată când plouă.

Sper ca întotdeauna să apuci ultimul pachet din chipsurile tale preferate.

Sper să prinzi întotdeauna un loc la fereastră.

Când ajung la ultimul cocor, ceasul meu deșteptător începe să emită semnale luminoase. Ora șase dimineața. Sunt frântă și aproape că mi-au secat ideile, poate din acest motiv îmi scapă și un adevăr:

Sper să-ți fie dor de mine când se va termina totul.

• • •

În dimineața zilei de naștere a lui Caz mă trezesc cu câteva ore mai devreme ca să-i fac o prăjitură.

Treaba asta se dovedește mai dificilă decât m-am așteptat. Cumva, deși am respectat toate instrucțiunile

scrise pe blogul culinar al unei mămici – pe care-l descopăr abia după ce am citit o introducere de trei paragrafe despre fiul ei cel mofturos la mâncare – prăjitura arată ciudat, e cleioasă și are culoarea portocaliu intens. Aștept în bucătăria tăcută și cufundată în semiîntuneric, sperând că va arăta mai bine când se va răci, dar prăjitura doar se scorojește și se usucă pe margini ca un fruct uscat.

Nici Zoe nu mi-e de prea mare ajutor.

— Trebuie să aibă... culoarea asta? întreabă ea, încruntându-se la prăjitură de pe ecranul telefonului.

Mi-am proptit mobilul pe masa din bucătărie, lângă telul murdar și castroanele mânjite cu aluat, ca să-și facă idee de produsul finit. Inițial fusese vorba să o sun înainte să ia prânzul, ca să mă consilieze în timp ce preparam prăjitura, numai că fusese reținută de o lucrare neprevăzută care trebuia predată la ora 12.

— Poate din pricina luminii, spun eu, plină de speranță.

— Poate... îmi ține ea isonul.

Amândouă studiem câteva clipe prăjitura uscată și turtită. Pe urmă eu oftez, îmi șterg de șorț mâinile pline de făină și deschid din nou frigiderul.

— Nu-i nimic. Am să... mai încerc o dată. Nu vreau să facă indigestie taman de ziua lui.

— Da, da. Ingrediente chinezești, desigur.

Încremenesc cu degetele pe cartonul de ouă. Ridic brusc capul.

— Stai așa. Ce ai spus?

— Ce am spus? întreabă și ea, la fel de nedumerită.

Numai că eu mă lămuresc mai repede decât ea.

— Vorbeam de *priceperea mea culinară*, nu de ingredientele locale, îi spun, surprinsă de propriul meu ton tăios și defensiv.

— Oh!

Zoe își drege glasul, cu un aer încurcat.

— Păi... voiam să spun... adică... mai deunăzi am citit un articol cum că la Beijing se folosește același ulei de nu știu câte ori, ceea ce mi se pare oribil... și neigienic... și...

— Și imediat ai presupus că aici toți consumăm așa ceva? întreb.

— Nu, eu... nu...

Zoe clatină din cap. Mă privește țintă.

— Nu înțeleg. De ce te-ai supărat așa?

Deschid gura, apoi o închid din nou. Fiindcă nu știu cum să-i explic de ce sunt furioasă, de ce simt nevoia să iau apărarea acestui oraș. Nu mai devreme de săptămâna trecută chiar *eu* am întrebat-o pe mama dacă bețișoarele de aluat pe care le cumpărasem de la o tarabă de pe stradă puteau fi mâncate fără riscuri, fiindcă și eu *auzisem* zvonuri despre locuri unde se folosește de mai multe ori același ulei, ba chiar fusesem avertizată de localnici în acest sens. Poate eram o ipocrită.

Dar poate e vorba de aceeași logică ca atunci când cineva îți insultă familia. De pildă, mă pot plânge cât vreau eu că Emily îmi fură mâncarea sau că murdărește toaleta, în schimb m-aș lua la bătaie cu oricine ar spune o singură vorbă de rău despre ea. Poate am luat felul în care Zoe vorbește astfel despre Beijing ca pe o jignire personală, fiindcă așa o simt. Fiindcă nu-i orașul ei, ca să-și permită să-l insulte.

Desigur însă că de aici decurge altă întrebare: de când a devenit Beijing orașul meu, ca să-i iau apărarea?

— Eliza? întreabă Zoe și chipul ei mărit pe ecranul telefonului are un aer de nesiguranță. Ești OK?

Furia de adineauri se mai domolește. Îndeajuns cât să gândesc limpede. Poate sunt prea aspră cu ea și, oricum ar fi, n-are niciun rost să ne certăm din atâta

lucru, mai ales când n-am avut ocazia să stăm de vorbă de mai multă vreme. Nu?

Răsuflu adânc. Mă concentrez din nou. Pipăi brățara prieteniei scămoșată de la încheietură.

— Sunt bine, răspund și vocea mă ascultă și se calmează înainte ca lucrurile să scape de sub control.

— Păi... dacă ești sigură...

— Sunt.

— Eu chiar... chiar n-am vrut să presupun nimic, spune ea, apropiind telefonul de obraz, astfel că glasul i se pierde puțin. Îmi pare sincer rău. Acum îmi dau seama ce aiurea a sunat... n-am vrut asta...

Sparg alt ou, dar îl apăs prea tare. Coaja mi se sfărâmă între degete cu un trosnet ușor și bucăți din ea cad în castron. *La naiba*!

— Mm... nu-ți face probleme, spun cu gândul în altă parte, simțind cum mă apucă deznădejdea. Atâta doar că trebuie... trebuie să fac... chestia asta...

Încerc să pescuiesc cu o lingură bucățile de coajă de ou, dar operațiunea durează o veșnicie și necesită prea mare concentrare ca să mai pot continua conversația.

— Te pot suna mai târziu? întreb în cele din urmă, abia reținându-mi o grimasă.

— Pe la cât?

După cursuri... vreau să-i spun, dar îmi aduc aminte de diferența de fus orar.

— Mâine la ora asta?

— Nu pot. Mă întâlnesc cu Divya și ceilalți puști din consiliu.

— Atunci joi?

Aud un foșnet, ca și cum s-ar uita într-o agendă.

— Nu. Nu. Îmi pare rău. Am un test foarte important la chimie. Mm... ce zici de vineri dimineață, ora mea?

— Am programat o convorbire telefonică cu Sarah... de la Craneswift.

— Înţeleg.

— Bine atunci...

Tac o clipă şi pun lingura jos.

Brusc nu-mi mai amintesc ce făceam şi cum ne planificam convorbirile. Şi totuşi sunt convinsă că niciodată n-a fost chiar atât de greu.

— Atunci... deocamdată ne luăm la revedere?

— Îhî. La revedere.

Zoe dispare, lăsându-mă cu un ecran de telefon întunecat, cu aluatul meu presărat cu coji de ou şi cu sentimentul vag şi supărător că ceva nu-i în regulă şi nu doar cu prăjitura mea. Dar n-am timp acum să fac psihanaliză.

În timp ce soarele se iveşte puţin câte puţin în dreptul geamului de la bucătărie, eu bat, torn şi amestec de parcă viaţa mea ar depinde de asta, până când reuşesc să obţin o prăjitură hidoasă, dar mult mai puţin portocalie. O pun într-o cutie de mâncare pentru acasă ca cele de la restaurant. Mama insistă de fiecare dată să le păstrăm.

Presupun că intenţia contează.

Decid să-i ofer lui Caz cadourile înainte de masa de prânz.

De curând a început filmările la un serial cu un buget uriaş, bazat pe un roman extrem de popular, aşa că nu vine la şcoală dimineaţa. Prin urmare acum e cel mai devreme când pot da ochii cu el. Am să-i ofer darurile şi n-am să mă mai gândesc la asta pentru tot restul zilei.

Dar când mă apropii de dulapul lui Caz, cu borcanul cu cocori în mână, cu lumânările şi prăjitura puse bine în geanta mea cu cărţi, simt cum mi se strecoară doi şerpi în suflet.

Speranţa.

Speranța prostească și primejdioasă.

Și spaima.

Ar trebui să fie imposibil ca cele două să coexiste în mine: senzația de inimă ușoară, care îmi ridică moralul și cealaltă senzație, grea, de prăbușire. Acum însă, la lumina zilei, când Caz se găsește în fața mea, din păcate la fel de frumos ca întotdeauna, mă văd nevoită să admit că ceea ce am scris pe cocorii de hârtie n-a fost doar rezultatul oboselii.

De fapt, s-ar putea să mă îndrăgostesc de Caz Song. Ca o fraieră ce sunt.

Deși pactul nostru e și așa destul de complicat. Deși astfel aș fi încă una din lungul șir de admiratoare cu priviri pierdute și îmbujorate la față, care se vede de la o poștă că-l iubesc.

Parcă pentru a-mi confirma gândurile, în aceeași clipă cei din grupul obișnuit de prieteni ai lui Caz dau năvală în zona vestiarelor, adunându-se în jurul lui.

— La mulți ani, omule! îi strigă Daiki, bătându-l pe umăr, în timp ce ceilalți îl aclamă în gura mare, iar Savannah, zâmbind larg, dă la iveală una dintre cele mai frumoase prăjituri pe care le-am văzut în viața mea.

Mi se strânge inima.

E un tort alb cu mai multe etaje, decorat minuțios de jur-împrejur cu floricele albastre delicate și mărgele argintii deasupra, un tort care ar avea succes chiar și la o nuntă de fițe. Câțiva care trec întâmplător pe acolo icnesc de surpriză, ba unii chiar se apropie, în speranța că vor căpăta o felie.

Dintr-odată, prăjitura mea mi se pre ridicolă.

A fost din capul locului o idee absurdă. A fost absurd din partea mea să sper.

Mă îndepărtez, întrebându-mă în sinea mea dacă să-i dau sau nu prăjitura lui Emily pentru prânz, când mă aud strigată pe nume.

— Eliza! Eliza... așteaptă!

Întorc mirată capul. Caz își face loc prin toți cei adunați acolo, printre admiratorii lui înfocați. Vine drept spre mine. Îmi dau seama că singurul lucru mai rău decât să te îndrăgostești de o celebritate e să fii conștient de asta. Mi se iuțește pulsul și dacă ar fi o scenă dintr-un film cu liceeni al lui Caz, cu siguranță în fundal s-ar auzi muzică romantică.

Oh, Doamne!

Exact lucrul de care mă temusem.

— Dar știu că ești iute de picior!

Clatină din cap. În spatele lui, amicii își dau ghionturi, urmărindu-ne din ochi așa cum privești un episod deosebit de fascinant al unui serial: cu ochii mari și cu gura căscată. Savannah încă ține în mâini tortul acela uriaș.

— Mda.. păi... am... deja program, așa că...

Mă silesc să zâmbesc, dar brusc nu-mi mai amintesc dacă îi zâmbeam și până atunci. Sau dacă îi zâmbeam la fel de larg. Sunt înspăimântată că mi se citesc sentimentele pe față, de parcă ar fi iluminate de un neon. Caz Song nu trebuie cu niciun chip să afle că-mi place de el. Urmările ar fi mult mai umilitoare decât îmi pot imagina.

El mă privește ciudat.

— Ești bine?

— Da.

Dau viguros din cap.

Te rog, Eliza, adună-te și poartă-te firesc.

— Da, totul e cum nu se poate mai bine. D-de ce mă întrebi?

— Fără un motiv anume, spune el rar.

Apoi vede borcanul cu cocori de hârtie pe care-l țin în mână.

— Ce-i asta?

— Eliza! Eliza... aşteaptă!

Întorc mirată capul. Caz îşi face loc prin toţi cei adunaţi acolo, printre admiratorii lui înfocaţi. Vine drept spre mine. Îmi dau seama că singurul lucru mai rău decât să te îndrăgosteşti de o celebritate e să fii conştient de asta. Mi se iuţeşte pulsul şi dacă ar fi o scenă dintr-un film cu liceeni al lui Caz, cu siguranţă în fundal s-ar auzi muzică romantică.

Oh, Doamne!

Exact lucrul de care mă temusem.

— Dar ştiu că eşti iute de picior!

Clatină din cap. În spatele lui, amicii îşi dau ghionturi, urmărindu-ne din ochi aşa cum priveşti un episod deosebit de fascinant al unui serial: cu ochii mari şi cu gura căscată. Savannah încă ţine în mâini tortul acela uriaş.

— Mda.. păi... am... deja program, aşa că...

Mă silesc să zâmbesc, dar brusc nu-mi mai amintesc dacă îi zâmbeam şi până atunci. Sau dacă îi zâmbeam la fel de larg. Sunt înspăimântată că mi se citesc sentimentele pe faţă, de parcă ar fi iluminate de un neon. Caz Song nu trebuie cu niciun chip să afle că-mi place de el. Urmările ar fi mult mai umilitoare decât îmi pot imagina.

El mă priveşte ciudat.

— Eşti bine?

— Da.

Dau viguros din cap.

Te rog, Eliza, adună-te şi poartă-te firesc.

— Da, totul e cum nu se poate mai bine. D-de ce mă întrebi?

— Fără un motiv anume, spune el rar.

Apoi vede borcanul cu cocori de hârtie pe care-l ţin în mână.

— Ce-i asta?

— Nimic.

Ascund repede borcanul la spate... dar nu suficient de repede.

— Pare să fie un cadou, spune el, făcând un pas spre mine.

— Ei bine, nu e.

El își arcuiește o sprânceană.

— Ești sigură?

— Foarte. Sută la sută.

Pentru o clipă pe chipul lui trece o umbră de incertitudine. Ca și cum ar fi sincer dezamăgit... ca și cum mi-ar sta în putere să-l dezamăgesc.

E o idee ridicolă, îmi fac singură iluzii, totuși îmi dau seama că ezit.

— Adică... OK... este un cadou, dar... Te rog numai să nu faci prea mare caz de el. Da?

Zicând acestea, îi întind borcanul.

El îl apucă ușor cu o singură mână, îl răsucește, îl privește cu atenție. La început pare să nu înțeleagă despre ce e vorba, apoi vede cuvintele scrise pe cocori. Sunt prea emoționată ca să mă uit la el în timp ce citește o parte dintre urări, mă tem să nu citesc pe chipul lui dispreț sau plictiseală sau și mai rău: absolut nimic. Probabil primește mereu astfel de daruri la întâlnirile cu admiratorii. Probabil nu dă doi bani pe ele.

Pe urmă îmi rostește numele, aproape în șoaptă și ridic surprinsă capul. Pare vizibil și sincer emoționat, în ochii lui se citește limpede atâta recunoștință încât aproape că nu pot să suport. Nu pot să suport atâta intimitate. Felul în care îmi înfierbântă pieptul.

Poartă-te firesc, ai uitat?

— Am și o prăjitură, mormăi eu, vârând mâna în geantă.

Expresia de adineauri dispare. Acum pufnește în râs.

— De ce ești așa de furioasă?

— De-aia. Fiindcă e urâtă.

— Sunt sigur că exagerezi... dă el să spună.

Pe urmă îi întind prăjitura mea galbenă și jalnică, pe jumătate arsă, pe jumătate turtită. O privim amândoi câteva secunde. Aș putea să jur că undeva în depărtare aud plânsetul a o sută de maeștri cofetari.

— OK... recunoaște Caz. E cam urâtă.

Pufnesc disprețuitor.

— Îți mulțumesc pentru sinceritate.

— Cu plăcere.

Tace o clipă.

— Deci... voiai să împarți prăjitura?

Îmi dau seama că de fapt nu se așteaptă să spun da. Până în acest moment am refuzat orice invitație, am preferat să mănânc singură decât să mă silesc să port conversații de circumstanță cu numeroșii și mult mai popularii lui prieteni. Din fericire, dacă li se pare cam ciudat că noi doi nu luăm prânzul împreună, n-au adus niciodată vorba despre asta.

În timp ce eu ezit, Daiki și ceilalți – care au ascultat fără rușine toată discuția noastră – se apropie de noi.

— Putem împărți toți, spune veselă Savannah, iar Nadia și Stephanie o aprobă cu entuziasm.

Apoi, spre marea mea mirare, Nadia mă ia de braț de parcă ne-am ști de o viață.

— Hai! *Abia așteptăm* cu toții să te cunoaștem mai bine. Caz nu ne-a povestit prea multe despre tine.

— Oh! Mulțumesc, spun eu, apoi îmi dau seama cât de prostește a sunat. Dar.. mm.. continui emoționată, voi aveți deja un tort și n-aș vrea să vă deranjez...

— Nu e niciodată prea mult tort, decretează Stephanie pe tonul adânc și teatral al unui înțelept antic.

— Înțelepte cuvinte, aprobă Nadia. Și pe urmă, prăjiturile au arome diferite. A noastră e cu zahăr brun, a ta este cu...

Urmează un umilitor moment de tăcere, timp în care prietenii lui Caz se apleacă, încercând să-și dea seama ce este cocoloșul de aluat din mâna mea.

— A ta este... o prăjitură de casă, spune binevoitoare Savannah.

Caz pufnește tare în râs. Mă întorc să-l fulger cu privirea, dar când ochii ni se întâlnesc, el nu face decât să râdă și mai tare.

Pe urmă Daiki vine între noi.

— OK, porumbeilor, opriți-vă o clipă din flirtat...

— Dar nu flirtam, protestez eu, întrebându-mă dacă nu cumva unul dintre noi se înșală profund asupra sensului acelui termen. Eu nu... Noi n-am *spus nimic.*

— Da, dar se vede în ochii voștri, spune el. Mai limpede decât dacă ați vorbi.

Ca și cum n-aș avea deja obrajii în flăcări, toți ceilalți dau din cap aprobator.

— Dacă stau să mă gândesc, oare chiar vrem să ne petrecem pauza de prânz cu ăștia doi? glumește Savannah.

— Păi... e ziua lui Caz, spune Nadia, ținându-mă și mai strâns de braț, astfel încât avem coatele lipite unul de altul. Cu siguranță vrea să fie de față și prietena lui.

Toți se întorc spre mine, așteptând un răspuns, inclusiv Caz, și deși gândul că va trebui să jucăm teatru în fața grupului său de prieteni descurajant de frumoși și carismatici – mai mult de atât, să facem și impresie bună – mă face să-mi doresc să mă umplu de bube de stres și să fug din țară sub o nouă identitate, Nadia are dreptate: *este* ziua lui Caz.

Şi poate că o părticică naivă din mine chiar vrea să petrec mai mult timp cu el.

Dau din cap înainte să mi se facă frică.

— Da, bine. Hai să mergem.

Dar când ne apropiem de masa din colţul cantinei unde se aşază de obicei grupul lui Caz, îmi dau seama că am o problemă: nu avem destule scaune. Mă uit în jur, căutând din ochi unul, dar Caz îl împinge spre mine pe al lui, apoi cu un gest teatral, mă îndeamnă să iau loc.

Clatin repede din cap, conştientă că cei din jur deja se uită la noi.

— Mm... nu-i nevoie să faci asta. Găsesc eu ceva...

— Ba nu, las' pe mine, mă linişteşte el.

Nici nu termină bine fraza, că o fată din clasa a opta sau a noua, îmbujorată toată, se apropie în grabă, împingând spre el un scaun liber.

— L-la mulţi ani! îngaimă ea cu glas gâtuit.

El îi zâmbeşte politicos.

— Mulţumesc.

E un răspuns obişnuit, totuşi fata se face roşie ca focul şi se poticneşte de două ori în drum spre grupul ei de prietene, care chicotesc şi şuşotesc între ele.

— Ştii... remarcă Daiki din celălalt capăt al mesei, unde Svannah deja s-a cuibărit la pieptul lui vânjos, ... într-o bună zi cineva va face accident de maşină doar fiindcă i-ai aruncat tu o privire şi atunci vei fi nevoit să-ţi asumi legal toată răspunderea.

Caz nu face decât să-şi ridice ochii în tavan şi să se aşeze, dându-şi puţin scaunul în spate.

Simt că ar trebui să spun ceva – o replică inteligentă şi încrezătoare –, dar nu-mi vine nimic în minte. Nu mă ajută nici că Savannah stă foarte aproape de Daiki. Oare aşa trebuie să se comporte cuplurile când iau masa

împreună? Se așteaptă cei din jur să mă lipesc și eu la fel de Caz? Sau ar părea un gest deliberat, o simplă imitație?

Îmi imaginez cum ar fi să stau atât de aproape de el, să-mi culc obrazul pe locul unde se aud bătăile inimii, să-l las să mă cuprindă cu brațul lui puternic...

— Hei... spune Caz, făcându-mi semn cu genunchiul pe sub masă.

Tresar, roșie la față.

— Mmm?

El ridică din sprânceană, în timp ce ceilalți ne fixează cu vădită curiozitate.

— La ce te gândeai?

— La n-nimic. Doar...

Mă panichez și spun primul lucru care îmi trece prin minte.

— La... încălzirea globală.

În jurul meu văd doar priviri nedumerite. *Nemaipomenit*, îmi spun tot mai disperată, pe măsură ce tăcerea se prelungește. *Iată motivul pentru care nu stai cu prietenii lui Caz. Acum se vor întreba cum de are o iubită cu abilitățile sociale ale unei plante în ghiveci sau obsedată de o potențială criză climatică...*

Apoi Daiki dă din cap cu un aer solemn..

— Fără îndoială că e o problemă de maximă urgență.

Cumva conversația alunecă spre cel mai recent documentar despre mediu vizionat de Savannah și spre noul sistem de sortare ecologică a deșeurilor implementat în China, după care se discută despre activitatea de colectare de fonduri la care a participat Caz primăvara trecută, ceea ce duce la chestiunea celor mai bune parteneriate ale lui Caz („Mă bucur tare mult că lucrezi din nou cu firma aia mare de cosmetice... ți-au oferit *cele mai bune* mostre de ruj.") Toți sunt atât de încântători, de binevoitori și

amuzanţi, încât e greu să nu te laşi antrenat de verva lor, ca un ţăran venit la bal. Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva la această şcoală, alături de aceşti colegi, situaţia va fi alta. Şi de nu cumva într-o bună zi prietenii lui Caz vor deveni şi prietenii mei.

Nu fi naivă. Ucid în faşă gândul, până nu prinde rădăcini. La fel am sperat şi în trecut şi speranţa nu mi s-a împlinit niciodată. Problema mea nu e să-mi fac prieteni, ci să-i păstrez. N-am niciun motiv să cred că de data asta va fi altfel.

— Eliza! spune Savannah întorcându-se brusc spre mine.

Zâmbeşte, făcând să se încreţească dunga trasată cu creionul de ochi.

— N-ar trebui să vă facem o poză împreună, ţie şi lui Caz?

Clipesc.

— De... de ce?

Pentru că e unul dintre lucrurile pe care probabil le fac cuplurile adevărate, pentru că aşa spune ea, ca şi cum motivul ar reieşi evident chiar din întrebare.

— Păi... de ziua lui.

— Oh! Ar trebui să vă pozăm cu prăjitura pe care i-ai făcut-o, se aude şi glasul Nadiei, împingând prăjitura mea jalnică în mijlocul mesei.

— E... Chiar nu-i cazul...

Dar protestele mele stânjenite se pierd printre exclamaţiile lor răsunătoare şi insistente şi în clipa următoare Savannah se suie pe scaunul ei cu cizmele până la genunchi şi fără toc („Staţi să găsesc unghiul potrivit"), cu telefonul în mână, făcând semne disperate spre mine şi Caz să stăm mai aproape unul de celălalt.

Îmi dau deoparte scaunul cu un gest neîndemânatic şi, după o clipă de ezitare, îmi proptesc cotul pe umărul lui Caz.

Savannah coboară o secundă telefonul, holbându-se la noi.

Nadia chicotește în palmă.

— Păi nu sunteți împreună de câteva luni? De ce vă purtați de parcă ați fi la prima întâlnire?

E o simplă glumă, dar îmi dau seama cu o presimțire sumbră că gluma ar putea deveni suspiciune dacă nu acționez rapid. Disperată, mă ridic de pe scaun și mă așez pe genunchii lui Caz, punându-l să mă cuprindă cu brațele de talie.

Deși fac un uriaș efort să nu simt și să nu mă gândesc la nimic în aceste momente mult prea intime și prea umilitoare, văd cum mușchii abdomenului lui Caz se încordează, apoi intră în jocul meu, trăgându-mă mai aproape și punându-și blând bărbia pe umărul meu.

— Așa-i mai bine, aprobă Savannah, ridicând din nou telefonul.

Aproape că nu conștientizez momentul când e făcută fotografia. Nu mă pot concentra decât la bătăile năvalnice ale inimii și mă rog din tot sufletul ca el să nu-și dea seama că asta nu se întâmplă din pricina faptului că jucăm teatru, ci că motivul adevărat e *el*.

Asta n-a fost prevăzut în planul nostru.

Nu. Mi-am petrecut jumătate din viață ridicând baricade înalte în jurul meu, doar ca acest actor frumos și înfumurat, pe care nu pot pune bază, să vină și să le dărâme. Trebuie să scap de sentimentul ăsta prostesc și încă repede.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Când mă întorc acasă, mă refugiez în camera mea și creez o nouă prezentare PowerPoint, intitulată: *Ghid pas cu pas despre cum să scapi de o pasiune nedorită.*

La școală mi-am petrecut restul zilei compilând articole cu sfaturi și orice materiale am găsit despre cum să faci așa ceva. Am pus cap la cap toate tâmpeniile gen „lasă să treacă timp" sau „acceptă-ți sentimentele", adaptând informațiile la situația mea. Tot ce mai trebuie să fac acum e să pun sfaturile în practică.

Deci, Pasul 1: găsește lucruri pe care să le detești la el.

Ar trebui să fie destul de simplu. Îmi trosnesc degetele, apoi le întind deasupra tastaturii. Lucruri pe care să le detest... Există câteva forumuri antifani, unde scriu persoane care nu pot să-l sufere pe Caz Song: o sursă perfectă de inspirație. Și totuși, când le accesez, am un sentiment bizar de vinovăție, ca și cum aș comite un act de trădare.

Pe urmă citesc câteva dintre comentariile celor care îl detestă pe Caz.

> @fionaxia: *Caz Song e atât de fals că-mi dă fiori. Îți dai seama imediat că e un personaj creat de industria cinematografică pentru a lua mințile adolescentelor. Oare are personalitate proprie?*

@phoebe_bear: *Să fim serioși, dacă nu s-ar fi născut așa frumos, Caz ar fi un nimeni. Ca actor e bunicel. Dar există oameni de mii de ori mai merituoși ca el.*

@stanxiaozhaninstead: *Sunt un fost admirator (să nu mă judecați). Mi-a plăcut de el până când și-a schimbat culoarea părului. Aș vrea să și-l vopsească iar, acum arată prea feminin.*

@cazno1hater: *Eu am teoria mea: Caz e încurcat cu cel puțin două actrițe importante din industria filmului. Altfel nu pot să-mi explic cum de capătă roluri atât de consistente.*

În clipa următoare îmi dau seama că strâng din dinți atât de tare încât mă doare maxilarul. Creez repede un cont sub un nume fals și răspund: *Caz Song e MULT mai talentat decât vei fi tu vreodată. Nici n-ai idee cât a muncit, jivină jalnică ce...*

OK, poate acest prim pas n-a fost atât de eficient pe cât sperasem. Așadar, trec la Pasul 2: îndrăgostește-te de altcineva.

În următoarele două săptămâni îmi impun în fiecare dimineață să admir fotografiile altor celebrități. Gong Jun. Deng Lun. Yi Yang Qian Xi. Jungkook. Toți arată foarte bine. Spun asta cu mâna pe inimă. Mă uit la ei, dorindu-mi să *simt ceva*. Dar nu simt nimic, până când ajung la școală și dau cu ochii de Caz râzând cu prietenii lui. În clipa aceea pulsul meu o ia razna și stomacul începe să-mi tresară nervos.

Disperată că n-am bifat nici acest pas, trec la Pasul 3: observă-l îndeaproape. Logica acestui pas e că îndrăgostirea e un fel de miraj, deci nu rezistă dacă privești lucrurile îndeaproape. Așadar, îl urmăresc din ochi pe Caz Song, încercând să-i găsesc defecte, să detectez

o fisură în imaginea pe care mi-am creat-o despre el. La școală, în timpul sesiunilor noastre de antrenament în chimie, când explorăm orașul și memorăm fiecare cât mai multe lucruri despre viața celuilalt. La sfârșitul lui noiembrie și începutul lui decembrie, când Caz mă scoate în oraș să mâncăm kebab de miel, cartofi dulci în folie de aluminiu, castane coapte date prin zahăr, a căror aromă îți lasă gura apă de la distanță. În prima zi de iarnă când Caz mă duce în locul unde se vând bings[12] date prin susan, mari cât fața mea.

Sunt cu ochii pe el în tot acest timp...

Și îi remarc toate defectele.

De pildă, faptul că e primul care strânge ambalajele și le aruncă la gunoi, fără să scoată o vorbă. Faptul că i se face repede frig, că obrajii i se înroșesc de la cea mai mică adiere și totuși refuză să se îmbrace mai gros, dacă își închipuie că astfel nu mai arată bine – ceea ce totuși nu mă agasează atât cât ar trebui. Observ cum nu-și pierde niciodată răbdarea când nu mă pot hotărî ce să comand sau când îi pun întrebări prostești despre felul în care a fost pregătită mâncarea.

Azi m-a dus la o tarabă cu tăiețel de casă de lângă lacul Houhai și vechiul sentiment e tot la locul lui, cuibărit confortabil sub coaste. Nenorocita și încăpățânata asta de pasiune de care nu pot scăpa.

Au anunțat că mai târziu va ninge. Mă gândesc la asta pe drumul de întoarcere. Cum va ninge, ce mult mă bucură că voi vedea ninsoarea și voi simți fulgii pe piele. Am și uitat cum arată Beijingul sub zăpadă. Sper că-i frumos.

În apropiere de complexul nostru de locuințe observ că n-am nimic la încheietură. Îmi trebuie câteva secunde ca să înțeleg de ce, mi se pare teribil de ciudat...

---

12 Clătite (n. tr.).

Brățara.

Nu mai am brățara.

— Nu... șoptesc eu, dar huruitul motorului îmi acoperă glasul.

Motocicleta gonește prea repede ca să mă opresc să caut o bucată de sfoară împletită. Cu toate acestea încerc, scormonesc prin buzunarele blugilor, prin manșete, sperând din tot sufletul că doar s-a agățat de haine sau vântul mi-a încurcat-o în păr.

Dar nu găsesc nimic.

Asta înseamnă că mi-a căzut undeva pe drumul dintre taraba cu tăieței și locul unde ne găsim acum. Poate am pierdut-o mai înainte, când mâncam pe malul înghețat al lacului, suflând în pumni ca să ne încălzim degetele...

— S-a întâmplat ceva? îmi strigă Caz, surprinzând expresia mea în oglinda retrovizoare.

— Eu...

Îmi fulgeră prin minte să nu iau în seamă incidentul sau să mă prefac că totul e în regulă, iar apoi să merg acasă și să jelesc pierderea în singurătate. Nu-i decât o brățară veche. Și, deși am păstrat-o din clipa în care mi-a dăruit-o Zoe, dacă mă gândesc bine, pe ea n-am văzut-o purtându-și brățara de nu știu cât timp. Poate de luni întregi. Dar nu reușesc decât să spun:

— Poți să mă lași să cobor? Trebuie... trebuie să caut ceva.

Caz nu-mi pune niciun fel de întrebări. Frânează imediat, apoi oprește lângă bordură. În clipa în care motocicleta se apleacă periculos, nemaifiind ținută vertical de viteza de adineauri, el sare jos, proptește vehiculul, apoi îmi dă mâna să cobor.

Când sunt în siguranță, mă întreabă:

— Ce trebuie să cauţi?

— Brăţara. E albastră, subţire şi...

Mă străduiesc să găsesc o descriere mai precisă. Îmi simt mintea plină şi totodată amorţită, bântuită de o sumedenie de gânduri care se bat cap în cap, fără ca vreunul să-mi fie de folos. În adâncul sufletului încolţeşte bănuiala că n-am să mai văd brăţara în vecii vecilor.

— Eu... o port tot timpul...

— Ştiu despre ce vorbeşti.

Caz priveşte peste capul meu, spre oraşul din care tocmai ne întoarcem. Apoi se uită în ochii mei şi mă aştept să citesc pe faţa lui o umbră de nerăbdare sau măcar nedumerire că fac atâta tămbălău pentru o nimica toată. Dar el doar întreabă:

— Când ţi-ai dat seama că n-o mai ai?

Mi se pune un nod în gât.

— Acum câteva momente, dar... se poate s-o fi pierdut cu ore în urmă. Ar putea fi oriunde.

— Nu cred.

Cade pe gânduri.

— O aveai când am comandat tăieţeii, aşa că probabil ai pierdut-o în drum spre casă. Nu poate fi prea departe.

Ezit.

— Ce faci?

— Ne putem întoarce până la tarabă, spune el, ridicând glasul ca să se facă auzit în timp ce porneşte iar motorul şi huruitul acum familiar face asfaltul să vibreze. Am să merg încet, iar tu ai să te uiţi după ea, da?

Simt un fior de panică şi nu doar din pricina brăţării. Caz e mult prea binevoitor, prea cumsecade. Mă face să-l *plac* prea mult. Dacă îl las să mă ajute, dacă-i acord

încredere, atunci pasiunea mea va deveni imposibil de controlat.

Nici toate PowerPoint-urile din lume, cu toate materialele din ele și nicio fotografie cu chipul frumos al lui Gong Jun nu-mi vor mai fi de folos.

Dar se face tot mai frig, el încă așteaptă și nici măcar eu nu-mi închipui că voi găsi brățara dacă merg pe jos.

— OK, răspund încet, suind pe motocicletă și cuprinzându-i mijlocul cu brațele.

Când fac asta, ceva înăuntrul meu se relaxează brusc, ca și cum acest gest mărunt mi-ar pecetlui deja soarta.

— Ține-te mai bine, mă previne el. E periculos să mergi cu motocicleta când ninge.

Mă lipesc șovăind de el, până îi simt căldura pielii, cu tot frigul de afară.

— Mai strâns.

— Poftim?

Mă înroșesc la față.

— Deja, am...

Oftează ușor și mă apucă de încheieturi, ridicându-le mai mult și punându-le pe abdomenul lui musculos, și ajung să stau cu tot trupul lipit confortabil de el.

— Nu vreau să răspund în fața legii pentru vreun accident, spune Caz peste huruitul motorului.

Începem căutarea. Eu privesc atent pe drum în sus și în jos, cu pleoapele pe jumătate închise din pricina vântului, cercetând fiecare gură de canal, fiecare crăpătură din asfalt, fiecare frunză pe lângă care trecem, până când mi se încețoșează vederea.

Nimic.

Deasupra noastră cerul a devenit alburiu, ca o cortină care se întinde la nesfârşit peste fiecare centimetru pătrat de teren pe care-l cercetăm, până când primul fulg se desprinde din vid şi pluteşte spre pământ. Îl urmează şi alţii. Fulgi mari şi grei. Credeam că am uitat, dar senzaţia gheţii care mi se agaţă în gene şi se topeşte pe plasticul gecii mele negre e ciudat de familiară, ca un vechi prieten.

Şi totuşi, nici urmă de brăţară.

Zăpada e ca ticăitul unui ceas. Odată ce va acoperi pământul, va fi imposibil să mai descoperim ceva. Timpul curge în defavoarea noastră.

Dar chiar în clipa în care decid să renunţ şi să-i spun lui Caz să ne întoarcem, o zăresc.

Observ cu coada ochiului ceva albastru chiar la marginea drumului.

Mi se taie respiraţia şi în suflet îmi încolţeşte speranţa.

– *Opreşte*! strig. E acolo... cred că-i acolo.

Imediat ce Caz opreşte motorul, o iau la fugă. Acum pe stradă e mai multă gheaţă decât asfalt şi alunec de două ori, gata-gata să cad, dar îmi recapăt echilibrul şi iuţesc pasul. Îmi încleştez degetele pe sfoara subţire chiar atunci când o adiere o înalţă de pe pământ.

O senzaţie de uşurare îmi curge în vine ca morfina, domolindu-mi panica până când bătăile inimii revin la normal. Expir prelung şi strâng la piept brăţara umedă. Am recuperat-o. E din nou la mine.

– Ai găsit-o?

Caz vine spre mine şi eu încuviinţez din cap, stânjenită după ce senzaţia de urgenţă a dispărut. Adică... ce fel de persoană face atâta tevatură pentru o bucată de sfoară?

Probabil că și el gândește la fel, fiindcă privește țintă brățara, apoi se uită lung la mine.

— O porți tot timpul.

Iarăși dau din cap, conștientă că el caută o explicație, dar neștiind dacă să i-o ofer sau nu. Neștiind cât îmi permit să dezvălui din inima mea. Dar după gestul lui – fără să ezite și după cât se pare, fără să aștepte nimic în schimb – încep să șovăi. Poate că e în regulă. Și pot avea cât de cât încredere în el.

— Am primit-o în semn de prietenie. De la Zoe.

Cea mai bună prietenă a mea, vreau să adaug, dar ceva mă face să-mi țin gura și-mi îngheață cuvintele în gât.

Fix cu o seară în urmă, în timp ce scriam ciorna unei postări pe blog, am început să ascult lista de cântece de pe Spotify, descoperind că numele listei fusese schimbat din „zoe+eliza g8 hituri" în „înregistrări pentru divya". Teoretic vorbind, nu-i mare lucru. E ceva mărunt. Dar nu cumva prietenia e făcută tocmai din lucruri mărunte? Brățări scămoșate, mesaje în miez de noapte, compilații cu melodiile tale preferate?

Când dispar aceste lucruri, cu ce mai rămâi?

Bineînțeles, nu-i spun lui Caz toate acestea, dar probabil a sesizat tristețea de pe fața mea, fiindcă mă întreabă încet:

— Ți-e dor de ea?

Îmi cuprind trupul cu brațele. Expir prelung în aerul înghețat.

— Mi-e dor de multă lume.

Acesta, cred, e marele meu defect. Să-mi fie dor de oameni cărora nu le e dor de mine. Să mă agăț de bucăți de sfoară care n-ar trebui să însemne pentru mine nici pe jumătate cât înseamnă. Îmi ia ceva timp ca să ajung

să țin la cineva, în schimb durează mult până când reușesc să dau uitării acea persoană.

Când Caz parchează motocicleta la poarta complexului, stratul de zăpadă e deja mai înalt.

— Jie! Caz!

Mă răsucesc în loc, cu casca încă pe cap și clătinându-mă ușor când pun piciorul pe trotuarul acoperit de gheață lunecoasă. O văd pe Emily venind spre noi prin pâcla albă care ne înconjoară. Obrajii ei bucălați sunt îmbujorați de frig, și-a vârât codițele ciufulite sub gluga unei canadiene cu picățele și ține o umbrelă deschisă deasupra capului și încă una în cealaltă mână.

— Hei, puștoaico! o salută Caz când se apropie. Ce faci aici?

Mă aștept ca Emily să-l dojenească pentru cuvântul „puștoaică", la fel cum face cu mine, dar chipul ei se destinde într-un zâmbet larg. Pe urmă, lucru și mai uimitor, întinde mâna și face un gest între strângere de mână și lovitul palmei de a lui.

— Ce... ce a fost asta? reușesc eu să articulez, frecându-mă la ochi din cauza unui fulg rătăcit care mi-a intrat în el.

— Semnul nostru secret, declară Emily, apoi arată în spate spre apartamentul nostru, care se vede ceva mai încolo. V-am văzut când veneați, așa că mama mi-a spus să vă aduc o umbrelă. Cu plăcere.

Dar eu nu întind mâna după umbrelă.

— De când aveți voi doi un semn secret?

— Săptămâna trecută am fost invitat de câteva ori la lecția de teatru ca să le dau copiilor indicații de actorie, explică Caz, în timp ce sora mea dă repede din cap,

privindu-l cu adorație. Am inventat semnul în timpul pauzelor.

— *Poftim*? repet eu pe un ton mai aspru decât aș fi dorit.

Nu i-am spus lui Caz să n-o amestece pe sora mea?

Emily clipește spre mine, uluită.

— De ce? Ce-i rău în asta?

— Doar că... N-ar trebui să...

Dar înainte să găsesc un mod de a-i spune să păstreze distanța – asta fără să-i dezvălui tot – glasul lui Caz îmi întrerupe șirul gândurilor:

— Eliza...

Stă cu mâna întinsă spre mine, așteptând și pentru o clipă penibilă, am impresia că vrea să-mi arate și mie un semn secret sau chiar să mă îmbrățișeze. Dar el arată spre casca de pe capul meu.

— Oh, iartă-mă.

Bâjbâi cu catarama, dar am degetele atât de amorțite de frig, încât nu-mi pot scoate casca nici după trei încercări.

Emily îl privește pe Caz cu subînțeles.

— Ce faci? N-o ajuți? Nu de asta are un iubit?

Simt cum mă arde pielea.

— Oh, nu, chiar nu...

— Ba nu, are dreptate, se oferă Caz, făcând un pas spre mine și abia stăpânindu-și un zâmbet amuzat.

Deja a intrat în rolul de iubit-model. Stau nemișcată, iar el se apleacă și ochii noștri ajung la același nivel. Degetele lui reci și delicate găsesc cureaua căștii sub bărbia mea. Răsuflarea noastră se înalță în aerul cenușiu și înghețat dintre noi. Câțiva fulgi s-au agățat în genele lui negre.

Îi ia prea mult să-mi scoată casca sau poate pur şi simplu e prea multă tăcere. Aleile complexului sunt pustii, cu excepţia paznicilor. Inima începe să mi se zbată în piept de parcă aş fi alergat tot drumul până acasă.

Dintr-odată, pentru mine totul devine foarte real. Apropierea lui, privirea lui, semnul secret cu sora mea când nici măcar n-ar trebui să se cunoască. Poate aş fi acceptat că nu mă pot abţine să simt ce simt pentru el, că totul va merge bine atâta timp cât nu mă *port* aşa cum simt. Dar acum nu mai e în joc doar inima mea, ci şi a lui Emily.

Mă trag înapoi atât de brusc, încât părul mi se agaţă în cataramă. Mi-l smulg singură, fără să iau în seamă durerea ascuţită şi uimirea lui Caz.

– Mulţumesc pentru plimbarea cu motocicleta, bâigui eu, nerăbdătoare să plec de acolo. Şi pentru că... m-ai ajutat să găsesc brăţara. Acum cred că ar trebui să mergem acasă...

– Acasă? repetă Emily. Cum rămâne cu Caz? Poate veni şi el cu noi?

Tresar, cuprinsă de panică.

– Asta e...

– *Te rog...* Te rog eu din tot sufletul... spune ea, aţintind asupra mea privirea de căţeluş bătut.

La naiba! Copila asta chiar ştie ce face.

– Îi putem face cunoştinţă cu mama. Sunt convinsă că o să-l placă. Am putea să ne uităm şi la nişte seriale împreună. Oh, Doamne... nu-i aşa că ar fi grozav?

Nu. Cu niciun chip. Dar cuvintele mi-au îngheţat în gât şi spre groaza mea, mi se desfăşoară în minte exact scena despre care vorbeşte Emily, ca într-o secvenţă de film desprinsă dintr-un vis şi aurie pe margini:

Caz făcând cunoștință cu mama la bucătărie, apoi el așezându-se pe canapeaua noastră, cu brațul petrecut pe după umerii mei, în timp ce dăm drumul la televizor...

Spre mirarea mea, Caz intervine.

— Mi-ar plăcea foarte mult, puștoaico, dar... în după-amiaza asta trebuie să merg pe platoul de filmare.

Deși i se adresează lui Emily, se uită fix la mine cu o privire plină de subînțeles. Îmi dau seama că își amintește. Își amintește discuția noastră de după jocul de *ti jianzi*: îngrijorarea mea, avertismentele.

— Poate cu altă ocazie, da?

— Oh! exclamă dezamăgită Emily.

Și deși n-ar trebui, simt și eu o undă de dezamăgire.

— Atunci îți mulțumesc încă o dată, îi spun lui Caz, luând mâna micuță și rece a lui Emily în mâna mea și făcându-i lui un gest stingher de rămas-bun cu cealaltă mână.

— Și... succes la filmări!

Apoi, în loc să zăbovesc acolo așa cum aș dori, o duc pe Emily acasă, conștientă că îmi e din ce în ce mai greu să-mi iau rămas-bun de la Caz Song.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Pe măsură ce ne apropiem de vacanța Anului Nou Lunar[13], zilele par să treacă mai repede. Alte ore plictisoase. Alte teste, alte teme inutile, alte prânzuri luate pe acoperiș. Alte comentarii pe internet când mă trezesc dimineața, atât de multe încât nu am timp să răspund la toate.

Și Craneswift mă ține din ce în ce mai ocupată. Acum că am un public considerabil, Sarah insistă mult să le ofer ceea ce își doresc: adică, în cazul de față, e nevoie de mult mai multe postări pe blog despre meseria lui Caz.

Ai ceva împotrivă? îi scriu lui Caz cu prima ocazie când filmează în deplasare. Am aceeași senzație bizară – jumătate așteptare, jumătate vinovăție – care se manifestă de fiecare dată când cerințele stagiului meu se raportează la noi doi. *Pot să-ți fac o vizită pe platou?*

Urmează o pauză, timp în care trei punctulețe joacă pe ecranul ferestrei de chat. Caz scrie ceva. Punctulețele dispar. Apoi apar din nou.

În cele din urmă primesc mesajul lui:

OK, dar să-mi promiți că n-ai să râzi.

– Oh, Doamne! exclam, coborând din mașină o oră mai târziu.

---

13 Cea mai importantă sărbătoare tradițională a poporului chinez. Festivalul începe de obicei în prima zi din prima lună din calendarul chinezesc și ia sfârșit cu Festivalul Lampioanelor, care are loc în a cincisprezecea zi (n. tr.).

Niciodată n-am fost pe un platou de filmare, dar e exact așa cum mi l-am imaginat: paravane uriașe și verzi proptite în iarbă, astfel încât să nu se vadă cerul, o echipă de cameramani și una de make-up artiști care intră și ies în grabă din corturile improvizate, recuzită gen săbii și *guzheng*[14] aruncate peste tot și lăsate să înghețe în frigul de afară. Memorez scena, căutând deja în minte modalități de a vorbi despre platoul de filmare pe blogul meu.

Tocmai se filmează o scenă de luptă și aproape că rămân cu gura căscată dând cu ochii de Caz la numai câțiva metri de mine.

Abia-l recunosc.

În primul rând, e costumat într-un veșmânt lung până la pământ. Nu ca un halat de baie, ci o robă istorică în toată regula, cu dragoni brodați pe margini și mâneci lungi și largi. Veșmântul pare făcut din mătase naturală. De fiecare dată când Caz își schimbă poziția, materialul unduiește și lucește în lumina soarelui. Nu pot să-mi iau ochii de la el. Costumul îl face cumva mai înalt, mai matur, mai amenințător, deși îl acoperă aproape în întregime.

Pe urmă părul... sau, mă rog, peruca. Jumătate din păr e prins în creștet într-un nod complicat, iar cealaltă jumătate i se revarsă pe spate într-o cascadă strălucitoare și neagră ca pana corbului.

— Repetăm! strigă din spatele monitoarelor camerelor de filmat o femeie solidă, între două vârste, probabil regizoarea.

Face un gest nerăbdător cu mâna.

— Caz... nu uita să întorci capul încoace când...

Nu mai înțeleg restul indicațiilor, date într-o chineză rapidă ca o rafală de mitralieră.

---

14 Vechi instrument muzical cu coarde (n. tr.).

Dar Caz pare să înțeleagă din prima clipă. Îi face semn cu degetul mare că a priceput, își ajustează imediat poziția și ridică sabia, care pare adevărată, luând o expresie încordată și concentrată. Are maxilarul încleștat, privirea ascuțită. Nimic din obișnuita lui atitudine indiferentă.

Cinci bărbați costumați în asasini se năpustesc asupra lui, iar el se răsucește în loc. Lovește. Se eschivează.

Mișcările lui au forța și iuțeala fulgerului. Lama sabiei taie aerul în perfectă sincronie cu gesturile celorlalți actori, ca într-un fel de dans violent, dar în același timp elegant și spectaculos. Când își rotește iarăși sabia, doi dintre adversari se prăbușesc la pământ.

Pe chipul lui se așterne un zâmbet victorios.

— Oh, Doamne... îmi repet cu glas răgușit.

Pentru că, deși de câtva timp încoace îl găsesc pe Caz atrăgător, ceea ce m-a atras întotdeauna la un om a fost profesionalismul.

Și, din câte îmi dau seama, Caz e incredibil de priceput în meseria lui.

Filmează restul scenei de luptă cu același control și aceeași precizie de invidiat, aproape că nu i se disting mâinile la viteza cu care își schimbă poziția. Abia când regizoarea strigă „Opriți!" încetinește și el ritmul și coboară sabia.

Are fruntea acoperită de broboane de sudoare și respiră greu, șuvițe de păr negru i s-au desprins din nodul din creștet, dar chipul lui radiază mulțumire. Ba chiar euforie. Arată de parcă ar fi dispus să reia cu dragă inimă scena de încă douăzeci de ori.

Pe urmă dă cu ochii de mine.

Înainte să am răgaz să-mi controlez expresia, Caz schițează acel surâs poznaș în colțul gurii care îmi e atât de drag și care-i pune în valoare gropițele și dinții albi și drepți. Aproape că e prea mult pentru mine... aș vrea să cred că zâmbetul e real și că îmi este adresat doar mie.

Dar abia cu câteva secunde în urmă am văzut cu ochii mei ce actor bun poate fi..

— Nu râzi, spune el, apropiindu-se, cu roba fâlfâind în urma lui. Mă mir.

— Păi... Nu găsesc nimic de râs, răspund străduindu-mă să mă comport firesc, dar nu reușesc nici pe departe.

Se pare că am uitat să vorbesc ca un om normal.

— Hmm...

Brusc se apleacă spre mine cu un licăr în priviri.

— Așteaptă... nu-mi spune. Chestia asta...

Arată spre el, spre costum și simt că-mi vine să mor.

— Îți place?

— Nu.

Dar simt cum îmi iau foc obrajii.

— Nu fi caraghios...

— Învăț atât de multe despre tine, Eliza...

— Oh, Doamne...

— Acesta e un moment important în relația noastră, urmează el, abia reușind să păstreze o alură serioasă. Zău așa. Dacă aș fi știut mai demult că-ți place genul ăsta de filme...

— Te rog să te oprești aici.

Din fericire, chiar când mă întreb cum ar fi să mă mut în deșertul Gobi sau într-un loc și mai îndepărtat de lume, se aude un glas strigând numele lui Caz.

— Vino, spune el, întinzându-mi mâna. Hai să-ți arăt cum e aici.

Îl iau de mână, conștientă că e doar de ochii lumii și totuși simțind cum mi se iuțește pulsul, iar el mă duce să vizitez platoul de filmare. În timp ce ne plimbăm pe acolo, îl văd îndreptându-și spatele, zâmbind mai larg, devenind o versiune mai puțin încordată a propriei persoane. Îi salută pe toți machiorii și actorii din rolurile secundare,

spunându-le pe nume și râzând la glume pe care pot să jur că de regulă nu le-ar găsi amuzante, apoi se oprește să facă niște poze cu actori din alte roluri, ridicând bărbia în unghiul perfect și aranjându-și la perfecțiune părul. Ceva mai departe îmi arată echipamentul de filmare, explicându-mi amănunțit cum funcționează recuzita, cum sunt filmate anumite scene, cum cablurile de ancorare de aici sunt vechi și, deși ar fi trebuit înlocuite cu luni în urmă, încă rezistă destul de bine la cascadoriile cu zburători.

Sunt informații utile, lucruri pe care le pot introduce într-o postare ulterioară pentru blog, totuși sunt perfect conștientă că nu sunt singura care nu-și poate lua ochii de la el. Oriunde mergem, nenumărate perechi de ochi îl urmăresc cu intensitatea unor reflectoare puternice. Regizori, cameramani, alți actori din distribuție. În principiu, am știut întotdeauna că e supus unui stres continuu, dar e cu totul altceva să fiu aici cu el, să văd cu ochii mei cât poate să muncească pentru a fi sigur că nu cedează psihic de fața cu atâtea persoane.

Nu-i pot strica bucuria asta, îmi șoptește o voce înăbușită în mintea mea. Nu pot complica cariera lui și așa destul de complicată, dându-i a înțelege că poate m-am îndrăgostit de el și știind că e cu neputință ca el să răspundă sentimentelor mele. Singurul lucru pe care pot să-l fac ca să-l ajut e să continuăm cu pactul nostru fără să-i creez o complicație inutilă.

Ne oprim la un decor care înfățișează exteriorul unui palat – jumătate de paravan albastru, iar cealaltă jumătate, stâlpi de piatră ornamentali care arată cât se poate de real – unde tocmai se încheie filmarea altei scene.

— Acela e Mingri, îmi murmură Caz, arătând spre unul dintre cei doi actori din fața noastră. Joacă rolul unui tânăr general rămas orfan. Din păcate, a făcut un jurământ de frăție cu Kaige, cel de colo... spune el

arătându-mi-l pe celălalt actor. Numai că acesta se dovedește a fi prințul moștenitor al regatului dușman și asasinul tatălui lui Mingri.

— Ce tragic... comentez eu, făcându-l să zâmbească iar în colțul gurii.

Mingri pare să aibă cel mult 20 de ani și e genul de figură care pare tânără la orice vârstă. Are ochi alungiți și gropițe chiar și când nu zâmbește.

Lângă el, Kaige pare opusul lui în toate privințele. Și el are vreo 19-20 de ani, dar expresia lui gravă și trăsăturile aspre și rigide îl fac potrivit pentru rolul cuiva care numără câteva decenii. Și el mi se pare cumva cunoscut, deși sunt sigură că nu l-am întâlnit până atunci.

De îndată ce regizoarea oprește filmarea, amândoi se apropie de noi. Mingri pășește urmat de Kaige, care își ține privirea în pământ cu o figură împietrită și târșâie picioarele.

— Măi, să fie! A venit în vizită vedeta, spune Mingri în chineză, îmbrățișându-l pe Caz cu un singur braț în acel gest bizar pe care-l fac băieții.

Pe urmă zâmbește radios spre mine:

— Și a adus-o și pe faimoasa scriitoare!

Kaige se mulțumește să mă salute din cap.

— Hai, Kaige! spune Mingri, întorcându-se spre celălalt actor și dându-i un ghiont în coaste. E pentru prima oară când Caz își aduce prietena pe platou și tu nu-i dai nici măcar bună ziua?

Kaige face o clipă ochii mari, se uită scurt spre locul unde l-a înghiontit Mingri și se înroșește până în vârful urechilor. Apoi se încruntă.

Interesant.

— Bună, mă salută el, deși pe un ton aspru și circumspect.

Sau poate numai mi se pare? Înainte să mă dumiresc, se uită peste capul meu la Caz și amândoi schimbă o privire pe care n-o pot descifra. Legată de vreo discuție la care n-am fost martoră.

Caz clatină o dată din cap, iar Kaige își drege glasul.

— Vă rog să mă scuzați, mormăie el și se îndepărtează, pornind în direcția opusă.

Urmează o lungă tăcere.

E clar că nu mi s-a părut.

— Mm... îndrăznesc eu. Cumva am... făcut ceva care l-a deranjat sau...

— Nu, se grăbește să răspundă Mingri cu un zâmbet timid. Nu-ți bate capul cu el. E doar cam sceptic în privința relațiilor dintre actori și persoane din afara industriei filmului.

Mă încrunt.

— Cum? De ce?

— Păi... e cam stresant, nu? spune Mingri, mirat că a fost nevoie să întreb.

Lângă mine, Caz a rămas tăcut, cu maxilarul încleștat.

— Mereu suntem ocupați cu filmările, avem un program încărcat, ni se acordă fie prea multă, fie prea puțină atenție, iar admiratorii pot fi minunați în anumite cazuri și... *exagerați* în altele... Și problema cu celebritățile e că obții doar o parte din ele... uneori nici măcar partea cea mai consistentă. Cei mai mulți nu se împacă cu situația asta.

— Oh!

Acum îmi amintesc unde am văzut chipul lui Kaige... deși nu era chiar chipul *lui*, ci al surorii lui, Kailin, o bine-cunoscută actriță de seriale de mâna a treia. Cu un an în urmă stârnise mare vâlvă fiindcă se întâlnea cu un

contabil. Nu-mi mai amintesc detalii, dar ruptura fusese cu scandal și foarte publică.

— Nu-ți bate capul, repetă Mingri, zâmbind și mai larg. Întotdeauna există și excepții de la regulă și, indiferent ce e între voi doi, e limpede că funcționează.

Mă silesc să râd și după câteva clipe Caz râde și el.

După ce termină filmările pentru acea zi, eu, Caz și Mingri ne instalăm în separeul unei ceainării. Aici totul e pictat în nuanțe de roz și vernil, iar decorațiunile elegante par să fi fost alese doar ca să atragă *wanghong*[15] pentru fotografii frumoase. Probabil că strategia asta dă roade: toți clienții de aici arată cel puțin foarte bine, iar câteva fete îmbrăcate în haine de firmă, adunate în jurul unei mese, se uită la Caz fără jenă încă din prima clipă când punem piciorul aici. Mă străduiesc să nu le iau în seamă și mă concentrez la ideile principale ale postării pe blog din ziua aceea. Poate am să încep prin a descrie costumele, materialul din care sunt făcute, ca apoi să povestesc cum e să-ți vezi prietenul mișcându-se în costum de epocă...

Mingri oftează tare.

Ridic privirea. E poate a zecea oară când oftează de când i-a fost adus ceaiul de mango cu lapte, adică acum cinci minute, timp în care și-au făcut apariția două grupuri de *wanghong* chicotind între ele.

Caz ridică din sprânceană.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu.

— Bine atunci, spune Caz dând din umeri și uitându-se în meniul cu băuturi.

Mingri deschide gura, apoi o închide brusc, țuguindu-și buzele. După o jumătate de minut izbucnește:

---

15 Celebrități de pe Internet (n. tr.).

— Bine, *bine*. Dacă vrei într-adevăr să știi, am să-ți fac favoarea să-ți spun..., dar dacă vreodată mai spuneți și altcuiva, să știți că am să neg cu vehemență... numai că... s-ar putea să am nevoie de niște sfaturi legate de relații...

— Păi... acesta e un lucru rar, observă Caz, rezemându-se comod de spătarul scaunului. Ba chiar istoric.

Mingri îl privește supărat.

— Mai bine ascultă-mă până la capăt, da? E vorba că... există o... o persoană care mă interesează de ceva timp și o văd des pe aici...

— Kaige? întrebăm în același timp și eu, și Caz.

Chipul lui Mingri încremenește într-o expresie atât de șocată, încât aproape îmi pare rău că am afirmat ceea ce era de domeniul evidenței. Mingri se uită la mine, apoi la Caz, apoi la celelalte separeuri, toate goale.

— C-cum ați ș-știut?

— Știe *toată lumea*, spune Caz oarecum exasperat. Chiar toată lumea. Machiorii, comisionarul care a venit marțea trecută, instructorul de călărie...

Tace o clipă, apoi face un semn din cap spre patroana ceainăriei, care e probabil cu 20 de ani mai în vârstă și l-a privit tot timpul fără menajamente:

— Pun pariu pe toate economiile mele că știe și *ea*. Probabil e cel mai public secret din toate timpurile.

— La naiba! E chiar așa vizibil?

— La Kaige e și mai rău, îl liniștesc eu. Tu erai cât se poate de relaxat când v-am văzut împreună.

— Stai așa. Adică...

N-aș fi crezut că Mingri poate face ochii și mai mari, dar iată că m-am înșelat.

— Vrei să zici că există o șansă să simtă la fel ca...

— N-ai remarcat nimic... spune Caz cu blândețe.

— De fapt, de ce ai nevoie de ajutorul nostru? întreb, înainte ca discuția să se abată spre alte subiecte.

Mingri reușește să se stăpânească suficient de bine ca să răspundă:

— Voiam să-i spun chiar eu. Să-i scriu un bilet sau ceva asemănător. Dar nu am decât asta...

Se caută câteva clipe prin buzunare, apoi aruncă pe masă o hârtie mototolită. O scrisoare. O îndrept spre fereastră, la lumină. E scrisă în chineză, cu caractere atât de apăsate, încât aproape că s-au imprimat pe verso, totuși o pot citi, fiindcă nu cuprinde decât trei cuvinte:

Kaige, bună... eu...

— Oh, asta e... mă bâlbâi eu, căutând cuvântul potrivit și punând scrisoarea pe masă. Asta e cu siguranță remarcabil.

— E o aiureală, asta e! mormăie Mingri. Habar n-am ce să-i scriu.

— Eliza se pricepe la chestiile astea, spune Caz și în prima clipă nu-mi dau seama că a fost un compliment.

Sau poate îi acord prea mult credit, iar el nu face decât să-mi paseze mie răspunderea. Când mă întorc spre el, se mulțumește să zâmbească.

Pe urmă scaunul scârțâie și Mingri se ridică de pe locul lui.

— Te rog.

Se uită în jos la mine cu ochii mari și rugători, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune.

— *Te rog*, ajută-mă. Doar câteva rânduri, am să te plătesc. Am citit eseul tău... am nevoie de ceva măcar *pe sfert* față de cum ai scris acolo și am să... fiu împăcat.

— Cred că ți-aș putea da câteva sugestii, spun eu rar. Poate nu va ieși ceva personalizat, fiindcă nu-l cunosc prea bine, așa că doar am să modific niște detalii ca să se potrivească, bine?

El dă repede din cap.

— Orice spui tu.

— OK. Atunci poate...

Evit privirea curioasă a lui Caz și-mi frământ degetele în poală, unde nu le poate vedea nimeni.

— Poate îmi vorbești despre... nu știu nici eu... felul cum râde... Dacă vocea lui e mai răgușită dimineața sau vorbește în șoaptă la telefon sau dacă își lasă capul pe spate când e amuzat. Sau cum... cum i se văd gropițele din obraji doar când zâmbește cu adevărat. Sau dacă ești gelos pe oricine îl iubește sau care l-a cunoscut înaintea ta. Spune-i că n-ai avut intenția să te îndrăgostești de el. Nu, deloc. Probabil ai avut un plan, ți-ai luat măsuri de precauție. Poate erai împăcat cu singurătatea ta, după care el a năvălit cumva neinvitat în viața ta și din acel moment nu mai ești stăpân pe tine, ci furios pe tine însuți. Pe el. Iar acum tot ce poți face e să privești în gol și să te gândești prostește la curbura palidă a gâtului lui sub razele lunii, să-ți calculezi șansele, să cântărești vorbele lui și să te pregătești din timp pentru ceea ce ești convins că va fi cea mai mare durere sufletească. Dar cu toate acestea, continui să-l placi. Cu încăpățânare. Cu bună-știință. Și...

Mă opresc, dându-mi seama ce mult am vorbit și câte am spus. Doamne, ce tot zic eu aici?

Simt că mi se încing obrajii.

Abia îndrăznesc să ridic privirea, dar mi-e imposibil să nu remarc cum se uită la mine Mingri: cu gura căscată și cu ochii mari.

La fel și Caz.

Dacă Mingri e uluit, privirea lui Caz mă arde. Mă cercetează. S-a aplecat în față pe scaunul lui și are o privire tandră cum n-am mai văzut la el până atunci. Pe urmă întredeschide buzele, ca și cum ar vrea să spună ceva...

Oh, Doamne, am făcut-o lată! *Imposibil* să nu-și fi dat seama că m-am îndrăgostit de el. Blândețea din privirea lui e cu siguranță milă. Iubitul meu fictiv e pe cale

să-mi frângă inima chiar aici, de față cu cinci fete care seamănă toate cu Angelababy, iar eu îmi voi duce umilința cu mine până în mormânt.

Nu, trebuie să fac ceva să dreg situația. Cu un efort uriaș, izbucnesc într-un hohot de râs pițigăiat și fals.

— Scuze... mm... Nu știu de ce am bătut câmpii așa... N-a fost decât o aiureală melodramatică... plină de înflorituri... Știți bine cum sunt scriitorii.

În timp ce vorbesc, îmi impun să mă uit fix la Caz, sperând că mă va crede. Spre ușurarea mea, privirea de adineauri a dispărut, acum ochii lui au o expresie mai circumspectă.

— Măcar am fost cumva de ajutor sau...?

— Oh, Da, cu siguranță! încuviințează imediat Mingri, dând repede din cap și notând ceva în grabă pe foaia de hârtie. Vreau să spun că mi-ai oferit mult material. Mulțumesc.

Zâmbesc vag.

— Mă bucur că ți-am putut fi de folos.

— Încă ceva, te rog.

— Da?

Mingri oftează tare și din adâncul sufletului, apoi întreabă:

— Crezi că ar fi grosolan din partea mea să-i scriu cât de mult îmi place fundul lui?

Clipesc.

— Mm...

De data asta nu am unde să mă uit decât la Caz. Dar Caz privește în altă parte, aparent cufundat în gânduri.

— Mm... nu. Dacă... dacă așa simți tu cu adevărat...

— Da, întărește Mingri.

— Atunci, spune-i.

Îmi dreg glasul.

— Scrie-i cu tot sufletul.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Aveam de gând să mă apuc să scriu postarea pentru blog imediat ce ajung acasă, în schimb mă trântesc pe pat, strângând perna la piept și retrăiesc fiecare secundă penibilă a micului meu discurs din ceainărie.

Ce a fost în *mintea* mea? Iată de ce n-ar trebui niciodată să improvizez. Practic i-am destăinuit lui Caz ce simt pentru el. Iar felul în care m-a privit după aceea, ca și cum ar fi încercat să găsească cel mai blând mod de a mă dezamăgi... Sigur, a insistat să mă ducă acasă cu motocicleta, dar abia dacă am schimbat o vorbă tot drumul. Atunci am pus tăcerea pe seama sentimentelor mele bizare, dar dacă mă gândesc mai bine, și *el* a fost mai tăcut decât de obicei. Mai distant. Mai închis în sine. Nici măcar nu mi-a zâmbit când m-am dat jos de pe motocicletă...

Scot un geamăt și dau din picioare cu atâta forță, că-mi arunc cuvertura pe podea.

În timp ce mă întreb dacă să stric acel moment dramatic întinzându-mă să iau de jos cuvertura sau să risc o tiradă din partea mamei dacă o las acolo, aud bâzâitul telefonului. Un mesaj nou de la Caz. Înghit în sec, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Doamne, dacă vrea să vorbim despre ce s-a întâmplat azi? Dacă mă întreabă fără ocolișuri ce simt pentru el? Dacă mi-a trimis un mesaj de despărțire?

Dar când deschid telefonul, găsesc o singură propoziţie:

Părinții mei vor să te cunoască.

Stai puțin, cum vine asta? tastez, apoi şterg. Par prea nerăbdătoare. Ca şi cum şi eu aş ţine neapărat să-i cunosc. Mă opresc câteva clipe, cugetând adânc, apoi tastez: *E cumva o glumă?* Şterg şi acest mesaj. Între timp s-a scurs un interval semnificativ de când i-am citit mesajul, iar el probabil vede cum tastez şi şterg răspunsuri unul după altul, ceea ce e mai rău decât orice i-aş putea scrie. Panicată, mă decid pentru *Ce am făcut să merit asemenea onoare?* şi apăs butonul de trimitere. De cum am expediat mesajul, îl şi regret. Ar fi trebuit să rămân la prima opţiune. Măcar era mai scurtă, scurtimea înseamnă indiferenţă. Indiferenţa e binevenită.

Sau poate că m-am frământat prea mult.

De mult voiau să te cunoască, îmi scrie el după câteva momente. *Numai că n-au găsit momentul, fiind ocupați cu munca. Dar sâmbăta asta sunt acasă, dacă ești și tu liberă.*

Citesc şi mă încrunt. Sună ca şi cum părinţii lui ar fi rareori acasă. Ca şi cum, chiar şi aşa, s-ar putea întâmpla oricând să anuleze vizita.

Nu apuc să răspund că soseşte alt mesaj: *Știu că ai spus că n-ar trebui să ne implicăm familiile, dar ai mei sunt foarte insistenți. Îți promit că e vorba doar de o cină scurtă, ca să nu mă mai bată la cap. Îți rămân dator.*

Are dreptate. N-ar trebui să ne implicăm familiile. Şi aşa e destul de prost că o cunoaşte pe Emily. Pe urmă îmi amintesc cum arăta azi, cu soarele în păr, muşcându-şi buza de jos până se făcuse sângerie... Partea cea mai proastă e că, deşi mereu îmi dau în petic în prezenţa lui, deşi în permanenţă risc să sufăr... o parte din mine tot vrea să-l revadă.

Foarte bine, răspund eu, cu senzaţia că am picat un test pe care mi l-am dat eu însămi. *Dar numai de data asta.*

Bineînțeles, răspunde imediat și parcă-i văd zâmbetul triumfător. *Ești o bomboană*.

Mă rog...

– Totul va fi bine, mă liniștesc eu cu glas tare, aruncând telefonul pe pat.

Nu trebuie decât să-i farmec pe părinții iubitului meu fictiv atât cât să mă accepte, dar nu chiar în măsura în care să le pese când ne vom despărți. E ușor. Simplu. Ce ar putea merge prost?

Așadar, sâmbătă mă aflu în fața ușii casei lui Caz Song, cu o cutie de cuiburi de pasăre comestibile într-o mână și ținându-mi gâtul cu cealaltă.

După ce îmi verific reflexia deformată în clanța metalică a ușii și mă asigur că n-am pe față nimic care să mă pună într-o situație penibilă – în afară de fața în sine –, răsuflu adânc și bat la ușă.

– *Imediat*!

Aud pași grăbiți și siguri. Pe urmă ușa se deschide și mă trezesc față în față cu Caz. E îmbrăcat într-o cămașă gri deschis, mulată pe umeri și blugi Levi's, dar în picioarele goale. Relaxat. De gât îi atârnă un prosop de duș, umezit pe alocuri, unde apa i-a picurat din păr.

Mă fixează cu privirea o clipă. În ochii lui citesc mirare și încă ceva.

– Bună, mă întâmpină el. Ai ajuns mai devreme.

– Oh, scuze...

Mă mut stânjenită de pe un picior pe altul.

– Mă temeam să nu întârzii. Am picat prost sau...

El râde.

– De ce ești atât de protocolară?

– Nu sunt, mint, deși nu îndrăznesc să mă relaxez.

N-am să uit niciodată privirea aceea compătimitoare de la ceainărie și mă rog din tot sufletul să n-o mai

văd vreodată. Dacă el se poate purta ca și cum totul între noi ar fi normal, atunci pot și eu. N-am să mai greșesc a doua oară. Cu niciun chip!

Privirea îi lunecă la cuibul de păsări. Ambalajul e de un roșu aprins, culoarea Festivalului Primăverii, cu margini aurii și un model de vrăbii în zbor. Am cumpărat cadoul doar după ce am citit vreo douăzeci de articole gen „Topul celor mai potrivite zece cadouri naturiste pentru a câștiga inima mamei iubitului tău".

— Foarte drăguț, spune el.

— Mulțumesc. E recomandat într-un art...

Mă opresc și-mi dreg glasul.

— Mulțumesc, repet stânjenită.

El surâde, ia cutia din mâna mea, iar eu fac un efort să nu iau în seamă cum degetele noastre se ating în treacăt sau că și el pare conștient de asta și trupul i se încordează pentru o fracțiune de secundă, după care se întoarce cu spatele.

Îl urmez pe Caz prin apartament, fără să mă pot abține să privesc în jur.

Întregul decor amintește de un muzeu sau de una dintre casele celebrităților pe care le vizitezi știind că starul respectiv nu locuiește acolo aproape niciodată. Totul e prea lustruit. Prea extravagant.

Pe pereții coridorului larg sunt expuse fotografii alb-negru înrămate și lucrări de artă abstractă – genul care dă impresia că cineva a vărsat o găleată de vopsea pe o pânză albă – care probabil se vând cu sute de mii de dolari și reprezintă necunoscutul inerent al condiției umane sau ceva asemănător... precum și niște superbe peisaje chinezești, cu cocori cu creastă roșie și munți cu văi abrupte desenați cu penița.

Mai sunt acolo tot felul de obiecte de colecție: vase de bronz puse pe măsuțe și vaze de porțelan cu minunate motive florale. Există chiar și o imitație – cel puțin, așa

presupun eu, că e imitaţie – a unui războinic din teracotă în mărime naturală, aşezat într-un colţ, ca şi cum ar fi o alegere perfect firească în materie de decoraţiuni interioare.

Brusc am imaginea oribilă că mă împiedic şi răstorn toate vazele ca pe piesele de domino. Instinctiv mă apropii de Caz.

— Tata nu-i acasă azi, îmi spune el pe un ton indiferent când cotim pe coridor. L-au sunat dimineaţă de la spital şi i-au spus că e nevoie de el pentru o operaţie urgentă. Te roagă să-l scuzi.

— De-desigur... E normal, mă grăbesc eu să spun. Şi... dacă chiar vrea să mă cunoască, am putea reprograma...

Caz clatină din cap.

— Tata abia dacă are două zile libere pe an.

Coridorul dă într-un living luminos, cu tavan înalt şi ferestre uriaşe, unde o femeie între două vârste ne aşteaptă lângă canapea.

Mama lui Caz e frumoasă şi arată exact cum mi-o imaginam, dar mai stilată. Părul negru, drept şi lung până la umeri contrastează cu pielea ei albă şi transparentă. Are sprâncenele subţiri şi frumos desenate. Şi, deşi stă în picioare în mijlocul propriului living, poartă o bluză de saten şi o fustă mulată şi bine călcată, amândouă potrivite pentru un prânz de afaceri la o firmă de lux.

Privesc în jos la bluza mea albă şi banală şi dintr-odată mi se face teamă că nu m-am îmbrăcat la înălţimea ocaziei. Nu că ar avea vreo importanţă. N-ar trebui să *vreau* s-o impresionez pe mama lui Caz, pe care o întâlnesc doar azi şi atât. Totuşi, e vorba de principiu.

— Oh, deci tu eşti Eliza! mă întâmpină ea, venind spre noi.

— *Ayi hao*, spun politicos și nu știu din ce motiv, decid să fac o plecăciune. Mă bucur nespus de mult să vă cunosc.

Buzele ei date cu ruj trandafiriu se destind într-un zâmbet luminos. Remarc că are gropițe în obraji, la fel ca fiul ei.

— *Wa*, îmi place părul tău, îmi spune cu un suspin de invidie. E atât de negru și de drept. Foarte frumos.

— Oh, mulțumesc.

Îmi dau seama că e rândul meu să-i fac un compliment. Unul chiar mai frumos decât al ei.

— Iar mie îmi place...

Găsește ceva repede, altfel o să sune fals. Îmi rotesc ochii în jur și mii de gânduri nedeslușite îmi fulgeră prin minte. Să-i fac un compliment pentru felul cum arată casa? Asta le place mamelor să audă? Sau să-i spun ceva despre machiajul ei? Nu cumva ar fi nepoliticos din partea mea să pomenesc de faptul că se machiază? La naiba! Durează prea mult. *Spune ceva, orice.*

— Îmi place... nasul dumneavoastră.

Mă crispez, aproape sigură că va începe să-l dojenească pe Caz că i-a adus în casă o ciudată, dar ea pare sincer încântată.

— Zău?

Își duce mâna la nas.

— Întotdeauna îmi fac griji că n-am nasul destul de cârn...

— Ba nu, e perfect, o asigur eu.

Pe urmă, dintr-o pornire de inspirație subită, adaug:

— Acum înțeleg pe cine moștenește fiul dumneavoastră de arată atât de bine.

Nu credeam că e posibil, totuși zâmbetul ei devine și mai larg, preschimbându-se într-o expresie de afec-

ţiune maternă atât de profundă încât simt un junghi în inimă. Înainte de a veni aici, o parte din mine îşi dorise ca femeia asta să fie răutăcioasă, să mă critice, la fel ca soacrele din serialele pe care le tot urmăresc. Să fie o persoană care să mă lase complet indiferentă şi pe care s-o uit din clipa în care aş fi plecat din casa lor.

Acum însă nu pot să nu mă bucur de aprobarea ei. Ba chiar mi-o doresc şi mai mult. Oare cum să fac să-mi ascund sentimentele faţă de Caz şi în acelaşi timp s-o conving pe mama lui că ţin la el?

— Eşti tare drăguţă, spune ea, după care netezeşte uşor cu palma părul lui Caz.

El se fereşte şi-şi ciufuleşte la loc părul în stilul obişnuit.

— Dar nu cred că trebuie să-i hrănim şi mai mult orgoliul, adaugă ea, şoptind teatral. Sunt destui care-i spun zilnic cât e de frumos. Probabil că de asta stă atâta timp în faţa oglinzii înainte să plece la şcoală...

Caz îşi loveşte palmele una de alta, apoi ridică tonul:

— Ce ar fi să ne apucăm să pregătim cina?

Dar mama lui Caz continuă, de parcă nu l-ar fi auzit:

— Ştii ceva? Am impresia că în ultimele luni a devenit şi mai preocupat de propria înfăţişare. Îşi dă mereu cu gel pe păr şi foloseşte cremă de faţă scumpă... Doamne, jur că-şi dă cu mai multă cremă decât mine...

— Mamă... spune tare Caz într-o încercare evidentă şi nereuşită de a-şi ţine firea. Mamă, asta chiar... zău că exagerezi...

— Mi se pare interesant, comentez eu, ignorându-l la rândul meu. Ziceţi că-şi dă cu cremă de faţă?

Ea încuviinţează din cap.

— Şi-şi face măşti faciale. N-am mai întâlnit băieţi de vârsta lui atât de preocupaţi de felul cum arată. Ştiai că

marțea trecută a insistat să nu meargă la școală pentru că avea o pată minusculă pe frunte?

Înalț din sprâncene, cugetând la cele auzite, apoi arunc o privire spre Caz, care s-a înroșit la față. Mie îmi spusese că în ziua aceea avea filmări.

— *Serios?*

— E ridicol, nu? Uneori mi-e teamă ca nu cumva colegii să glumească pe tema asta.

— Oh, cred că nimeni de la școală nu cunoaște această latură a lui, spun eu, uimită cum imaginea actorului nepăsător Caz Song se dezintegrează rapid sub ochii mei și cât de panicat arată el din acest motiv.

I se întâmplă atât de rar să se piardă cu firea, să se tulbure, încât nu mă pot abține să nu mă amuz puțin pe tema asta. Sau chiar foarte tare.

— Auziți, eu mor de foame! își încearcă iar norocul Caz, întorcându-se ostentativ spre sufragerie. Ne-am putea ocupa de cină? *Vă rog*?

Îmi ascund zâmbetul și pornesc în urma lui.

— Aveți o casă foarte ordonată, comentez cu voce tare, pășind pe coridor.

— Așa e întotdeauna, se grăbește să spună Caz.

— Oh, Caz a muncit *ore întregi* făcând curățenie înainte de venirea ta, spune mama lui în același timp. Voia să fie totul aranjat și impecabil. E atât de grijuliu, așa-i?

— Da, încuviințez fără să vreau și un val nedorit de căldură îmi inundă pieptul. Chiar este.

Caz nu se uită la mine, dar remarc cum i se înroșește treptat ceafa până în vârful urechilor și îmi dau seama că am intrat într-o belea mai mare decât mă așteptam.

Intrăm toți trei în încăperea învecinată, unde mama lui Caz a pregătit singură un festin demn de un restaurant de lux. Pe masă sunt două platouri cu pește, la grătar

și pane, carne de porc tăiată fâșii, lotus crocant, yams[16] dulce trecut prin caramel. *Atât* de multe feluri, încât mă ofer imediat să dau o mână de ajutor.

Cu toate acestea, în timp ce așez farfuriile, nu mă pot stăpâni să arunc priviri furișe către Caz, urmărindu-l cum îndreaptă scaunele, cum aduce câteva linguri de servit pentru felurile principale și cum își șterge meticulos mâinile pe un prosop curat de bucătărie.

Până să mă așez pe scaun, deja am remarcat o sumedenie de detalii mărunte: cum Caz își ajută mama să care oalele și tigăile grele, că e singurul care are o cană personalizată, că încearcă să împingă legumele în celălalt capăt al mesei, cât mai departe de el cu putință.

Cina decurge mult mai firesc decât mă așteptam. În disperarea mea, îmi pregătisem câteva subiecte inofensive de conversație, dar mama lui Caz e cea care vorbește cel mai mult, când lăudându-se cu fiul ei, când plângându-se de el sau lăudându-se ca și cum s-ar fi plâns de el.

Aceasta e o artă foarte rafinată și subtilă pe care majoritatea părinților de origine asiatică ajung să și-o perfecționeze până la vârsta la care copiii lor merg la grădiniță.

— Pentru mine e foarte greu, se lamentează ea, sugând carnea de pe coada unui pește. Toți părinții mă întreabă *Cum de e fiul dumneavoastră atât de strălucit? Care e secretul?* Sinceră să fiu, nu știu ce să le răspund, înțelegi? Caz își vede tot timpul de meseria lui și se întâmplă să fie foarte bun la asta. Cum să le explic așa ceva?

— Într-adevăr, e dificil, îi țin eu isonul, în timp ce Caz evită să se uite în ochii mei și stă cu umerii țepeni.

16 Plantă comestibilă asemănătoare cu cartoful, care crește în regiunile tropicale (n. tr.).

— Totuşi, e păcat, continuă ea, făcând semn cu beţişoarele spre Caz. Ar fi grozav dacă s-ar pricepe la fel de bine şi la materii importante, ca matematica şi engleza, nu crezi? Eu îi spun mereu: *Erzi ya*[17]*, nu te poţi aştepta să-ţi câştigi existenţa o viaţă întreagă doar din felul cum arăţi şi din actorie. Trebui să pui studiul pe primul loc.* Dar el nu mă ascultă niciodată.

Caz îşi masează gâtul, fără să-şi poată ascunde agitaţia şi se îmbujorează tot mai tare. E neobişnuit de încordat, deşi se pare că sunt singura care observă asta.

— Să ştiţi că munceşte foarte mult, spun eu încet, într-o pornire nestăpânită de a-i lua apărarea. Şi sunt atâţia oameni care aşteaptă diverse lucruri de la el. Vreau să spun că eu sunt impresionată de felul cum reuşeşte să facă faţă.

Mama lui Caz mă priveşte uimită. Dar când vrea să spună ceva, Caz se apleacă repede spre ea:

— Mamă, chiar voiai să mănânci şi capul peştelui? Eu zic că ăla se aruncă...

— *Poftim*?

Într-o fracţiune de secundă mama lui Caz a adunat în farfuria ei toate resturile de peşte la grătar, apărându-le cu amândouă beţişoarele.

— Nu eşti în toate minţile? *Baijiazi*... spune ea.

Recunosc cuvântul fiindcă e una dintre ocările preferate ale mamei mele când mă prinde irosind mâncarea sau cheltuind bani pe lucruri inutile.

— Capetele de peşte sunt partea cea mai bună... acolo e *esenţa*...

Caz scoate un suspin de uşurare. Diversiunea lui pare să dea rezultate timp de vreo zece minute. Dar după ce mama lui a curăţat toate oasele de peşte până nu mai

17 Fiule (n. red.).

au pic de carne pe ele, reia discuţia din punctul în care a lăsat-o.

— Apropo, *erzi*, cum te descurci cu eseurile de la şcoală? Ştii bine cât sunt de importante. Le-ai terminat pe toate? Aş putea ruga o colegă să le citească...

— Sunt bune, răspunde el, străduindu-se să păstreze o expresie neutră.

Frământă cu degetele poalele cămăşii.

— Le-am şi terminat.

— Zău?

— Da. Am reuşit să găsesc... pe cineva care mă ajută.

Schimbăm în tăcere o privire scurtă şi clipa aceea mă arde pe dinăuntru ca o taină.

— Oh, atunci e grozav! spune sincer bucuroasă mama lui şi se întoarce zâmbind spre mine. Mereu se încăpăţânează să nu lase pe nimeni să-l ajute. Asta-i o prostie. De ce să-ţi îngreunezi singur situaţia?

— Da, e o prostie, întăresc eu.

Caz îşi drege glasul. Pe chipul lui se citeşte limpede cât e de stingherit.

— Pur şi simplu... pentru că nu-mi place să deranjez oamenii...

Mama lui împunge din nou aerul cu beţişoarele în direcţia lui, dar e un gest încărcat de afecţiune şi exasperare.

— *Sha erzi*, ce ştii tu? Când ţii la cineva, chiar vrei să fii deranjat... şi n-ai avea nimic împotrivă să fii deranjat în fiecare zi pentru tot restul vieţii. Asta înseamnă iubirea. Asta înseamnă să iubeşti.

Când se încheie seara, Caz şi cu mama lui mă conduc la parter, deşi eu insist că pot găsi drumul şi singură.

Afară aerul e răcoros și proaspăt, mirosind a iarbă, pin și flori de noapte. Și a zăpadă.

— Mi-a făcut mare, *mare* plăcere să te cunosc, Eliza, spune mama lui Caz, bătându-mă pe mână.

Părul ei are o nuanță între castaniu și portocaliu de la luminile străzii.

— Ar trebui să vii mai des pe la noi.

— Am să încerc, răspund, evitând să fac promisiuni pe care nu le pot respecta.

Ea zâmbește larg. Mă bate pe mână pentru ultima oară.

— Oh, să vii neapărat.

Pe urmă rămân singură cu Caz.

— Deci... încep eu, revenind la vechea stânjeneală. Mmm... chiar nu-i nevoie să mă conduci...

— Vreau eu să te conduc, spune Caz, apoi, văzând mirarea de pe fața mea, tace o clipă. Adică... așa se cuvine.

Un timp mergem în tăcere prin cartierul pustiu și cufundat în întuneric, cu mâinile aproape una de alta, dar fără să se atingă și pot să spun că și mintea lui roiește de gânduri la fel ca a mea. Fiindcă... fiindcă în clipa asta ar trebui să fiu fericită, ușurată că totul s-a încheiat cu bine, dornică să nu mă mai prefac. Ar trebui să merg acasă și să nu mă mai gândesc la familia lui.

Dar toată seara n-a făcut decât să-mi reamintească că astfel de sentimente pur și simplu nu dispar. Pentru că nu mai este vorba doar de o pasiune de moment. E vorba de mai mult. Și mai grav. Realizez că, oricât aș încerca să mă protejez, să ridic bariere și să trag linii între noi, sunt condamnată să sufăr din pricina lui Caz Song. Singurele necunoscute sunt momentul când se va întâmpla acest lucru și cât va fi de dureros.

Sau poate că deja se întâmplă. Încă de când am fost la ceainărie, Caz s-a purtat atât de... *distant*. Atât de dife-

rit față de felul lui de a fi obișnuit. Poate acesta e modul lui de a mă respinge.

Nici nu-mi dau seama când mi se pune un nod în gât și mă ustură ochii. Apoi suspin și Caz încremenește.

— Hei, stai așa...

Mă privește lung, cu ochii lui negri ațintiți în ochii mei căprui și pe chip i se așterne îngrijorarea, la fel cum se lasă lumina peste o apă.

— Plângi cumva?

— Nu, suspin eu din nou, dându-mi capul pe spate și clipind furioasă la cerul fără stele, în încercarea de a-mi stăpâni lacrimile.

Dar ceva fierbinte mi se prelinge totuși pe obraji, până la bărbie.

Caz șovăie o clipă, deschide gura, o închide din nou, apoi îmi șterge cu blândețe lacrima cu degetul mare.

Las capul în jos, îl privesc lung și gestul lui tandru sfărâmă ceva înlăuntrul meu. Nici nu-mi amintesc de când nu m-am mai simțit așa... vulnerabilă, expusă, dorindu-mi prea mult, cu inima încordată la limita puterilor. Nu-mi amintesc de când n-am mai plâns așa. Nu de supărare, nici de umilință, nici de dezamăgire, ci din pricina unei dureri nedefinite din adâncul pieptului.

— Iartă-mă, murmur eu cu glas răgușit și încărcat de emoție.

Acum că am început să plâng, nu mă mai pot opri. Caz nu spune nimic, pur și simplu îmi șterge lacrimile pe măsură ce mi se preling pe obraz.

— Doamne, nu pot să cred că... E atât de urât din partea mea...

Acum râde, un râs blând care se pierde în aerul dintre noi.

— Nu-i deloc amuzant, îi spun eu, deşi râd şi eu puţin, cu obrajii uzi şi nasul curgând, cu vorbele parcă arzându-mi gâtul.

Practic, în acest moment sunt definiţia perfectă a dezastrului emoţional.

— Bineînţeles că nu, încuviinţează Caz.

Îmi şterge iar obrazul, apoi îmi cuprinde blând ceafa cu palma, încercând să mă consoleze de parcă aş mai fi copil.

— Ce s-a întâmplat? A fost atât de rău în vizită la mine?

O spune ca pe o glumă, dar pe chipul lui citesc că e sincer îngrijorat.

— Nu, nu, nu! mă grăbesc eu să protestez. Nu, e grozav de frumos la tine... vreau să spun că soldatul de teracotă nu se prea potriveşte...

— A fost ideea tatălui meu. Eu şi mama nu-l putem suferi. Tot încercăm să scăpăm de el când tata nu-i acasă, dar el găseşte de fiecare dată o cale de a-l aduce înapoi.

— Mama ta a fost tare drăguţă, îi spun eu printre lacrimi.

El înalţă din sprâncene.

— Ar fi trebuit s-o vezi când băga soldatul într-un sac pentru cadavre...

Pufnesc în râs fără voia mea, apoi continui:

— Totul a fost minunat. Numai că...

Tocmai asta e problema.

Dacă situaţia continuă, mă va ucide sentimentul de vinovăţie. Iar dacă totuşi se va sfârşi, deja am prea multe pentru care să jelesc. Cumva, cu toate regulile şi rezerva mea, deja m-am implicat prea mult, deja m-am cufundat prea adânc în valuri, astfel încât mi-e mai uşor să mă scufund decât să înot.

— Hei... spune încet Caz, așezându-se pe o bancă de piatră și trăgându-mă alături de el. E cumva...?

Tace o clipă. Îl văd cum trage aer în piept, apoi îl dă afară.

— E cumva prea mult pentru tine? Vrei să renunțăm?

Mi se strânge inima, iar noaptea pare să înghețe în jurul nostru.

Oare vreau să renunțăm?

Așa ar trebui. Lucrul cel mai inteligent – și mai bun pentru toată lumea – ar fi să renunțăm cât încă sunt în stare, cât timp cea mai mare parte a inimii mele e încă neatinsă. Deja sunt implicați prea mulți în povestea asta: Emily, mama lui Caz, toți cititorii mei, admiratorii lui. Desigur, pentru el n-ar fi nicio problemă să ne oprim aici. Pentru el e vorba doar de alt rol, deloc diferit de toate proiectele la care a participat până acum.

Dar așa cum îi privesc chipul pe întuneric, gândul de a renunța *acum* îmi trimite un spasm de durere fizică în tot trupul. Fiindcă știu bine ce se va întâmpla când se va încheia pactul nostru: vom redeveni doi străini, iar eu voi fi iarăși singură, cum am fost întotdeauna. N-am să-i mai adresez niciodată cuvântul, nu voi mai fi niciodată atât de aproape de el, chiar dacă pe moment doar ne prefacem.

Fiindcă sunt egoistă și vreau să trăiesc acest vis atâta timp cât pot.

Și știu exact ce trebuie să fac ca să se întâmple asta.

— Nu putem renunța, mă aud spunând și minciuna îmi vine pe buze perfect conturată.

Câte minciuni am spus până acum? Prea multe ca să le pot ține socoteala. Dar singurul mod în care am reușit să-l atrag pe Caz în acest aranjament a fost să-l conving că e vorba despre cariera lui. Așadar, aceasta e și singura cale de a-l face să rămână.

— Pentru că... pentru că mai avem de dat un interviu împreună.

Caz se trage în spate.

— Un interviu? Nu țin minte să-mi fi vorbit despre asta.

— Probabil am uitat, îi spun, sperând că nu-mi sesizează tremurul din glas. E vorba de un mare trust media și i-am promis deja lui Sarah Diaz că venim. Va fi abia după vacanța Festivalului de Primăvară, așa încât, dacă mai putem păstra aparențele până atunci...

— Eu n-am nimic împotrivă, dacă vrei și tu, spune el rar.

E prea întuneric ca să-i descifrez expresia, dar îi simt privirea ațintită asupra mea. Ca și cum ar căuta un răspuns.

— Sigur nu ai și alt motiv în afară de interviu?

Mă crispez. Simt vorbele în gât. I le-aș putea spune. Aș putea fi sinceră măcar o dată în viață. Aș putea fi curajoasă. Inima începe să-mi bată tare în piept, atât de tare încât sunt convinsă că o aude. Trag aer în piept. *Spune-i.* Dar nu reușesc decât să articulez:

— Bineînțeles că nu.

— Bineînțeles că nu, repetă el.

Nu știu din ce motiv, dar în glasul lui se simte încordarea.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

În ultima zi înainte de vacanță, Caz vine la ora de engleză arătând așa cum mă simt eu aproape tot timpul...

Adică îngrozitor.

Sigur, e tot *Caz Song*, trăsăturile lui sunt tot regulate și frumoase, dar pielea are o paloare bolnăvicioasă, iar ochii sunt injectați și obosiți. Până și pașii lui au devenit greoi.

— Arăți epuizat, îl informez eu când își pune lucrurile pe bancă și se așază lângă mine.

Urmează să răspundem la niște întrebări despre romanul *Mândrie și prejudecată*, dar cu perspectiva apropiatei libertăți și cu vremea închisă de iarnă de afară, nimeni nu are chef de lucru, nici măcar profesorul.

— Zău? Am dormit bine azi-noapte, spune Caz.

Nici vocea lui nu mai e la fel, ci mai răgușită și mai estompată ca de obicei. E ceva ce mă îndoiesc că alții ar reuși să observe, dar de când cu conversația noastră nocturnă din complexul de apartamente, am devenit hipersensibilă în privința lui, atentă la fiecare cuvânt și la fiecare gest, tot încercând să-mi dau seama ce simte pentru mine. A fost o săptămână lungă.

— Sper că nu ești bolnav, nu? îl întreb.

— Imposibil, răspunde categoric. Eu nu mă îmbolnăvesc niciodată.

Neîncrezătoare, mă aplec și-i pun palma pe frunte. Aproape icnesc de surpriză. Îi arde fruntea.

— Ești... fierbinte[18].

În loc să reacționeze prin teamă sau să se alarmeze, cum ar face orice om, Caz schițează un zâmbet în colțul gurii.

— Acum ai observat?

Mă dau deoparte, încruntată.

— Nu fi înfumurat. Vezi bine că vorbeam despre temperatură. E mult peste cea normală.

El face un gest indiferent cu mâna.

— Eliza, poate nu știi, dar pielea umană chiar *trebuie* să fie caldă.

— Da, numai că pielea ta e foarte fierbinte...

El oftează. Se întoarce și se uită la mine atât de calm încât îmi vine să țip.

— Poate așa am eu pielea întotdeauna.

— Ești cumva un vârcolac ca în *Twilight*, Caz? mă stropșesc eu. Fiindcă ori ești, ori corpul tău se deteriorează văzând cu ochii.

El iar își stăpânește un zâmbet, dar îmi spune pe un ton mai categoric și mai serios:

— Nu fi atât de sigură. Simpla atingere a mâinii nu-i cel mai precis mod de a măsura temperatura.

— Oh, îmi pare rău că nu port în geantă un termometru...

— Poate ți-ai da seama mai bine, continuă el netulburat, dacă ți-ai lipi fruntea de a mea. Atunci ai putea compara temperaturile.

Rămân cu ochii la el.

---

18 Joc de cuvinte bazat pe cuvântul *hot*, care înseamnă atât *fierbinte*, cât și *sexy* (n. tr.).

Mă priveşte şi el ţintă, provocându-mă, cu maxilarul încleştat şi o sclipire întunecată în ochi. Îşi închipuie că e de ajuns ca să-l las în pace. Că nu voi fi în stare să fac ce mi-a cerut.

— Mă rog, dacă tu crezi că asta funcţionează... spun eu candid, încântată să constat că l-am luat prin surprindere.

Îl prind cu o palmă de ceafă şi-l trag spre mine.

Frunţile ni se ating şi simt încă o dată valul de fierbinţeală emanat de pielea lui, de buzele lui întredeschise, de genele lungi care clipesc. În clipa următoare îmi fulgeră prin minte cel mai nepotrivit, mai îndrăzneţ şi mai dăunător gând:

Deci asta simţi când îl săruţi pe Caz Song.

Mă trag înapoi atât de repede, încât aproape că-mi scrântesc gâtul.

— Deci, spune Caz după câteva clipe. Care-i diagnosticul?

— Ai febră, îl anunţ eu, simţindu-mă cumva cuprinsă la rândul meu de febră.

Brusc, mi se face teamă că am mers prea departe. Dacă îşi închipuie cumva că am încercat să mă dau la el? Sau că am vrut să-l sărut? Oare se pot detecta astfel de intenţii?

Sunetul ascuţit al clopoţelului îmi întrerupe şirul gândurilor. Când ridic privirea, tulburată, Caz deja se ridică din bancă.

— Vrei să te duci la doctor? întreb plină de speranţă.

— Nu, fiindcă n-am nevoie, răspunde el, îndepărtându-se înainte să apuc să protestez.

Ajung la concluzia că-l urăsc. Că nu mai vreau să vorbesc cu el, nici să-l mai întreb nimic, nici să iau legătura cu el. Puţin îmi pasă dacă moare sau trăieşte.

Vorbesc cât se poate de serios.

De cum ajung acasă, îi trimit mesaj lui Caz:

Bună. Te simți ceva mai bine?

Privesc țintă mesajul cel puțin un sfert de oră după ce l-am expediat, ca și cum l-aș putea trimite în eter oriunde ar fi Caz în clipa asta, dar micul semn albastru care indică „Citit" nu apare. *Mă rog... Probabil doarme.* Arunc deoparte telefonul și încerc să-mi abat gândurile răspunzând la niște întrebări de chimie pe care le-am primit ca temă pentru acasă.

Tactica nu funcționează.

La ora 3.52 PM, blestemând în gând numele lui Caz Song, îi trimit un nou mesaj:

Voiam să știu dacă mai trăiești sau nu!

Dar nu-mi răspunde nici de data asta.

Imaginația mea începe s-o ia razna. Îmi închipui scenariile cele mai grave. Poate a leșinat în drum spre casă și nu era nimeni care să-l ajute. Poate febra era un simptom a ceva mai grav, de pildă cancer sau vreo boală cronică, drept care nu mai are decât câteva luni de trăit. Poate a căzut undeva în casă. *Poate chiar a murit.*

Logic, știu că-mi fac griji fără motiv. Poate nici nu e chiar atât de bolnav, doar nu sunt doctor. Poate nu s-a uitat la telefon... Sau poate n-are chef să-mi răspundă la mesaj.

Dar logica nu mă împiedică să simt un nod în stomac de fiecare dată când verific telefonul.

N-a citit niciunul din mesajele mele.

La 4.15 mă cuibăresc într-un colț al dormitorului și-i trimit altă serie de mesaje îngrijorate:

Bună, tot eu.

Scuze pentru spamuri, lol, dar chiar îmi fac griji pentru tine.

Ești acasă acum?

Apoi, dându-mi seama că tocmai am recunoscut în scris că mă preocupă starea lui de sănătate, adaug:

Evident, ar da foarte prost pentru mine dacă prietenul meu fictiv ar muri de febră într-o după-amiază rece de vineri. Aș arăta ca o femeie casnică din secolul XVI sau din epoca victoriană...

Dacă tot vrei să fii în pericol de moarte, măcar alege să cazi de pe cal sau ceva asemănător...

Iar trece timp și nu primesc niciun răspuns. Mă străduiesc s-o ajut pe Emily cu tema la engleză, apoi pe tata să toace niște ceapă pentru cină. Întocmesc ciorna unei noi postări pe blog, simțind cum mi se dezintegrează creierul din pricina stresului. Acum nu mai sunt doar îngrijorată, sunt furioasă de-a binelea. Furioasă că-mi încep vacanța verificând telefonul din două în două minute, fiindcă nu mă pot abține să nu mă gândesc la un anumit băiat. Furioasă că, până și după atâta timp, Caz e încă obsedat de ideea de a nu cere ajutor la nevoie. Furioasă că deja i-am dăruit inima și încrederea mea, iar el nu face decât să dea înapoi.

Furioasă că-mi pasă atât de mult.

Când se face ora 5 după-amiază, îi trimit lui Caz un ultim mesaj de avertisment:

OK. Uite ce e, Caz Song, dacă nu-mi răspunzi în următoarele zece minute, îți jur că scriu o postare de 200 000 de cuvinte de la dușman la prieten pe un grup

de admiratori ai tăi, o pun online și va deveni virală imediat.

Zece minute mai târziu îmi iau haina şi mă îndrept spre uşă.

• • •

Deşi soarele a dispărut deja la orizont şi aerul e destul de răcoros, când ajung acasă la Caz, deja sunt toată transpirată.

Bat la uşă şi aştept o veşnicie, simţind broboane de transpiraţie la ceafă şi deasupra buzelor.

Nu răspunde nimeni, dar *aud* ceva. Aud târşâit de picioare. O tuse înăbuşită.

Caz e în casă.

Aşadar, fac ceea ce ar face orice persoană raţională, echilibrată şi complet nonşalantă: bat cu amândoi pumnii în uşă şi încep să strig suficient de tare cât să se audă din blocul alăturat:

— Caz! Caz? *Caz Song*! Ştiu că eşti acasă. Deschide, altfel jur că...

Uşa se deschide fără veste şi aproape cad peste Caz. În ultima clipă mă prind cu mâna de tocul uşii ca să-mi recapăt echilibrul. Îmi netezesc părul cu un gest firesc, ca şi cum acesta ar fi modul normal şi acceptabil de a te ivi la uşa cuiva după ce nu ţi-a răspuns la mesaje.

— Isuse... spune Caz, măsurându-mă din cap până în picioare. Eliza... Ce...?

— Eşti bine? îi tai eu vorba, ca în clipa următoare să mă simt o idioată.

Se vede limpede că *nu* e bine. Arată şi mai slăbit decât la şcoală, e alb la faţă, iar ochii lui negri lucesc de febră. E îmbrăcat în ceva ce pare să fie o pijama. O cămaşă frumoasă cu mâneci lungi dintr-un vechi film al

lui și pantaloni scurți, de unde îmi dau seama cu certitudine că ceva nu e în regulă. În mod normal, Caz n-ar accepta nici mort să fie surprins într-o astfel de ținută.

Pare să-și dea seama cum arată în același timp cu mine, fiindcă se trage brusc înapoi și vrea să închidă iarăși ușa.

— Iartă-mă... nu-i cel mai bun moment...

Apuc clanța înainte să mă poată lăsa pe dinafară.

— *Poftim*? Cred că nu vorbești serios.

Dar el nu dă drumul la ușă și timp de câteva clipe absurde stăm amândoi acolo, strângând din dinți și luptându-ne cu ușa. Faptul că-i pot ține piept fără prea mult efort dovedește cât e de slăbit.

— Of, Doamne, Caz! pufnesc eu, cu degetele încleștate de clanță atât de tare, că mi s-au albit încheieturile. Lasă-mă să intru...

— Nu.

— Ce e în capul tău? Ești bolnav și ai nevoie de ajutor...

— *N-am nevoie de niciun ajutor*, spune el atât de vehement încât o clipă aproape că dau drumul la clanță.

Mai că-mi vine să-i întorc spatele. Bineînțeles că n-am *ce* căuta acolo. Indiferent ce e cu el, situația depășește limitele pactului nostru. Dar zău așa, îmi pasă prea mult de căposul ăsta de dincolo de ușă ca să plec de acolo.

— Caz... Nu fi atât de încăpățânat...

— Nu sunt. Cred doar... Apreciez faptul că ai venit să vezi ce e cu mine, dar cred că ar trebui să pleci.

Tonul lui e aspru, frustrat, chiar furios, deși nu-mi dau seama dacă la adresa mea sau a lui însuși.

— Nu... nu vreau să mă vezi așa...

Izbucnesc în râs, fără să-mi vină a crede.

— Nu-i cel mai bun moment să fii orgolios. Puțin îmi pasă dacă ești în pijama...

— Nu-i vorba doar de asta. Nimeni nu trebuie să mă vadă vreodată așa.

— Cum adică *așa*?

Îi disting chipul prin crăpătura ușii. Îmi dau seama cât e de nesigur. Îi văd cearcănele de sub ochi. Caz e persoana cea mai atentă la propria imagine din câte cunosc, iar în clipa asta e o epavă.

— Ei, hai... spun eu, împingând și mai tare ușa. Închipuie-ți că-mi faci o favoare. Dacă nu mă lași să intru și se întâmplă să mori, *eu* voi fi acuzată de neglijență, fiindcă aș fi ultima persoană care te-a văzut. Toată viața mea va fi distrusă.

El își dă ochii peste cap, dar simt că nu mai opune aceeași rezistență.

— OK... dar nu așa stă treaba...

— O să mă roadă sentimentul de vinovăție, continui eu, de parcă el n-ar fi spus nimic. O să mă întrebe poliția: „Cum ați putut să-l lăsați în halul ăsta?" Iar eu va trebui să le explic: „N-am vrut să-l las, dar mi-a trântit ușa în nas..."

El strânge din buze.

— Bine. Dar vreau să fie clar: ești aici fiindcă așa ai vrut tu. N-am nevoie de ajutor, n-am nevoie de nimic. Mă simt foarte bine.

Nu termină bine fraza, că-l apucă un acces violent de tuse.

Intru în casă în urma lui, abia stăpânindu-mi râsul. În primul moment îmi spun că poate situația nu-i chiar atât de gravă pe cât mă temeam. Se ține destul de bine pe picioare: deși cu spatele la mine, pășește țeapăn,

dar hotărât, cu umerii drepţi, de parcă ar fi la o filmare. Ba chiar îşi aranjează părul în oglinda din hol. Numai că, înainte să ajungă în camera alăturată, se clatină pe picioare şi se apleacă de mijloc, sprijinindu-se cu mâna de masa cea mai apropiată. Gâfâie, iar încheieturile degetelor i s-au albit de efort.

Îmi stă inima în piept.

— Mda, văd cu ochii mei cât te simţi de bine, murmur eu, făcând un pas spre el şi prinzându-l cu braţul pe după mijloc, ca să-l ajut să-şi îndrepte spatele.

Toată greutatea lui se mută pe mine, cât pe ce să mă poticnesc.

— Eşti... eşti mai greu decât pari.

— Sunt musculos, protestează el, făcând un efort să-şi îndrepte spatele.

Doamne, e de-a dreptul ridicol!

Reuşim să străbatem coridorul şi să intrăm în living: încet-încet, cu greu, ca o pereche la un concurs pe trei picioare. Dar până la urmă reuşim. Îl ajut pe Caz să se aşeze pe cea mai apropiată canapea, sprijinindu-i capul cu o mână şi ţinându-l de mijloc cu cealaltă, timp în care îmi rotesc ochii prin încăpere. E mai dezordonată decât când am fost aici data trecută: haine azvârlite peste perne, scenarii cu însemnări lăsate deschise pe măsuţa de cafea. Nici urmă de părinţii lui. Nicio eşarfă, nici măcar o pereche de papuci.

— Amândoi sunt plecaţi din oraş cu treburi, spune Caz, citindu-mi gândurile. Mama e la o conferinţă medicală la Shanghai. A plecat acum câteva zile.

— Oh!

Iată răspunsul la întrebarea pe care mi-am pus-o adineauri, dar din nu ştiu ce motiv, continui să cercetez

mesele, polița de marmură, ba chiar și covorul, ca și cum ar lipsi încă ceva... Brusc îmi dau seama ce caut.

— N-ai niște apă?

El se crispează, fără să înțeleagă.

— Scuze, ți-e sete? Îți aduc niște...

Chiar vrea să se ridice de pe canapea.

— Nu, nu asta am vrut să spun, mă grăbesc eu să răspund, silindu-l să stea din nou culcat.

Se supune, dar îi simt brațele încordate și trupul rigid.

— Întrebam dacă ai băut ceva lichide de când te-ai întors acasă? Sau ai luat vreun medicament?

El clatină ușor din cap, cu un aer defensiv, apoi își ferește privirea.

— Măcar ai mâncat ceva?

— Dacă am mâncat? repetă el rar, de parcă ar vorbi în altă limbă. Guma de mestecat se pune?

Probabil vede expresia de pe fața mea, fiindcă mă fulgeră și el cu privirea. Dar cum e așa lipsit de vlagă, nu reușește decât să pară bosumflat.

— OK, ce mare lucru...

Deși știu că e bolnav și că trebuie să am mai multă răbdare cu el decât de obicei, îmi înalț brațele exasperată.

— Sincer, nu înțeleg cum ai reușit să supraviețuiești timp de 17 ani. Adică nu mănânci și n-ai grijă în niciun fel de tine, ci doar te rogi ca trupul tău să treacă în mod miraculos prin...

Mă întrerup, fiindcă îl văd zâmbind. Îmi cobor brațele.

— Scuză-mă, e ceva *nostim* în ce am spus?

— Nu, răspunde el, dar colțurile buzelor i se arcuiesc și mai mult și nu-mi dau seama dacă se amuză pe seama mea sau nu.

— Nimic nostim.

Îl săgetez cu o privire supărată.

— Spune-mi!

— Nu...

— *Spune-mi*!

— Bine. E drăguț din partea ta că-ți faci griji, atâta tot, răspunde el dând din umeri.

Deschid gura, apoi o închid din nou. Timp de câteva secunde rămân fără grai.

— Nu-mi fac griji, mă silesc să răspund în cele din urmă, încrucișând strâns brațele la piept. Sunt enervată. Și îngrozită cât de puțin îți pasă de sănătatea ta.

El zâmbește și mai tare.

— Asta-i clar.

Întorc capul, decisă să nu-i iau în seamă zâmbetul. L-am observat îndeajuns de mult pe Caz Song ca să știu că își pune în funcțiune farmecul ori de câte ori nu se simte în largul lui sau când riscă să pară vulnerabil. Ar flirta și cu o lingură, dacă așa ar cere situația.

— Mă duc să pregătesc ceva de mâncare, îl anunț, pornind către bucătărie. Tu stai acolo și... nu știu... Odihnește-te. Fă tot posibilul să nu mori.

— O să-mi dau toată silința, promite el, luându-și în glumă un ton solemn.

Una dintre cele mai utile deprinderi pe care mi le-am format după atâtea mutări e abilitatea de a mă mișca în orice spațiu necunoscut. Deși am fost acasă la Caz doar o singură dată și n-am pus piciorul în bucătărie, îmi ia mai puțin de un minut ca să-mi dau seama unde sunt cratițele, tacâmurile și ingredientele. Încă un

minut ca să umplu o oală cu apă și să deschid aragazul, după care mă apuc să clătesc o ceașcă de orez alb.

Pe urmă deschid frigiderul, clipind din pricina luminii albastre artificiale.

Înăuntru descopăr o cantitate alarmant de mică de legume proaspete și carne. O cutie de Yakult[19] golită pe jumătate și băutura Wanglaoji din ierburi care îi place mamei mele atât de mult. Trei cutii de lychee, două iaurturi. Un borcan aproape gol de sos Laoganma, câteva cepe veștejite și câteva sticle de sos pentru pește.

De departe insuficient ca să încropesc ceva de mâncare.

— Nu-ți place ce ai găsit în frigiderul meu? întreabă Caz din living.

Canapeaua e în dreptul ușii de la bucătărie, așa că vede foarte bine ce fac eu.

— Nu, deloc, răspund, aruncând o privire peste umăr. Întotdeauna e așa de gol?

El ridică din umeri.

— Depinde.

— Depinde de ce?

— De câtă lume e acasă. Dacă sunt numai eu...

Ghicesc ce are de gând să spună. Dacă e doar el acasă, nu are rost să gătească sau să-și dea silința cu treburile domestice. Și din câte știu eu despre el, despre cariera și familia lui, probabil se întâmplă foarte des să fie *numai el* acasă.

— Pentru mine nu-i o problemă, spune el brusc, ca și cum ar intui concluzia la care am ajuns. Adică... mama e destul de des acasă, iar tata... e ocupat să salveze vieți la propriu. N-aș fi un mare dobitoc să mă deranjeze treaba asta?

19 Lapte probiotic japonez (n. tr.).

— Nu cred că ar însemna să fii un dobitoc, spun eu, alegându-mi cu grijă cuvintele. Ci doar fiul cuiva.

Expresia de pe chipul lui... e ceva ce nu pot pune în cuvinte.

Dar mă face să mă doară sufletul.

Deodată îmi atrage atenția bolborositul apei care fierbe.

Ridic capacul oalei înainte ca apa să dea pe dinafară și torn înăuntru orezul, amestecând de câteva ori.

— Nu credeam că știi să gătești, spune Caz.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu știu să *fac prăjituri*, dar de gătit, gătesc pentru ai mei de la nouă ani. Fii sigur că mă descurc.

— De la nouă ani? repetă el pe un ton curios, din care se înțelege că vrea să afle mai multe amănunte.

Șovăi puțin. Nu-i un subiect despre care vorbesc în mod obișnuit nici măcar cu Zoe, dar el arată în continuare atât de stingherit zăcând acolo, atât de frustrat, încât îmi spun că n-ar strica să-i distrag atenția.

— Păi, da. Mama era mereu prea ocupată cu serviciul sau plecată cu treburi ca să mai aibă și grija gătitului, iar programul tatălui meu era prea neregulat ca să poată găti zilnic la aceeași oră. Așadar, mi s-a părut firesc să preiau eu sarcina asta.

Amestec iar în oală.

— Nu știu. N-am fost niciodată pasionată de gătit, în schimb îmi plăcea să contribui la viața de familie, înțelegi? Să dovedesc că pot fi de folos cumva.

În scurt timp, orezul e gata și am pregătit un castronel cu carne de porc tocată și ceapă tăiată mărunt ca să le pun deasupra. Când întorc capul să văd dacă nu cumva Caz a adormit, descopăr că se uită la mine cu o tandrețe incredibilă în ochii lui negri. Chiar așa.

Privirea asta mă emoţionează.

— La ce te uiţi? întreb, străduindu-mă să par indiferentă, deşi m-am îmbujorat la faţă.

El îşi lasă capul pe o parte, fără ca privirea lui să piardă din intensitate.

— La nimic.

• • •

Când mâncarea e gata, i-o aduc lui Caz la pat pe o tavă elegantă, lăsându-mă pe genunchi lângă el. Între timp, el se saltă cu grijă în capul oaselor, cu spatele rezemat de pernele canapelei.

— Poţi să mănânci singur, da? întreb, întinzându-i castronul şi lingura.

Cumva găseşte energia să-şi dea ochii peste cap.

— Nu te teme, Eliza. N-aveam de gând să-ţi cer să-mi dai să mănânc.

— Nici nu mă aşteptam la asta, mormăi eu, întrebându-mă dacă nu cumva aşa ar fi trebuit să fac.

Nu, decid în cele din urmă. *Are febră..., dar îşi poate mişca mâinile şi picioarele.*

— Îţi mulţumesc, spune el luând castronul, în timp ce aburul alb se înalţă între noi. Îţi mulţumesc pentru... pentru tot.

Îşi drege glasul.

— Eu n-am... De mult n-a mai avut cineva grijă de mine în felul ăsta... Aşa că... îţi mulţumesc.

— Să ştii că există un mod şi mai bun de a-mi mulţumi, spun, sperând să nu dau mai multă profunzime discuţiei.

Sperând de asemenea să ascund acea căldură minunată care îmi încolţeşte în suflet, să-mi stăpânesc

pornirea interzisă de a-i lua castronul din mână și de a-l cuprinde strâns în brațe, fiind la rândul meu îmbrățișată de el. Pornirea de a-i pune toată lumea la picioare, de a-l proteja de orice l-ar putea răni.

— Doar trei cuvinte.

El încremenește o clipă cu o figură nedumerită, apoi înțelege și oftează.

— Eu nu...

— Ei, hai. Știi bine despre ce cuvinte este vorba.

— Eliza...

— Caz...

— OK... Bine...

Trece o clipă. Se uită în ochii mei, un mușchi se încăpățânează să-i zvâcnească în maxilar și de pe buze îi scapă cu greu trei cuvinte încordate:

— Ai... avut dreptate.

Buzele mele se destind într-un zâmbet larg. Savurez mica mea victorie și aerul lui resemnat.

— În cazul ăsta... cu *mare* plăcere.

Caz tace. Pe urmă adaugă:

— Și dacă tot veni vorba... îmi pare rău.

Îl privesc surprinsă.

— Pentru ce?

— Nu știu. În ultima vreme relația noastră a fost cumva... ciudată și...

Pare că vrea să spună altceva și simt cum mi se strânge inima, dar el se oprește.

— Dar acum suntem OK, da?

Îmi înghit nodul din gât. Zâmbesc. Încerc să nu mă gândesc prea mult la ce a vrut să spună, și anume dacă eu am fost cea care a făcut ca relația să fie ciudată, dacă

se mai gândește la ziua aceea de la ceainărie sau poate la izbucnirea mea jenantă de când m-a condus acasă.

— Da, desigur.

După ce termină de mâncat, mă laudă pentru cum am gătit („Zău că a fost mai bun decât prăjitura"), iar eu rămân lângă el până când adoarme. Până când luna se înalță pe cer.

Și încă mult timp după aceea.

Mă uit la el, atât de vulnerabil în timp ce doarme, și simt o emoție stranie, ca și cum ceva s-ar răsuci în mine, ceva dureros ca o rană deschisă și înțepător ca lacrimile care stau să cadă. O emoție copleșitoare. Ca și cum inima mi s-ar sui în gât.

Mă trag deoparte, clătinându-mă.

Caz deschide pleoapele și ochii lui negri ca noaptea mă pironesc cu o privire intensă. Simt că îmi fuge pământul de sub picioare de intensitatea ei.

— Unde te duci? întreabă el.

— La...

Îmi tremură glasul.

— Să fac curat la bucătărie.

— Rămâi... îmi șoptește.

Cuvântul i se rostogolește atât de repede de pe buze, încât i-ar fi putut scăpa instinctiv sau din greșeală. Pare și el cumva mirat, aproape intimidat, deși nu și-l retrage. Nu fuge de mine, cum aș fi făcut eu în locul lui. Abia când îl văd înghițindu-și nodul din gât, înțeleg cât îi e de greu să fie văzut în acest hal de slăbiciune și atât de vulnerabil. Cât îi e de greu să ceară cuiva ceva.

Asta mă face și pe mine să mă simt mai îndrăzneață, să-i ofer și eu ceva în schimb. Ceva real, măcar de data asta.

— Eu... OK.

Îngenunchez din nou lângă canapea. În cameră e atât de linişte, încât îmi aud fiecare răsuflare speriată, aud scârţâitul podelei pe care îmi las greutatea. Totul se schimbă. Se clatină. Se leagănă îngrijorător şi nu ştiu cum să pun capăt situaţiei sau dacă asta vreau cu adevărat.

— OK. Dar cu o singură condiţie.

— Ce anume? întreabă el, brusc circumspect.

— Dacă vreodată îţi mai este rău sau ai o suferinţă sau o durere sau te simţi vulnerabil, *trebuie* să-mi spui. Să nu mai ţii totul în tine şi să te dai mare...

El vrea să protesteze, dar vorbesc peste el, conştientă că probabil depăşesc o limită, numai că nu-mi pasă.

— Fiindcă orice s-ar întâmpla... acum suntem prieteni, nu? Vreau să fiu persoana la care să ştii că poţi să apelezi. Alături de care să te simţi în siguranţă. Vreau să simţi că în prezenţa mea te poţi simţi... un *om* ca toţi ceilalţi. Fără a fi nevoie să-ţi arăţi tot timpul doar cea mai bună parte a ta. OK? adaug când el deschide iar gura ca să protesteze. Promite-mi.

El înghite cu greu. Citeşte ceva pe chipul meu – poate hotărâre, poate toată îngrijorarea pe care am încercat cu disperare s-o ascund – şi încuviinţează din cap.

— Bine.

— Bine, repet şi eu răsuflând uşurată.

— Super.

Eu zâmbesc uşor.

— *Grozav*!

Apoi, dacă tot am trecut de limita interzisă, întind mâna şi-l mângâi blând pe păr.

Are un păr moale, chiar mai moale decât m-am aşteptat. Închide ochii din nou, dar nu din pricina

oboselii. Dimpotrivă, tot trupul lui pare să se încordeze dintr-odată.

Se relaxează doar când îmi plimb mâna pe brațul lui și-i spun ceea ce și eu doresc de o viață să aud de la cineva. Ceea ce încă aștept să-mi spună cineva:

— Nu plec de lângă tine. Îți promit.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

După ani la rând în care am sărbătorit Festivalul Lunii în locuri unde se celebrează mai mult Crăciunul și Anul Nou, mă bucur să am parte de o sărbătoare publică cu această ocazie.

Vacanța de două săptămâni e o binecuvântare din mai multe puncte de vedere. Orice s-ar fi schimbat între mine și Caz în seara aceea din apartamentul lui – și ceva s-a schimbat, într-adevăr –, totul rămâne în aer, fiindcă el pleacă la Hengdian pe timpul vacanței. Reușesc să-mi cizelez prima serie de cereri pentru colegiu exact la timp, fiindcă se apropie termenul la care trebuie depuse. Mama izbutește și ea să organizeze o mult-așteptată reuniune de familie la un restaurant specializat în fructe de mare. Se dovedește că, din punct de vedere logistic, să aduni peste șaizeci de membri ai familiei în același timp și în același loc e un adevărat coșmar.

De cum intrăm pe ușile duble și luminate cu lampioane ale restaurantului, dăm cu ochii de o adevărată expoziție cu bazine cu pește, raci de râu cățărându-se pe geamurile de sticlă, baracuda înotând în apa mâloasă. Mă uit câteva clipe la gurile lor căscate, la ochii lor negri și goi, apoi îmi feresc privirea. Știu cum e treaba în astfel de restaurante, una dintre aceste creaturi va sfârși curând în farfuria mea. Mai bine să nu mă atașez prea mult de ele.

O chelneriță veselă, cu chip bucălat, ne conduce într-un separeu mare din capătul restaurantului, unde auzim vocile rudelor noastre încă dinainte să dăm ochii cu ele. Mi se strânge stomacul de emoție. Nu pot decât să mă rog în gând că mă voi descurca cu cunoștințele mele de chineză.

Sărbătoarea începe.

E ca o sesiune extinsă și sofisticată de prezentări și saluturi. Tata, mama, Emily și cu mine ne aliniem pe o latură a separeului, cu spatele la paravanele pliante cu motive florale, și arborăm zâmbete încântate, iar rudele vin pe rând la noi să ne ciupească de obraz și să ne ofere daruri: coșulețe cu curmale roșii proaspete, caise din grădina proprie, truse de scris scumpe care să ne ajute „să reînnodăm legăturile cu cultura noastră". Ni se pun în mâini pachete mari și roșii (deși mama protestează că suntem prea mari ca să primim bani cu ocazia Anului Nou chinezesc) și se fac multe comentarii inutile, dar – presupun – bine intenționate în legătură cu greutatea mea.

Sunt acolo unchi cu privirea ascuțită și greu de impresionat care mă întreabă ce note am la școală și mătuși bârfitoare, pe care le deosebesc doar după dimensiunea coafurilor. Mai sunt și rude cărora nu știu cum să mă adresez: nu știu dacă sunt bunici sau veri cu mult mai mari, astfel că Emily și cu mine ajungem să aruncăm priviri furișe în telefon, în căutarea formulelor potrivite.

Totul e zgomotos, copleșitor și haotic și... mi-a lipsit mult. Energia din atmosferă, râsetele care izbucnesc din toate părțile. Senzația bizară că mă uit prin încăpere și recunosc diverse variante ale zâmbetului mamei mele, ale ochilor surorii mele.

Laolao – adică mama mamei mele – e ultima care vine să ne salute și toți se dau la o parte ca să-i facă loc,

de parcă ar fi regină. Chiar are ceva regal ca atitudine, deşi în vârstă de aproape 70 de ani: ridurile adânci ale feţei, privirea sfredelitoare. Cuprinde în ea o întreagă istorie. Poartă aceeaşi bluză de un purpuriu pal cu care apare într-una dintre puţinele noastre fotografii împreună şi părul ei înspicat e prins într-un coc elegant.

— *Laolao hao*, spun eu cuviincios când se opreşte în faţa mea.

Fără un cuvânt, mă strânge la piept de parcă ar vrea să-mi frângă oasele, învăluindu-mă într-o mireasmă dulce de ierburi, ceai de iasomie şi un balsam de rufe oarecare. O bat uşor pe spate, stânjenită, neştiind cum altfel să reacţionez.

— Sunt atât de fericită că te-ai întors acasă, şopteşte ea şi-i simt răsuflarea caldă pe piele şi mâinile bătătorite pe umeri, de parcă i-ar fi teamă că aş putea să dispar de cum mi-ar da drumul din braţe.

Când se desprinde din îmbrăţişare câteva secunde mai târziu, constat cu îngrijorare că are ochii roşii. Şi mai alarmantă e senzaţia de arsură pe care o simt în ochi şi eu. Clipesc des şi zâmbesc larg.

— Sigur că am venit acasă, îi spun în dialectul meu mandarin stângaci şi pueril. Unde eşti şi dumneata.

Ea îmi zâmbeşte cu atâta afecţiune încât o simt ca pe o greutate reală, apoi se apropie de Emily.

Rămân ţintuită locului, cu gândul la familie. La ce înseamnă *acasă*.

Cu vreo cinci ani în urmă, la o şcoală al cărei nume nici nu mi-l mai amintesc, profesorul de engleză ne-a cerut să scriem un eseu despre casa noastră. Toţi ceilalţi au ştiut imediat despre ce să scrie: casa unde copilăriseră în Ohio, ferma familiei din Texas, oraşul unde locuiseră dintotdeauna. Foarte simplu. Numai mie nu mi-a plăcut ideea.

Pe urmă, ca o idioată, m-am apucat să-mi exprim temerile de față cu profesorul și cu toți colegii mei de clasă.

— Dar dacă nu avem o noțiune clară despre ce înseamnă „acasă"? Sau dacă nu avem o casă? am întrebat eu.

Câțiva au pufnit în râs, ca și cum aș fi făcut o glumă sau aș fi vrut să creez probleme cu bună-știință.

Profesorul m-a privit țintă o clipă.

— Nu fi caraghioasă, mi-a spus el. Toată lumea are o casă.

Am încercat să-i explic ce vreau să spun, dar el și-a pierdut răbdarea. Mi-a spus că sunt o leneșă, că încerc să mă sustrag de la tema pentru acasă iscând probleme din nimic. Nu înțelegea. Niciunul dintre colegii mei nu părea să înțeleagă. Nu-și petrecuseră jumătate din anii copilăriei participând la reuniuni de familie, mâncând rulouri cu carne de rață și înălțând zmeie în parcul Beihai, ca pe urmă să fie duși într-o țară a cărei limbă n-o cunoșteau și în care nu puteau nici măcar să-și spună numele. Nu învățaseră să meargă cu bicicleta pe drumurile late și arse de soare din Noua Zeelandă, ca după două luni să fie nevoiți să-și vândă bicicleta fiindcă se mutau la Singapore. Nu-și petrecuseră aniversarea de 10 ani într-un avion și nici pe cea de 11 ani plângând într-o toaletă din Anglia fiindcă nu cunoșteau pe nimeni și fiindcă un coleg de clasă făcuse haz de accentul lor.

Pentru ei „acasă" însemna un singur lucru, un singur loc, nu ceva răspândit pe tot globul și fragmentat în asemenea măsură că nu mai putea fi recunoscut.

Asta am scris în eseu, dar profesorul mi l-a înapoiat fără să-mi pună notă. A spus că nu înțelesesem scopul temei respective și mi-a cerut s-o refac.

Așadar, a doua oară am inventat o poveste. Am ales unul dintre orașele în care locuisem și am scris o sumedenie de aiureli despre cât de bine mă simțisem acolo. Am primit notă maximă, alături de comentariul: *Vezi că n-a fost chiar așa de greu?*

Acum însă, privind în jur, mă întreb dacă nu cumva răspunsul la tema aceea era totuși simplu. Așa cum îl am acum în fața ochilor. Mă gândesc la toate încăperile prin care am trecut la opt, 10, 14 ani și la toți oamenii pe care i-am cunoscut acolo... Mă întreb dacă nu cumva am lăsat în fiecare un fragment din mine, luând în schimb câte un fragment din ei... Nu asta înseamnă acasă? O colecție de lucruri care te modelează.

Cu inima ceva mai ușoară, iau loc între mătușa mea de gradul doi (cea cu părul cel mai înfoiat) și cea de gradul trei, așteptând să ni se aducă mâncarea. Până acum, pe fața de masă roșie ni s-au adus doar chipsuri de creveți și arahide prăjite și sărate.

— ... Îți spun sigur că le-ar sta tare bine împreună, spune mătușa de gradul doi, culegând cu bețișoarele arahidă după arahidă. Nu m-ar mira să fie împreună și în viața reală. Se întâmplă adesea la actori. De pildă, Tang Yan și Luo Jin. Sau Zhao Youting și Gao Yuanyuan. Dacă petrec atâta timp împreună pe platou, *nu se poate* să nu se lege ceva între ei.

— Da, da. Și amândoi arată bine, încuviințează mătușa de gradul trei. Ar face copii frumoși... parcă-i și văd.

Mestec în tăcere un chips de creveți și le las să bârfească. Apoi mătușa de gradul doi spune:

— Caz Song ăsta e tare frumușel, așa-i? Cred că și scenografa care i-a făcut costumul din *Legenda lui Feiyan* l-a plăcut mult. N-am văzut pe nimeni altul căruia să-i vină atât de bine un costum de epocă.

Aproape că mă înec cu chipsul. *Oh, Doamne!* Mătușile mele vorbesc despre Caz. Nu numai despre el. Dar și despre fosta lui parteneră din film, Angela Fei. Actrița care a fost desemnată anul trecut una dintre cele mai frumoase femei ale anului. Deși știu că cei doi nu sunt împreună, totuși simt în gură un gust amar. Nu mai pot mânca.

De cealaltă parte a mesei Emily deschide gura – probabil ca să anunțe pe toată lumea cu cine se întâlnește Caz *de fapt*. Îi arunc repede o privire de avertisment. Din fericire, telepatia noastră între surori e la fel de eficientă ca întotdeauna, fiindcă Emily renunță și închide iarăși gura.

Niciuna dintre mătuși nu observă.

— Ba nu, stai puțin. Am auzit undeva că el e deja într-o relație. Nici mai mult, nici mai puțin decât cu o *suren*, spune mătușa de gradul doi, clătinând din cap și făcând să-i zăngăne brățările de aur și jad.

Suren înseamnă cineva care nu e o celebritate. Mătușa rostește cuvântul la fel cum o femeie de viță nobilă ar rosti cuvântul țăranoi.

Mătușa de gradul trei ridică din sprâncene.

— O suren? Serios? Când ar putea s-o aibă pe Angela Fei?

— Poate că fata e mai frumoasă decât Angela, spune mătușa de gradul doi, pe un ton care denotă că ea una se îndoiește profund. Sau poate are o personalitate deosebită.

Mătușa de gradul trei pufnește disprețuitor.

— Pe cine vrei să păcălești? Tinerii din ziua de azi nu țin cont de personalitate. Mai ales când e vorba de cineva atât de popular cum e Caz Song.

Se răsucește pe scaun către mine.

— Tu ce părere ai, Ai-Ai?

— Po-poftim? reuşesc eu să îngaim.

Mare minune că am izbutit să scot un sunet.

— Ai auzit discuţia, nu? întreabă ea, fluturându-şi mâna prin aer. Vezi cumva vreun motiv pentru care un actor bogat şi nespus de atrăgător; ajuns aproape în culmea gloriei, ar prefera o fată oarecare în locul superbei lui partenere?

— Mmm... nu... răspund eu înghiţind în sec şi simţind un nod greu în stomac. Nu, chiar nu văd.

În seara aceea stau culcată în pat, plângându-mi de milă în urma conversaţiei dintre cele două mătuşi, când primesc primul telefon de la Caz.

— Alo? spun, proptind telefonul între obraz şi pernă. Aici Eliza. Aţi greşit cumva numărul?

Îl aud râzând şi râsul lui răsună ca un val care inundă ţărmul. Mă îmbujorez la faţă fără voia mea.

O conversaţie telefonică purtată pe întuneric are ceva neobişnuit de intim. Ca şi cum ai asculta melodia preferată într-un metrou aglomerat. Universul se restrânge în jurul tău şi rămâi singur cu vocea care îţi răsună în ureche, în timp ce toţi cei din jur îşi văd de viaţa lor, făcând abstracţie de tine. Pare ceva sacru. La fel ca un secret.

— Ştiu că eşti tu, Eliza. Voiam să stăm de vorbă.

— Oh... spun eu.

— Da.

El tace, aud în fundal un foşnet, un scurt scârţâit de arcuri, de parcă s-ar aşeza undeva.

— Eşti ocupată acum sau...

— Nu, îi spun.

Se pare că am uitat să port o conversaţie normală constând în mai mult de o singură silabă. Dar până acum nu m-a sunat niciun băiat în toiul nopţii, decât poate pentru vreun proiect de grup.

— Dar tu?

— M-am întors la hotel, răspunde el. Tocmai am terminat de filmat o scenă foarte importantă.

Urmează altă pauză.

— O scenă cu sărut.

— Oh, exclam eu din nou.

Nu ştiu de ce îmi spune mie toate astea, cum naiba ar trebui să-i răspund sau cum să-mi alung imaginea din minte. Caz Song sărutând pe altcineva, o fată frumoasă, cu picioare lungi, cu păr strălucitor şi o piele perfectă. Cineva ca Angela Fei.

— Drăguţ. Felicitări.

— Am... vrut să-ţi spun.

Poate din cauza zgomotului static din difuzor sau a semnalului slab, mi se pare cumva că tonul lui e emoţionat.

— Adică... am simţit că aşa ar trebui.

— Ce anume?

— Scena cu sărutul, răspunde el cu subînţeles şi-mi doresc cumva să nu mai rostească acel cuvânt, fiindcă îmi stârneşte tot felul de gânduri tulburi şi interzise legate de persoana lui. A fost... vreau să zic că a trebuit să filmăm cinci duble, a durat mult, o ţineam de talie, dar fără limbă sau altceva de soiul ăsta. Şi eram complet îmbrăcaţi.

— Sunt... nu înţeleg ce vrei să spui.

El scoate un sunet care trădează frustrare.

— Chiar nu înţelegi ce vreau să spun?

— Nu, răspund eu la fel de frustrată, simțind cum mi se înfierbântă obrazul și tot trupul. N-ai făcut decât să descrii în amănunt cum ai sărutat pe cineva. Foarte drăguț... mă bucur pentru tine, dar...

— Nu ești... nu ești geloasă?

Bineînțeles că sunt, aș vrea să-i răspund. Aș vrea să închid telefonul, să mă duc la el și să-l zgâlțâi. Sunt atât de geloasă, că mi-e rușine de mine. Simt că mi se face rău, deși n-am niciun *drept* să fiu geloasă. Nu există nicio clauză în pactul nostru care să-i interzică să sărute pe altcineva. Mai ales că ține de meseria lui.

Dar poate că după seara petrecută la el acasă, iar am lăsat garda jos. Probabil el regretă că s-a deschis față de mine, chiar dacă nu prea mult, sau se teme că am interpretat greșit, că îmi închipui că acum am vreun drept asupra lui. Poate de asta mă întreabă.

— Bineînțeles că nu sunt geloasă, îi spun, ba chiar reușesc să râd puțin, deși mi-am încleștat unghiile în cearșaf. De ce aș fi?

— OK. OK, bine.

Tace o clipă.

— Dacă ești sigură că nu...

— Sunt sigură. Chiar *foarte*.

— OK, repetă el încet.

Îmi iau telefonul de la ureche o secundă, mă uit la el, apoi îl duc iar la ureche. Ce *fel* de conversație e asta? De ce-mi fac singură așa ceva? De ce mă simt biciuită de fiecare dată când vorbesc cu el?

— OK, spun și eu după o scurtă tăcere.

— A fost... amuzant. Dacă m-ai sunat doar ca să-ți confirm asta... Atunci presupun că ne putem spune noapte bună.

— Sigur, răspunde el într-un târziu.

Aş vrea să-l pot privi, să-i pot vedea expresia. Aş vrea să-mi pot da seama ce-i în mintea lui.

— Atunci la revedere.

Închid prima telefonul, apoi îl arunc în celălalt capăt al patului şi-mi trag perna peste cap, gemând.

– Ce mama naibii... murmur tare, pe jumătate convinsă că m-a sunat din greşeală.

Şi chiar dacă n-a fost aşa, cu siguranţă că, după aşa o conversaţie, nu mă va mai suna.

Dar Caz reuşeşte să mă surprindă, ca de fiecare dată. În seara următoare mă sună din nou, cam la aceeaşi oră, la fel şi în celelalte nopţi. Nu ştiu dacă face asta în calitate de iubit fictiv sau ca să continue şedinţele de antrenament în chimie cât timp e plecat sau ca amic – ceea ce presupun că suntem acum. Sunt prea speriată ca să întreb. Prea speriată să nu distrug cumva alt lucru bun.

La început, conversaţiile sunt stângace – cel puţin din partea mea – şi limitate la subiecte obişnuite şi politicoase: *Ce-ai făcut azi? Cum a mers filmarea? Ai văzut ultima postare a lui X?*

Dar, pe măsură ce timpul trece, discuţiile devin tot mai lungi, depăşesc o oră şi continuă până când afară străzile se cufundă în tăcere şi nu aud decât propria-mi răsuflare în tăcerea nopţii. Curând conversaţiile noastre nocturne devin un obicei.

Uneori, vorbim până când mi se termină bateria telefonului. Alteori, adorm cu vocea lui în urechi.

Fără să vreau, încep să-i povestesc despre viaţa mea de peste ocean. Lucruri pe care nu le-am mai spus nimănui până acum, pe care le-am ţinut închise în mine atâta timp, încât mi se par mai curând scene dintr-un film pe care l-am văzut cândva decât experienţe trăite chiar de mine. Îi povestesc despre ultima cină cu familia

înainte de a pleca din Beijing, cum *laolao* a mea a plâns și eu nu înțelegeam de ce. Îi povestesc despre colegii de clasă pe care îi detestam, despre profesorii pe care i-am iubit pentru singurul motiv că s-au arătat înțelegători când purtam altă uniformă sau mă rătăceam în campus.

La rândul lui, îmi spune lucruri despre care nu pomenește niciodată în interviuri. Cum își caută în secret numele pe internet în fiecare zi și cum ocazional citește ce scriu admiratorii despre el. Cât de tare urăște înălțimile și cum se teme de întuneric. Cum știe exact ce anume detestă, dar nu știe întotdeauna ce vrea.

— De asta mergi la colegiile alese de mama ta? nu mă pot abține să-l întreb.

Tace o clipă.

— Ce vrei să spui?

— Ei, haide, Caz! spun eu pe un ton liniștit, stând cu ochii în tavan și întrebându-mă cum oare arată tavanul camerei lui de hotel.

Probabil mai elegant, mai înalt, cu candelabre sclipind din toate părțile.

— Uiți că ți-am scris eseurile pentru colegii? N-ai fost în stare să-mi spui nici măcar un *singur* lucru pe care ți-l doreai, am fost nevoită să inventez eu tot. În schimb, când vorbești despre actorie..., ești cu totul alt om. Iubești meseria asta. Și ești foarte bun.

— E mai complicat de atât, protestează el. Mama mea...

— Mie mi s-a părut cât se poate de rezonabilă. Poate îți va lua ceva timp ca s-o convingi, dar dacă ai încerca să stai de vorbă *serios* cu ea...

— Tocmai asta e problema.

Înghite în sec și mi-l imaginez trăgându-se de păr și învârtindu-se prin cameră la fel cum făcea în ziua cu discuțiile dintre profesori și părinți.

— Dacă ar fi vorba doar despre educație sau dacă mi-ar face viața un iad, n-aș ezita să fac ce vreau, înțelegi? Numai că mama nu-i așa. Ea vrea să mă protejeze, să-mi asigure un viitor bun și sigur... și uneori... de *multe* ori... chiar cred că are dreptate. Am mulți prieteni care au vrut să devină actori, dar n-au căpătat niciodată un rol principal sau au muncit pe rupte, au primit un astfel de rol, dar n-au reușit să se afirme... Vreau să spun că îmi place nespus de mult actoria, dar e o meserie *grea* și imprevizibilă. În plus, cum să fiu sigur că asta îmi doresc să fac pentru tot restul vieții? Până acum am trăit doar un sfert din ea. Dar dacă refuz oferta unui colegiu important și după doi ani îmi dau seama că nu mă mai interesează actoria? Ce se întâmplă în cazul ăsta?

Tace brusc, răsuflând mai greu ca de obicei, ca și cum ar fi alergat tot timpul cât și-a ținut monologul.

Caz Song nu se pricepe doar să-și ascundă suferința fizică. Se pricepe să-și ascundă și emoțiile. După cum se comportă la școală, n-aș fi crezut că-l preocupă atât de mult lucrurile despre care tocmai mi-a vorbit.

— Tu gândește-te bine, îi spun când respirația îi revine la normal. OK?

— OK, răspunde el după o clipă, dar fără prea mare tragere de inimă. OK, am să mă gândesc.

— Oh... Și... Caz...

— Da?

— Îți mulțumesc că ți-ai ținut cuvântul.

Îmi dreg glasul, furioasă pentru cât mă simt de stânjenită.

— Promisiunea pe care mi-ai făcut-o în seara aceea la tine acasă. Ştiu că ţi-e greu să vorbeşti despre asta, dar... mă bucur... că ai făcut-o.

— N-a fost mare lucru, spune el, deşi îmi dau seama foarte bine că nu-i aşa.

Tace câteva clipe. Apoi adaugă atât de încet, încât abia îl aud:

— La fel şi tu.

Îmi stă inima în piept.

— Poftim?

— Faptul că m-ai asigurat că... îmi vei fi alături la nevoie. Vreau să fac şi eu acelaşi lucru pentru tine.

Închid ochii ca să-i ţin la distanţă vorbele. Sigur că-mi face plăcere să le aud. Bineînţeles. Dar aici vorbim despre Caz Song: a rostit nenumărate astfel de replici romantice pe ecran, toate părând izvorâte din adâncul sufletului. Nu pot avea încredere că e *sincer*, nu-mi pot da voie să cred că ar putea simţi la fel ca mine, când nimeni nu s-a îndrăgostit de mine până acum. Când el e Caz, Steaua în Ascensiune, iar eu sunt... *eu*.

Şi totuşi, după ce încheiem conversaţia, nu reuşesc să adorm până târziu.

M-am obişnuit într-atât să văd numele lui Caz afişat pe ecranul telefonului, încât când îmi bâzâie mobilul sâmbătă seara, răspund fără să mai verific apelantul.

— Ai reuşit azi să-l omori pe general? întreb, referindu-mă la scena pentru care îmi spusese că se pregătea s-o filmeze.

Iată un bonus neaşteptat când iubitul tău fictiv e actor de filme de acţiune: primeşti o sumedenie de informaţii despre peliculele care urmează a fi lansate.

La celălalt capăt se lasă o tăcere lungă.

Apoi vocea lui Zoe răzbate până la mine, nedumerită și neobișnuit de distantă. Sau poate conexiunea nu-i prea grozavă azi.

— Mmm... cum?

— Oh!

Mă ridic brusc în capul oaselor, dând laoparte însemnările în vederea interviului cu acea companie media din Beijing la care m-am uitat până acum.

Nu știu din ce motiv, dar îmi simt tot trupul încordat, de parcă m-aș pregăti să primesc o lovitură.

— Iartă-mă. Credeam... credeam că-i altcineva. Bună...

— Cine credeai că e? mă întreabă ea.

Cum nu-i răspund imediat, își răspunde singură:

— Caz.

Scot un sunet vag, care ar trebui să sune a încuviințare.

— Deci încă faceți asta?

Același ton oarecum rece și bizar.

— Ce anume?

— Întâlnirile astea de fațadă.

— Păi, da... răspund cu trupul țeapăn și luând un ton defensiv.

Trece un moment lung și penibil, în care fiecare dintre noi așteaptă ca cealaltă să adauge ceva.

Nu-mi amintesc când s-a schimbat relația noastră, de când nu mai vorbim una peste cealaltă ca să ne povestim tot, chiar și când nu s-a întâmplat nimic deosebit. Dar am fost amândouă ocupate.

Totuși, eram ocupate și înainte, când eu locuiam încă în America și situația nu era atât de rea.

Iată că se întâmplă, îmi spun și odată ce acest gând mi strecoară în minte, devine o pată de neșters, care se infiltrează în tot, colorând fiecare amintire într-un cenușiu putred. Lista de cântece schimbată. Convorbirile mai scurte. Mesajele rămase fără răspuns. Brățara uitată. La fel ca toate prietenele mele din trecut. June de la Londra. Eva din Singapore. Lisa din Noua Zeelandă. Până la urmă, cu toate se întâmplă la fel.

Ne îndepărtăm treptat.

Nu, *ne-am îndepărtat deja*. Ce se întâmplă acum e doar consecința.

Mi se strânge inima de o disperare mută, dar Zoe vorbește din nou, fără să-și dea seama de nimic:

— Ce ai de gând să faci de acum încolo?

— Să *fac*? repet eu cu sentimentul că am pierdut cumva șirul acestei conversații.

— Păi... nu poți continua să minți pe toată lumea, nu? insistă ea. La început credeam că-i ceva pe termen scurt. O glumă. Dar durează de luni întregi și e... mi se pare ceva care s-ar putea întoarce împotriva ta urât de tot.

Strâng din dinți, simțindu-mă tensionată până în vârful degetelor de la picioare. Unul dintre motivele pentru care am admirat-o mereu pe Zoe e abilitatea ei de a nu înghiți toate aiurelile și de a trece direct la subiect. Asta denotă mult curaj, mult mai mult decât aș putea avea eu vreodată.

Dar tocmai de aceea e și ultimul subiect pe care mi-aș dori să-l abordez.

— O să mă descurc, răspund cu un calm prefăcut, deși strâng cearșaful între degetele umede din cauza transpirației. Până la urmă... Dar i-am promis deja lui Sarah și tuturor celor de la Craneswift că după vacanță

vom face acest interviu important, care cântărește mult în cariera mea și...

— E foarte bine că rămâi deschisă pentru orice oportunitate, spune Zoe. Afară de cazul când cariera ta se bazează literalmente pe o *minciună*. Cu alte cuvinte, cum vrei să-ți păstrezi cititorii sau să câștigi respectul oricărei publicații dacă se va afla că... ?

— Nu au de unde să afle, îi tai eu vorba, simțind cum mi se strânge stomacul. Și nu vor afla.

— Mda, bine...

Dă să mai spună ceva, dar se aude semnalul sonor al unei notificări pe telefon, așa că tace câteva secunde.

— Iartă-mă, tocmai mi-au venit notele de la examenul de chimie...

— Sigur, uită-te la ele, îi spun.

— Ești sigură?

Râde scurt, dar fără veselie. Îmi dau bine seama. Cândva știam totul despre ea: când se prefăcea că râde sau când voia să pună capăt unei conversații, să plece de la o petrecere, să iasă dintr-o cameră...

Acum vrea să plece.

Iar eu nu știu cum să fac oamenii să rămână. N-am știut niciodată. Prin urmare spun doar atât:

— Da, bineînțeles. Mm... la revedere.

— OK. Pa.

Vocea ei are un ton îngrozitor, din care ghicesc că aici se încheie tot.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Cu o zi înainte de începerea şcolii, viaţa mea o ia razna.

Adică nu doar că *o ia razna*, ci îmi explodează în faţă. Începând cu notificarea care îmi apare pe mobil la prima oră a dimineţii.

Știam Eu Că Minți.

Privesc mesajul vreme îndelungată, cu inima zbătându-se nebuneşte în piept. Mesajul e tulburător şi nu doar din pricina majusculelor.

Dacă sunt acuzată de minciună, nu puteam să mint decât într-o singură privinţă...

Mi se strânge stomacul. Mă ridic repede în capul oaselor, îmi deschid telefonul şi intru imediat pe Twitter. Comentariile curg unul după altul, la fel ca primele. Numai că acum sunt ostile. Şi de rău augur.

@blondie22: *Mincinoaso!*

@abigailsmithh: *Unii fac orice pentru glorie în zilele noastre. Adio, fată!*

@user1127: *Caz Song merita pe cineva mai de soi.*

@MayIsADog: *De-a dreptul jalnic... Și eu care credeam că sunteți un cuplu drăguț și sincer, demn de simpatia noastră... Se pare că nu...*

@chenxiaoshi: *ȘTIAM EU. V-AM SPUS TUTUROR că e doar o șmecherie de publicitate. Așa am și DENUMIT-O.*

@wenkexing520: *Iată de ce nu mai există lucruri frumoase.*

Este... Vreau să spun că am mai primit mesaje duşmănoase. E inevitabil pentru oricine ajunge cât de cât viral. Aşa-zişi admiratori care îmi spun că sunt prea urâtă pentru Caz sau că-l trag înapoi în carieră. Troli care comentează că sunt lipsită de talent şi că mi se acordă prea multă atenţie nemeritată. Useri anonimi care susţin că e o atitudine antifeministă din partea mea să mă îndrăgostesc. Idioţi rasişti care fac obişnuitele glume stereotipe.

Toate aceste comentarii m-au durut, desigur, şi au ţintit mult prea aproape ca să nu mă afecteze, dar cea mai bună strategie a fost să le ignor pur şi simplu.

Dar acum... Acum e cu totul altfel.

Tremurând din tot trupul, dau căutare pe Google la numele meu şi, cât timp se încarcă informaţia, îmi simt sângele bubuind în urechi şi sunt gata să vomit. Sau poate să izbucnesc în plâns. Apoi se afişează rezultatele şi sunt prea preocupată să citesc de ce mă urăsc nişte străini de pe internet ca să mai găsesc energia de a plânge.

Sursa problemei devine clară imediat.

Pe la miezul nopţii trecute, în timp ce eu dormeam adânc, cineva a postat un lung articol în care specula că relaţia mea cu Caz e doar o şmecherie de publicitate pusă la cale de impresarul lui. Articolul remarca unele „discrepanţe" între eseul meu şi agenda lui Caz. De pildă, în ziua în care chipurile am mers să mâncăm în oraş, Caz era de fapt ocupat cu activităţi promoţionale pentru piesa de teatru a liceului şi n-ar fi avut cum să se vadă cu mine. Sau cum într-un paragraf povestisem despre o pisică mai-

daneză care se agățase de puloverul lui, deși el e alergic la pisici. *Așa procedează toți din industria divertismentului în zilele noastre. I-a văzut cineva vreodată sărutându-se cu adevărat, afară de acel selfie cu pupicul pe obraz, postat de fata asta?*

Poate că totul ar fi fost în regulă dacă prin aceeași stranie și imprevizibilă alchimie a internetului care făcuse ca eseul meu să devină viral, articolul n-ar fi apărut pe primul loc în lista căutărilor.

Din acel punct, simt cum totul se prăbușește.

— Oh, Doamne... șoptesc, aruncând telefonul pe pat, unde aterizează cu un sunet ușor și total nesatisfăcător.

Întorc capul. Îmi strâng pleoapele până la durere.

— Oh, Doamne...

Partea cea mai proastă e că ar fi trebuit să anticipez acest deznodământ. E drept că mi se pare un dezastru la fel de grav ca sfârșitul lumii, dar în același timp era un sfârșit inevitabil.

Îmi revin în minte cuvintele lui Zoe din ziua precedentă: *Mi se pare ceva care s-ar putea întoarce împotriva ta urât de tot.*

Brusc, cu o durere atât de ascuțită încât am senzația că mi s-a căscat un gol în suflet, îmi dau seama cât de dor îmi e de Zoe. Îmi amintesc cum intram într-o clasă plină, știind că-mi păstrase un loc și mie. Cum mă aștepta la vestiar în fiecare dimineață, apoi la prânz, cum era ancora mea de toate zilele. Mai mult decât atât, mi-e dor de persoana care eram în preajma ei: mai curajoasă, mai bună și mai puternică. Cineva care nu se temea să facă glume prostești, să se pună într-o situație penibilă, dar care știa ce vrea.

Dacă Zoe ar fi aici, n-ar ști nici ea cum să dreagă povestea asta. Dar ar ști exact ce să spună ca să mă liniștească, să mă facă să mă simt mai bine.

În spatele meu telefonul anunță altă notificare.

Fără îndoială, alte comentarii răutăcioase. Știu că n-ar trebui să le citesc și că n-are rost să mă torturez și mai mult, dar e ca și cum mi-aș impune să nu mă scarpin atunci când mănâncă pielea sau să nu apăs pe o veche vânătaie. Sunt gesturi masochiste, dar pe care nu ți le poți stăpâni.

Așadar, pun mâna pe telefon și-mi fac curaj pentru alte variațiuni pe tema *minciună, înșelăciune, te urăsc din tot sufletul*. În schimb, pe ecran văd doar un nume.

Sarah Diaz.

În săptămânile care urmează, când mă gândesc la dimineața aceea, nu-mi amintesc decât o ceață alburie și senzația de panică, în rest memoria mea e o gaură neagră.

Nici nu conștientizez evenimentele din ziua aceea, pe măsură ce se desfășoară. La un moment dat sunt la telefon cu Sarah, pe care o asigur că totul e o neînțelegere și că am un plan, când de fapt n-am absolut *niciunul*, apoi vorbesc la telefon cu Caz, care abia a aterizat în Beijing și pe moment n-are habar de porcăria care s-a stârnit, dar despre care va afla curând.

Între cele două telefoane zac pe canapea cu fața în jos, blestemându-mă în gând și făcând mari eforturi să nu-mi smulg părul din cap.

Și totuși, până la ora prânzului m-am calmat suficient cât să încep să mă gândesc. Să mă gândesc intens. Mama s-a confruntat cu crize de PR mult mai grave ca a mea, de pildă incidentul cu șobolanul din cafea sau cu masculinitatea toxică și alte accidente avându-l la origine

pe Kevin și totuși, a reușit să le depășească pe toate. Ba uneori prestigiul companiei ei chiar a crescut.

Deci, ce ar face *ea* în locul meu?

Și-ar cere scuze public? Ar face o declarație oficială? Nu. Nu-i stilul ei. Dacă e posibil, ea nu recunoaște niciodată nimic. De fapt, probabil ar face fix contrariul. Ar acoperi un incident major creând un altul...

Închid ochii și mă gândesc... mă gândesc și în cele din urmă, în mod miraculos, la fel cum s-a întâmplat în ziua în care l-am văzut pe Caz Song pe ecranul televizorului, îmi vine o idee.

Dacă principala problemă e că lumea nu crede că eu și Caz chiar suntem împreună, atunci am fix dovada că se înșală amarnic.

Ecranul telefonului se luminează.

Instinctiv mă crispez, temându-mă ce-mi va fi dat să văd, dar e un mesaj de la Caz. A aflat și el toată povestea.

Cum procedăm? mă întreabă.

Cred că am o soluție, îi răspund, *dar probabil că n-o să-ți placă. Apropo, ce număr de telefon are impresarul tău? Trimite-mi-l urgent.*

Tot restul zilei dau telefoane și scriu febril e-mailuri.

Mai întâi iau legătura cu echipa de publicitate a lui Caz. Această parte se desfășoară mult mai ușor decât aș fi îndrăznit să sper. Detectăm adresa de IP a persoanei care a postat inițial articolul și descoperim că e vorba de un fan *sisheng*, adică un hărțuitor, care a primit deja două avertismente fiindcă dădea târcoale camerei de hotel a lui Caz. Perfect. La urma urmei, cea mai bună cale de a scăpa de o poveste nedorită e să-i ataci sursa, să erodezi credibilitatea autorului. De aici încolo tot ce avem de făcut e să

distribuim informaţia online şi să aşteptăm ca lucrurile să se desfăşoare de la sine. *Un admirator gelos născocește minciuni despre Caz și prietena lui. Respectivul lansează teorii ale conspirației despre starul preferat, fără a avea o bază reală.*

Totodată, impresarul lui Caz trage nişte sfori şi face publice întâmplător-deliberat câteva fotografii luate cine ştie de unde cu un actor însurat dintr-o companie rivală aducând noaptea o prostituată în cameră. În câteva ore ştirea explodează şi abate atenţia de la articolul despre mine şi Caz, astfel că nimeni nu mai vorbeşte decât despre celălalt scandal.

Acum totul depinde doar de mine şi de Caz, de cât de bine vom interpreta ultimul act al piesei noastre de teatru.

— Eşti gata?

Încuviinţez din cap şi-l urmez pe Caz pe acoperişul uneia dintre clădirile şcolii. E prima oară când ne întâlnim după vacanţă. Uitasem cât de copleşită mă simt de simpla lui prezenţă, cu sau fără scandalul respectiv. Cum îmi vibra stomacul, cum îmi pulsa sângele în vine, cum îmi simţeam toţi nervii încordaţi la limită. Are părul ceva mai lung, e mai bronzat şi muşchii îi joacă sub piele în timp ce se apleacă peste balustrada de sticlă.

Arată foarte bine.

Poate *prea* bine, astfel că nu-mi pot lua gândul de la el. Nu-l pot privi fără să-mi amintesc toate nopţile când îi auzeam vocea în ureche. Îmi stă inima în piept de emoţie.

— Dar tu? întreb, grăbindu-mă să alung alte gânduri inutile.

Trebuie să mă concentrez. Nu avem decât o singură şansă să punem lucrurile în ordine şi totul trebuie executat cu cea mai mare precizie.

— Când nu sunt eu gata?

Expresia lui îmi transmite: *Am priceput, calmează-te.* Nu înțeleg cum de poate fi atât de relaxat în situația asta. Aproape că mă scoate din sărite.

— Bine. Să începem.

Dau iar din cap. Expir prelung și mă uit peste balustradă, tropăind ca să-mi încălzesc picioarele. După cum era de așteptat, curtea școlii și aleile încep deja să se umple de elevi. Acoperișul e singurul loc vizibil pentru toți, oriunde s-ar afla. Se zice că oamenii cred doar ce văd cu ochii lor. Așadar, mă rog în gând ca, dacă ne văd împreună, *cu adevărat* împreună, să fie îndeajuns de convinși de relația noastră.

OK, planul nu e absolut perfect și nu știu dacă va funcționa sau nu, dar pe moment e cel mai bun lucru pe care-l putem face.

Când jos se adună destui elevi ca să alcătuiască o mulțime, mă întorc și-l bat pe Caz pe umăr:

— OK. Dă-i bătaie.

El ridică din sprânceană, abia stăpânindu-și un zâmbet.

— Nu-mi lași măcar o clipă să mă pregătesc sufletește?

Glumește?

— Ești *actor*, șuier eu.

Toți sunt cu ochii pe noi, urmărind schimbul nostru de cuvinte.

— Te rog să fii serios.

— Bine, spune el și deși l-am văzut făcând asta de nenumărate ori, sunt uluită cât de repede intră în rol, cum îi piere orice urmă de umor și i se întunecă privirea.

Ochii lui au acum culoarea cerului fără lună, a cărbunelui gata să ia foc, a pământului după furtună.

— Așa?

— D-da... reuşesc eu să îngaim.

Înghit în sec.

— Da, aşa.

Fac un pas şi ajung lângă el. Îmi apropii buzele de urechea lui şi-i şoptesc ca să audă numai el:

— Acum grăbeşte-te şi sărută-mă până nu pleacă toţi.

Îmi adun tot curajul. Încerc să-mi golesc mintea de orice gânduri. Se presupune că va fi un sărut profesionist, dacă există aşa ceva. Niciunul n-ar trebui să simtă nimic, afară de hotărârea fermă de a interpreta bine acest moment, poate şi o undă de iritare că suntem siliţi să facem asta.

În schimb, iată ce se întâmplă:

Caz îmi cuprinde obrazul cu mâna lui delicată, dar sigură şi-şi plimbă degetele pe pielea mea, făcându-mă să mă clatin şi să nu mai ştiu de mine. Ochii lui negri ca noaptea se uită în ochii mei, iar eu nu-mi pot desprinde privirea de a lui, cumva şocată, dar şi fascinată. E nefiresc de frumos şi e atât de aproape că mă doare sufletul şi-l vreau şi mai aproape. Îl vreau, deşi n-ar trebui. Şi vreau să mă dorească şi el.

Nici nu-mi mai amintesc ce trebuia să facem.

Apoi îşi pune încet şi cealaltă mână pe obrazul meu. Degetele îi tremură uşor şi aerul dintre noi e cumva diferit. Parcă solid. Şi fierbinte. Întredeschid buzele fără voia mea şi el vede asta.

Scoate un sunet uşor, abia perceptibil, care ar putea fi un suspin sau un început de râs sau altceva, poate resemnare, apoi se apleacă şi-şi lipeşte buzele de ale mele ca şi cum nu s-ar putea abţine, ca şi cum ar fi aşteptat de o viaţă să mă sărute...

Iar eu îi răspund la sărut. Îl sărut cu o intensitate care mă șochează.

Pentru că îmi dau cumva seama că am tânjit să simt buzele lui catifelate lunecând peste ale mele, am tânjit după îmbrățișarea lui fermă, după vâlvătaia scăpată de sub control iscată în fiecare punct în care se întâlnesc trupurile noastre.

Apoi totul se termină la fel de brusc cum a început.

Nu știu care dintre noi se deprinde primul din îmbrățișare, dar dintr-odată ne tragem înapoi și în spațiul dintre noi rămân doar răsuflările noastre gâfâite. O fracțiune de secundă Caz pare năucit. Și parcă beat.

În clipa următoare redevine cel dintotdeauna. Sigur pe el. Cumpătat. Își îndreaptă spatele, își trece plictisit mâna prin păr și se uită la elevii din curtea școlii.

Sângele îmi pulsează în urechi atât de tare, încât aproape am uitat că sunt și ei acolo. Mă uit și eu în jos ca să le văd fețele. Unii se holbează la noi fără să-și ascundă șocul și invidia. Alții... Alții sunt încruntați, de parcă nu și-ar da prea bine seama la ce au asistat.

— Crezi... crezi că a funcționat? îl întreb pe Caz cu vocea mai pițigăiată decât în mod normal.

— Sincer?

Îl aud înghițind în sec.

— Nu.

— Stai puțin... *cum ai spus*? întreb, întorcându-mă spre el.

Dar înainte să mai adaug ceva, mă apucă de încheietura mâinii și mă trage după el, ducându-mă undeva unde nu mai suntem în văzul lumii, ci ascunși de bambuși și de mandarini, într-o mică grădină doar a noastră, cu umbre blânde dănțuind în jur, cu lumina strecurându-se printre frunze.

— Cum ai zis? îi şuier eu.

Continuă să mă ţină de mână. Îi simt cu toată fiinţa apăsarea caldă a degetelor pe pielea mea, forma şi sunetul fiecărei răsuflări.

— Da... nu... asemenea scandaluri nu dispar într-o zi... şi nici după o singură scenă. Trebuie să avem răbdare mai mult timp.

— Atunci de ce...

Clatin din cap. Încă am mintea amorţită. Reuşesc să produc un singur gând coerent, *tocmai m-am sărutat cu Caz Song*, după care creierul meu se izbeşte de un zid şi se face fărâme. *M-am sărutat cu Caz Song* şi pentru cele câteva clipe cât buzele noastre s-au întâlnit, Caz m-a sărutat ca şi cum... ca şi cum asta ar fi dorit să facă. *Nu. Încetează. Nu despre asta e vorba acum.*

— Dacă nu erai convins că funcţionează, de ce ai mai fost de acord cu planul meu?

Pe chipul lui Caz trece o umbră fugară, dar el se mărgineşte doar să dea din umeri.

— Aveam impresia că vrei neapărat să mă săruţi. Cine sunt eu ca să-ţi refuz plăcerea asta?

Simt că-mi iau foc obrajii. Pare că vrea să facă o glumă. Dar nu, îşi bate joc de mine. Sigur că da! Bineînţeles că nu şi-a dorit asta... sărută la fel pe orice fată, pe toate partenerele lui frumoase de pe platou. Pe cine vreau să păcălesc? Pentru el, un sărut e doar atât şi nimic mai mult.

— Uau! exclam, trăgându-mă înapoi şi simţind cum umilinţa îmi arde tot trupul ca uleiul încins. OK. Atunci, e limpede că a fost o greşeală... Şi pentru ştiinţa ta, chiar n-am ţinut *deloc* să te sărut. Nici gând. Am făcut-o pentru o cauză mai importantă... de nevoie...

— Zău?

Face un pas spre mine. Își lasă capul într-o parte.

— Atunci la ce te gândești în clipa asta?

— Eu... Poftim?

Mă înroșesc și mai tare.

Cu toată umilința îndurată, mă gândesc – impardonabil – cum ar fi să-l sărut din nou, să-l sărut și să savurez momentul, chiar dacă aș ști că pentru mine sărutul înseamnă mult mai mult decât ar însemna vreodată pentru el.

Ca și cum acel sărut m-ar fi eliberat de toate temerile și emoțiile zăvorâte în mine. Mă gândesc și la faptul că zeci de mii de oameni din întreaga lume sunt cumva implicați în povestea mea cu Caz, dar numai în versiunea ei fantezistă. Mă gândesc cum ar fi să-l am pe Caz, iar mai apoi să-l pierd la fel cum îi pierd pe toți atunci când plec, mă gândesc la durerea profundă, de neconsolat, pe care ar trebui s-o îndur drept consecință a dorinței mele. Cât de simplu ar fi să mă întorc la binecunoscuta stare de singurătate, numai că de data asta singurătatea m-ar durea mai mult, fiindcă ar însemna absența lui.

Mă gândesc că, dacă îi spun ce simt cu adevărat, dacă îmi deschid sufletul, nu va mai exista cale de întoarcere. A fost de ajuns de greu să ajungem în acest punct – de la străini la aliați fără voie, apoi prieteni – ca să demolez fiecare cărămidă trudită cu greu a încrederii, cerându-i și mai mult. Mă gândesc că am încălcat toate regulile impuse chiar de mine, doar ca să-i ofer lui Caz – frumosul, imprevizibilul și reticentul Caz – toată muniția necesară ca să-mi frângă inima.

— Nu știu nici eu la ce mă gândesc, îi spun.

El mai face un pas spre mine. Mă dau instinctiv înapoi și simt în spate tulpinile de bambus atingându-mi obrazul. El se oprește. Îmi dă drumul mâinii, doar ca să-și pună degetele pe curbura bărbiei mele și fac eforturi

supraomeneşti să nu mă topesc atunci, pe loc sau să spun ceva incredibil de sincer şi periculos.

— Deci nu simţi nimic pentru mine? întreabă el, coborând glasul într-un registru grav pe care nu l-am mai auzit până acum. Deloc, deloc?

Continuă să mă fixeze cu privirea, în timp ce degetele lui coboară spre punctul vulnerabil de la baza gâtului meu, iar eu icnesc ca o idioată ce sunt.

Nu pot rosti niciun cuvânt. Clatin din cap.

— Zău? insistă el cu o sprânceană ridicată.

Exact ca în prima zi când i-am adresat cuvântul, pretinzând că nu auzisem ce vorbea la telefon, iar el nu mă crezuse.

Mă aud cum înghit în sec. Mă străduiesc să nu iau în seamă senzaţiile trezite de mâinile lui pe pielea mea.

— N-nu. Deloc.

Drept răspuns, Caz se apleacă şi, pentru o secundă minunată şi înspăimântătoare, cred că-şi va lipi buzele de ale mele... Nu mă pot abţine... mă lipesc şi eu de el. Dar el doar zâmbeşte, ca şi cum tocmai mi-ar fi dovedit ceva şi-şi apropie buzele de urechea mea zâmbind.

— Mincinoaso! îmi şopteşte.

Iar eu nu ştiu ce să fac, cum să reacţionez, cum să procesez faptul că am fost prinsă cu minciuna. Aşadar, mă întorc la vechile mele obiceiuri, la metodele mele de autoprotecţie, adânc înrădăcinate. Mă smulg din îmbrăţişarea lui. Mă răsucesc pe călcâie şi-i întorc spatele. O iau la fugă. Picioarele mele tropăie pe scări, dau uşa de perete şi ies în lumina orbitoare a soarelui. Nu mă duc la oră şi nici nu mă opresc până nu ajung suficient de departe, singură într-un colţ îndepărtat al campusului. Până când nu rămân singură cu mine însămi, cu gândurile mele învălmăşite şi cu inima care mi se zbate disperată în piept.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Încerc din răsputeri să nu mă mai gândesc.

Chiar aşa. Mă străduiesc *din greu* să blochez orice gând la buzele moi ale lui Caz Song atingându-le pe ale mele, la mâinile lui bătătorite cuprinzându-mi obrazul, la felul cum mi-a luat foc tot trupul, topindu-se de parcă l-aş fi lăsat mult timp să zacă pe jăratic.

Dar amintirile nu-mi dau pace şi mă asaltează insistent cu o claritate nedorită, de parcă aş fi înregistrat fiecare moment, analizând apoi toată scena iar şi iar, la fel ca filmele despre care trebuie să scriem analize comparative pentru ora de engleză.

Ce a vrut să spună prin „Deci, nu simţi nimic pentru mine?" Ce însemna expresia din ochii lui? Analizaţi prin exemple.

În următoarea săptămână, cât timp Caz e ocupat cu filmările, aceste gânduri îmi revin când mi-e lumea mai dragă: în timp ce clătesc vasele (fiindcă ai mei folosesc maşina de spălat vasele drept uscător şi oricum n-au încredere că spală bine), când îmi pun pijamaua seara târziu şi mă opresc cu ea îmbrăcată doar pe jumătate şi cu părul agăţat în nasturi...

La ce te gândeşti chiar în clipa asta?

— Ce naiba! spun cu glas tare, trăgând bluza de pijama pe mine cu atâta forță, că-mi smulg câteva fire de păr.

Îmi dau lacrimile.

— Ce naiba! repet și mai tare, furioasă doar pe mine însămi.

Mă uit din nou la telefon – *niciun mesaj nou de vinerea trecută* – după care îl azvârl cât colo. Îl blochez pe Caz, pe urmă îl deblochez din nou, înainte să-și dea seama. Șterg toate convorbirile noastre, ca în clipa următoare să-mi regret gestul.

De aici încolo situația degenerează și mai mult.

Duminică dimineață, mama – care a încheiat recent un proiect important și și-a făcut puțin loc în agenda ei aglomerată – ne duce la o gustare la Din Tai Fung.

În timp ce mă întorc de la toaleta restaurantului, evitând în ultima clipă să dau peste o chelneriță care duce un maldăr considerabil de găluști cu creveți și xiaolongbao[20], dau cu ochii de Caz.

Respectiv chipul lui, mărit de zece ori și retușat dincolo de limitele perfecțiunii, tipărit pe un afiș lucitor de lângă masa unde se servește ceaiul. E o reclamă pentru o băutură nealcoolică cu aromă de lychee. Ține în mână sticla trandafirie și zâmbește. E un zâmbet fals, cel pe care-l arborează când face ceva împotriva voinței lui.

Textul reclamei sună astfel: *Cumpără-i prietenei tale ceva dulce.*

Reclama e atât de grosolană și pică într-un moment atât de prost, încât nu pot decât să mă holbez la ea și la chipul acela familiar și atât de frumos, la trăsăturile pe care le-am studiat atât de aproape în momentul

20 Chifle preparate la abur în coșuri de bambus (n. tr.).

nostru de intimitate și pe care acum le poate admira oricine. Simt cum un cerc fierbinte îmi strânge inima.

Afișul n-ar trebui să se găsească acolo. Sau poate eu n-ar trebui să fiu acolo.

În orice caz, asta dovedește că reacția mea din ziua aceea a fost înțeleaptă și corectă. Nu sărutul, ci faptul că am fugit de Caz. Pentru că un afiș lucitor dintr-un restaurant luminat difuz e numai începutul. Dacă va continua la fel ca până acum cariera lui Caz, el va deveni din ce în ce mai cunoscut, va atrage sponsori și ocazii de finanțare și va obține rol după rol. Nu va fi vorba doar de reclama la o băutură. Chipul lui va apărea pe toate panourile publicitare, zâmbetul lui se va regăsi în metrou, privirea lui întunecată și arzătoare mă va fixa de fiecare dată când voi deschide televizorul, amintindu-mi cum m-am simțit când și-a ațintit privirea asta asupra mea. Caz va fi pretutindeni, în fiecare colțișor din țară, iar eu nu voi putea decât să mă clatin pe picioare în urma lui.

— Și tu ești o admiratoare?

Mă întorc brusc, dând cu ochii de o fată poate cu un an sau doi mai mică decât mine. E îmbrăcată din cap până în picioare în haine de firmă și se uită la afișul lui Caz de parcă l-ar vedea acolo pe însuși Dumnezeu: cu amândouă mâinile împreunate la piept, cu obrajii îmbujorați, în ciuda faptului că în restaurant este răcoare. Dacă am fi într-un desen animat, probabil că în ochii ei ar pulsa inimioare sclipitoare.

— Mm... spun eu, traducând în gând întrebarea ei din dialectul mandarin în engleză și prelucrând-o în minte. Cam așa ceva...

Ea suspină galeș, fără să-și ia ochii de la afiș. Pe urmă spune:

— E tare frumos, nu-i așa?

Reuşesc cu greu să nu mă înţep cu beţişoarele de metal de lângă farfurie.

— Mm.. răspund cât pot de neutru..

— Păcat totuşi... urmează ea, fără să-şi dea seama că nu-mi doresc câtuşi de puţin să port această conversaţie, nici acum, nici altă dată.

— Ce anume?

Ea înalţă din sprânceana perfect pensată, ca şi cum aş fi făcut pe proasta.

— N-ai auzit de scandalul cu el şi prietena lui, scriitoarea? Unii zic că-i doar o farsă, ca să-şi facă amândoi publicitate.

— Ah! Şi tu ce părere ai? întreb pe un ton care sper să denote doar pură curiozitate.

— Nu ştiu ce să zic.

Dă din umeri.

— Probabil aş avea nevoie de mai multe dovezi. Am auzit că în curând vor da un interviu important împreună, aşa că... poate atunci o să ne dăm seama?

Vocea i se pierde şi dă iarăşi din umeri.

Mă scuz repede şi mă duc glonţ la masa mea din celălalt capăt al restaurantului. Abia după ce mă aşez între mama şi Emily, cu faţa ascunsă în spatele meniului din carton laminat cu fotografii frumoase înfăţişând chifle aburinde, îmi îngădui şi eu să mă relaxez.

În timp ce părinţii mei se ciondănesc în legătură cu ce fel de găluşte să comande (tata se lansează într-un discurs emoţional şi pătimaş cum că găluştile cu carne de porc şi arpagic erau o parte importantă din copilăria lui şi cum de fiecare dată când mănâncă aşa ceva, îşi aminteşte de casă. Mama îi răspunde cu statistici ferme: ultima oară când am comandat găluşti cu carne de porc şi arpagic, am consumat doar 40 la sută din ele şi în

plus, nu se vede că cele cu *creveți* sunt la ofertă?), Emily notează pe ascuns toate opțiunile de desert din bonul de comandă, iar eu îmi scot pe furiș telefonul din buzunar și încep să-mi caut numele, deși mi-am promis că n-am să mai fac asta.

Din păcate, și comentariile sunt împărțite:

@alyssaL: *Auziți voi, eu sunt cam cinică în privința poveștii ăsteia. A VĂZUT cineva acel sărut? Ceva scântei? Cât a fost de intens? FELUL ÎN CARE S-A UITAT LA EA? Știu bine că el e actor, dar nu-l cred un actor chiar ATÂT de bun. LOL*

@violetthewen: *NU ȘTIU CE SĂ CREEEEED... akdfjlola... e adevărat sau NU?*

@clazzy001: *Pentru mine lucrul cel mai incredibil este de ce s-ar întâlni cineva cum e Caz Song cu Eliza asta???? Angela Fei e de o mie de ori mai drăguță.*

@huachengseye: *OK, fie amândoi sunt angajați PE BUNE în farsa asta publicitară, fie CHIAR se iubesc și doar dgaf...*

@chanel.cao: *Nu totul e publicitate, fraților...*

Îmi las deoparte telefonul, simțind cum îmi zvâcnește stomacul. Oricât de mult mi-ar displăcea să-i dau dreptate lui Caz, se întâmplă fix așa cum a prevăzut el: planul meu n-a fost nici pe departe atât de eficient cum am sperat.

Ceea ce înseamnă că niciunul dintre noi nu poate răsufla ușurat deocamdată.

Până ne întoarcem acasă de la restaurant, am luat deja decizia să găsesc o cale de a-mi abate gândurile.

Ceva care să mă oblige să nu mă mai gândesc la Caz, la sărut și la toate speculațiile de pe internet. Ceva care să-mi permită să ating o stare zen deplină și binefăcătoare. De obicei, când vreau să evadez din cotidian, mă apuc de scris, dar de la un timp scrisul nu face decât să-mi reamintească de Craneswift și de eseul meu, ceea ce mă duce iar cu gândul la Caz.

Prin urmare, decid să mă duc să alerg.

Pe lângă ironia faptului că vreau să fug de propriile probleme, la început mi se pare o idee bună. Caut treningul elegant din două piese pe care l-am cumpărat în urmă cu doi ani ca să merg la niște ședințe de gimnastică, dar de care nu m-am atins niciodată până acum, îmi prind părul într-o coadă de cal în creștet și fac câteva exerciții de încălzire lângă terenul de joacă. Aerul de primăvară timpurie e proaspăt și miroase a furtună iminentă, temperatura tocmai a început să crească și din când în când se simte o adiere ușoară. Mai bine de atât, la ora asta nu sunt prea mulți alergători care să aglomereze pistele special amenajate din complexul de apartamente.

Totul e perfect.

Încep să alerg și foarte rapid ajung la concluzia că detest acest gen de activitate.

Corpul meu, obișnuit cu variații blânde de stat jos și culcat, cu mersul agale și fără grabă de la o clasă la alta, pare să se revolte față de această bruscă schimbare de ritm. Nu fac nici jumătate de tură în jurul lacului, că mi se pun cârcei în picioare, o durere ascuțită care îmi săgetează mușchii coapselor de fiecare dată când tălpile mele ating trotuarul.

Chiar și așa, continui să alerg. Îmi silesc picioarele să se miște în continuare.

Mai parcurg câțiva metri, răsuflând din ce în ce mai greu, până când încep să scot niște sunete cam cum îmi imaginez că fac morsele muribunde. Deodată zăresc cu coada ochiului un bătrân. Un bătrân. Are probabil spre 80 de ani sau chiar peste, judecând după ridurile adânci ale pielii și după bastonul cu cap de dragon care îi tremură în mână, în timp ce își târșâie picioarele pe alee în paralel cu mine.

Ne privim în ochi. El îmi face un semn șovăielnic cu degetul mare.

După care – Dumnezeule mare! – *Mă depășește!* Și nu pentru că *aleargă* mai repede, ci pentru că *merge* mai repede decât alerg eu, ceea ce fără îndoială e cu mult mai rău. Nu pot decât să rămân cu ochii la silueta lui care se îndepărtează, apoi cotește după un bloc și păcănitul bastonului se pierde în depărtare.

Se pare că această umilință e prea mult pentru corpul meu. Îmi tremură genunchii. Nu mă mai țin picioarele. Mă duc împleticindu-mă până la pavilionul de lângă lac, unde mă opresc gâfâind, orbită de stropii de transpirație care mi s-au prelins în ochi și pe buza de sus, total disproporționată față de efortul meu de până acum.

Singurul aspect pozitiv al stării mele actuale e că mi l-am scos pe Caz cu totul din minte, fiind preocupată de nevoi mai stringente, imediate, cum ar fi respirația. Și grija ca nu cumva să leșin.

Rămân așa o eternitate: aplecată de mijloc, agățată de stâlpii pavilionului și detestând tot și pe toate, până când găsesc suficientă vlagă în mine ca să fac drumul până acasă.

La un moment dat calc în ceva maroniu, moale și urât mirositor, care bineînțeles se dovedește a fi...

— Rahat... murmur eu cu ochii la rahatul de câine care îmi mânjește călcâiul adidasului.

Nu pot să cred. Chiar nu pot să cred. Cum din tufișuri nu apare nimeni ca să-mi confirme constatarea, trag concluzia că viața mea e o farsă. Înalț exasperată brațele în aer.

— Adică... of! OK. Era de așteptat să mi se întâmple și asta.

După ce mă mai uit o dată în jur fără să văd pe nimeni, doar doi porumbei cu ochii ca mărgelele zburând peste zăpada topită de pe malul lacului, mă las greoi pe genunchi chiar acolo, în mijlocul pistei de alergare și încerc să-mi curăț adidasul cu un băț.

Sunt atât de preocupată de această îndeletnicire încât nu aud pașii care se apropie și care se opresc în fața mea.

— Eliza?

Îmi zvâcnește inima.

Vocea asta... Caldă, gravă și ușor ironică, de parcă ar spune o glumă numai de el știută. Aș recunoaște vocea asta dintr-o mie, dar nu poate fi... e imposibil...

Ridic încet privirea, observând pe rând toate detaliile. Întâi văd blugii negri, apoi o cămașă albă și largă care îi dezgolește brațele, lăsându-le în voia frigului, mușchii lungi și agili, cu o cicatrice abia vizibilă chiar în mijloc...

Bineînțeles că e el.

— Oh! Bună... spun eu, aruncând indiferentă bățul peste umăr și clătinându-mă câteva clipe înainte să mă ridic în picioare cu un zâmbet forțat.

De parcă asta ar fi situația ideală în care să vreau să mă întâlnesc cu cineva. Leoarcă de transpirație. Stând

pe vine. Curățându-mi zadarnic pantofii de excremente animale.

— Bună? repetă Caz, lăsându-și capul pe o parte.

Tonul lui e întrebător.

Adică nu simți chiar nimic pentru mine?

Nu. Încetează. Nu te mai gândi la asta.

— Mmm.... am călcat într-un rahat de câine, spun eu.

— Mda...

Tonul lui e serios, cum cere situația, dar colțurile buzelor schițează un zâmbet, ca și cum abia s-ar abține să nu râdă.

— Am văzut.

— Da, întăresc eu, dând din cap.

Îmi arde fața, mă mănâncă pielea și nu doar din pricina transpirației.

— Am ieșit să alerg puțin. Să mă mai dezmorțesc.

— Am văzut și asta.

Face semn spre echipamentul meu de alergare, zăbovind cu privirea asupra lui.

Între noi se așterne o tăcere penibilă. Sau poate numai eu sunt stânjenită. Caz pare calm și impasibil. În continuare abia își stăpânește râsul. Ca și cum sărutul nostru de pe acoperiș n-ar fi avut loc niciodată, ca și cum n-ar fi trecut nouă zile de când am vorbit amândoi ultima oară.

Brusc simt un val de mânie la adresa lui. În tot acest timp eu m-am străduit din răsputeri să nu mă mai gândesc la el, să mi-l scot cu totul din minte, m-am străduit cu atâta disperare, încât am recurs până și la *alergare* în condițiile în care nu era în joc viața mea... iar el?

El a dus-o cât se poate de bine? Şi-a studiat scenariile? S-a simţit minunat şi a uitat cu totul de mine?

Îmi înfig unghiile în palme.

Caz spune ceva, dar eu *nu-l aud*, nu-l aud din pricina sângelui care îmi bubuie în urechi. Pe urmă repetă ceva mai tare:

— O să plouă în curând.

Nu-i genul care să discute despre vreme, aşa încât fără voia mea mă uit în direcţia în care se uită şi el. Văd limpede cum s-au adunat nori negri deasupra noastră ca un stol de corbi înnebuniţi, colorând apa lacului din verde într-un cenuşiu închis şi deprimant. Mirosul de pământ care pluteşte în aer e acum mai pregnant, la el adăugându-se şi mirosul ploii care stă să cadă.

— Cred că ar trebui să ne adăpostim, spune Caz, uitându-se din nou la mine cu ochii aproape la fel de negri ca genele.

Tresar violent, dându-mi seama că stăm prea aproape unul de altul. Din nou.

— Dacă vrei, pot să te conduc până acasă.

Îmi încrucişez braţele la piept, creând astfel o barieră inutilă între noi.

— Nu. E în regulă. Încă nu mi-am curăţat adidaşii şi, pe lângă asta, mă îndoiesc că ploaia va începe *atât* de curând. Încă se vede soarele...

Nu apuc să termin fraza, că primii stropi mi se preling pe bluză, răceala lor pătrunzând prin mânecile de poliester.

Apoi, ca şi cum cineva ar fi deschis un robinet gigantic, începe să plouă cu găleata.

— Mda... ce spuneai? întreabă Caz şi aproape că nu-i aud vocea din pricina ropotului ploii.

Acum ploaia cade pretutindeni: răpăie pe asfalt, biciuie frunzele, strivește firele subțiri de iarbă ca o talpă uriașă. Simt în nări miros de pin și pământ ud.

Îl fulger cu privirea, clipind printre stropii de ploaie. Deja sunt udă până la piele.

— Tu... du-te... Pot să merg și singură acasă.

Dar el nu pleacă. În schimb, îmi aruncă o privire amuzată.

— Ești sigură? Întreb fiindcă arăți cam... istovită. În plus, casa ta nu-i prea departe de a mea...

Clatin repede din cap, cu privirea împăienjenită de stropii de ploaie. Nu am încredere în mine că pot rămâne singură cu el.

— Sunt bine. Ajung acasă în câteva minute.

Dar când vreau să fac un pas în spate, mi se pune un cârcel în picior și mă clatin violent din pricina junghiului dureros care îmi săgetează gambele. *Grozav. Nemaipomenit.* O dată în viață mă apuc și eu de bunăvoie de o activitate fizică și corpul mă trădează.

Expresia amuzată de pe chipul lui Caz dispare instantaneu, fiind înlocuită de îngrijorare..

— E clar că nu poți.

— Am obosit de la alergat. O să-mi revin curând.

Caz mă privește lung, cu un aer îndoielnic.

— Dă-mi voie să te duc eu, spune el simplu.

Nu stă mult pe gânduri. Părul i s-a lipit pe frunte în șuvițe lungi și negre și deși ploaia înghețată m-a udat până la piele, simt dintr-o dată un val de fierbințeală, ca și cum aș avea în mine apă clocotită, gata să dea pe dinafară.

— Poftim?

Face semn către spatele lui.

— Ai auzit ce am spus. La filmări am cărat multe fete în spate. Nu-i mare lucru.

De parcă aş avea nevoie să-mi aducă aminte că pentru el gesturile frumoase şi romantice nu înseamnă mare lucru. Că ceea ce spune şi face în relaţie cu mine a făcut şi cu alte fete: actriţe, fotomodele, admiratoare. Că o asemenea apropiere fizică e ceva simplu pentru el, în timp ce pentru mine e o situaţie de viaţă şi de moarte.

— Am impresia că-ţi supraestimezi puterile, îi spun eu cu asprime.

— Nu cred.

— Şi sunt mai grea decât îţi închipui.

— Ei hai, Eliza...

Îşi dă ochii peste cap.

— Ce înălţime ai? Un metru cincizeci şi cinci?

— Un metru şaizeci, mormăi eu.

El îşi ridică mâinile, apărându-se de şuvoaiele de ploaie.

— Uite ce e, preferi să stăm aici în ploaie şi să ne certăm ce greutate ai... apropo, nici vorbă să ai un metru şaizeci... sau să mergem într-un loc cald şi uscat?

Şi uite-aşa ajung să fiu cărată în spate până acasă de Caz Song prin ploaia care ne biciuieşte fără milă, el călcând prin băltoace în timp ce deasupra noastră norii se războiesc vijelios. Îl ţin de gât cu amândouă braţele. Totul în jur pare mai întunecat, mai saturat de apă: copacii pe lângă care trecem sunt acum de un cafeniu intens, cu florile lor trandafirii gata să se deschidă. Cartierul e pustiu, nu-i nimeni pe străzi în afară de noi.

Ca şi cum am fi ultimii oameni de pe planetă.

— Să ştii că am tot vrut să vorbesc cu tine, spune Caz după câteva minute, în timp ce cotim pe o alee.

Continuă să mă țină zdravăn de picioare, dar îi aud răsuflarea întretăiată, îl simt că nu mai pășește atât de sigur. Mă străduiesc să mă mișc cât mai puțin.

— Despre ce? îl întreb.

— Despre vinerea trecută...

Dintr-odată inima începe să-mi bată mai tare decât ropotul ploii.

— Ai dreptate, ar trebui să vorbim despre... reacția publicului, spun eu panicată. A comentat ceva impresarul tău? Eu am citit câteva comentarii și încă există destui care se lasă greu convinși... și cred că interviul care urmează va fi un excelent prilej...

— Să știi că pe mine nu asta mă interesează.

Simt cum mă ia cu frig. Îmi clănțăne dinții.

— Atunci... ce te interesează?

— Tu, răspunde el liniștit. Eu te vreau pe tine, Eliza.

Vorbele lui plutesc în ceața cenușie și îmi pare bine că nu-mi poate vedea chipul. *Pe mine mă ai deja,* îmi vine să-i spun. *Mai mult decât aș fi vrut vreodată să-ți ofer.*

— Eu...

— Dar nu ca parte dintr-un pact secret, urmează el vorbind mai repede, ca și cum ar vrea să spună tot ce are pe suflet și n-ar ști dacă i se va mai ivi ocazia. Nu de ochii lumii. Nu de dragul unei *alianțe reciproc avantajoase, cu orientare romantică, în folosul carierelor noastre...*

— Ai... ai memorat asta?

— Bineînțeles că da. Deși cred în continuare că am fi putut găsi o formulare mai potrivită.

Nu se oprește nici să respire, ci vorbește mai departe:

— Nu vreau să mă prefac că ne-am cunoscut în timp ce voi erați în căutarea unui apartament și că așa a început relația noastră, când, de fapt, ne-am cunoscut fiindcă ședeai cu două bănci în fața mea la ora de engleză, iar profesorul a citit unul dintre eseurile tale și mi-am spus că până atunci nu întâlnisem pe nimeni care să poată scrie așa. Nu vreau să fiu mereu ca pe ghimpi în preajma ta, când tu ești singura care m-a făcut vreodată să simt că pot fi... sincer. Că pot fi eu însumi. Să simt că însemn ceva când nu sunt în fața camerelor de filmat. Nu vreau să caut pretexte ca să te sărut, nu vreau să fac asta doar când se ivește o criză literară sau când toți colegii noștri se adună să ne privească. Știu că-ți cer foarte mult, fiindcă ai cititorii tăi care așteaptă ceva anume de la tine, știu și că deja suntem în vizorul publicului, cu toate astea... vreau doar...

Trage aer în piept și deși a spus că nu se roagă niciodată de nimeni, tonul lui e dureros de rugător:

— Vreau ca relația noastră să fie adevărată.

Îmi stă inima în piept.

De câte ori am visat să-l aud spunând astfel de vorbe? De o sută de ori? O mie? Dar nu era decât atât: un *vis*. Sunt complet nepregătită pentru un astfel de discurs în viața reală.

— Cum... cum rămâne cu eseul? mă aud eu întrebând.

Simt picături în ochi și pe limbă. Au gust sărat.

— Lumea spune deja că e o farsă publicitară... că ne-am consumat energia încercând să-i convingem că nu-i așa. Dacă... Dacă afirmăm public că *toată povestea* a fost inventată...

— O să ne gândim cum facem, îmi promite el.

Doamne, întotdeauna face ca lucrurile astea să pară foarte simple.

Măcar de-ar fi...

— Nu... nu înțeleg de ce-mi spui toate astea, bâigui eu. De ce acum? De când...

El râde de-a binelea, deși fără veselie.

— Păi... nu mi-ai ușurat deloc situația.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Eliza...

Clatină din cap.

— De regulă, mă pricep la astfel de lucruri, dar în cazul tău... Ba spui ceva ce sună perfect sincer, ca și cum ți-ar plăcea de mine cu adevărat... îmi faci chiar cocori de hârtie... Ba îmi spui că faci asta doar pentru stagiul tău, că fiecare cuvânt aparent sincer pe care l-ai rostit e de fapt o aiureală plină de înflorituri și că planifici cu grijă fiecare interacțiune a noastră cu trei săptămâni înainte. Dacă nu mi-ai fi răspuns la sărut așa cum ai făcut-o... nici acum n-aș ști adevărul.

Privesc drept înainte, convinsă că mă aflu într-o lume paralelă, unde *Caz Song* îmi citește sentimentele față de *el*.

— În plus, continuă el coborând glasul, mulți mă plac pentru... reputația mea. Dar asta-i tocmai partea pe care le-o arăt cu bună-știință, ca să-i fac să mă placă. Nimeni n-a reușit să mă cunoască așa ca tine. Nu eram sigur... Nu știam dacă și restul ființei mele e demn de a fi iubit.

Simt cum inima mi se face fărâme.

Dar rămân fermă pe poziție.

— Bineînțeles că e demn de a fi iubit, îl asigur eu, și nu-mi vine să cred că spun asta cu glas tare. Caz, n-ai idee cât mi-a fost de greu să mă prefac că... *nu*-mi place de tine. Dar relația asta nu va funcționa.

El încremenește, îi simt crisparea umerilor.

— De ce nu?

— Pe lângă miile de motive de ordin logistic? E... OK. OK, o știi pe Zoe? Zoe Sato-Meyer?

— Da, îmi amintesc de ea.

Tonul lui e prudent și neutru.

— Cea care ți-a dăruit brățara.

— Întocmai. Este... *a fost* cea mai bună prietenă a mea.

Rectificarea mă face să simt o durere în piept ca după o lovitură, totuși continui:

— Nu ne-am certat niciodată. Pur și simplu, ne-am îndepărtat... Așa se întâmplă de fiecare dată când e vorba de mine, Caz. Absolut de fiecare dată. Poate acum spui sau crezi că mă vrei, dar... la fel se va întâmpla și cu noi doi. Sunt ferm convinsă.

Niciodată nu m-am apropiat atât de mult de adevăr, și anume că mi-e frică. După atâta timp, poate între a treia și a patra mutare, după a patra sau a cincea prietenă pe care am pierdut-o, am început să cred că există în mine ceva care nu mă lasă să fiu iubită. Ceva care-i face pe oameni să mă uite cu ușurință imediat ce plec și să rupă orice legătură, oricât m-aș strădui să-i păstrez în viața mea.

Spuneam mai înainte că esența ființei mele e singurătatea, dar poate mă înșelam.

Poate e vorba mai curând de frică.

— Nu poți face asta la nesfârșit, Eliza, spune Caz.

Am ajuns în fața blocului meu și mă dau jos din spinarea lui ca să nu mă care mai departe. Rămân pe loc, nesigură pe picioare, udă leoarcă și dârdâind. Totuși, îmi fac curaj să-l privesc. Strânge din dinți, pe piele îi sclipesc stropi de ploaie ca niște mici nestemate și are

ochii mai întunecați decât cerul de deasupra lui. Se pare că am ajuns în punctul unde finalul e inevitabil.

— Ce anume?

— Nu poți controla tot. Nu poți decide tu ce simt alții... ce simt *eu*...

— Dar știu deja cum se vor sfârși toate astea, spun eu cu glas înăbușit. Știu. Și când se va întâmpla, *eu* sunt cea care va suferi. Nu tu...

— Nu-i adevărat...

— Așa crezi tu acum. Dar nu știi... n-ai cum să știi...

Glasul îmi tremură periculos de mult, amenințând să mă trădeze, dar mă stăpânesc. Răsuflu adânc. Îmi iau o atitudine profesionistă, în spatele căreia mă ascund ca într-o armură.

— Uite, e vina mea că nu ne-am ținut strict de înțelegerea noastră. Despre asta era vorba, atât și nimic mai mult. Nici *nu poate* fi vorba de mai mult. Iar eu sunt pe cale să-mi închei stagiul. După ce facem interviul acela împreună și lămurim scandalul ăsta... putem înscena o despărțire credibilă. Și definitivă.

În ochii lui se aprinde un fulger.

— Deci asta-i tot? Nu vrei nici măcar să ne acorzi o șansă? N-ai curaj nici măcar să încerci?

Aș vrea să-i răspund. Chiar aș vrea, dar am un nod imens în gât și abia mai pot să înghit, nicicum să vorbesc. Așa că mă mulțumesc să dau din cap.

Caz așteaptă. Așteaptă, iar eu îl dezamăgesc iar și iar, cu fiecare secundă care se scurge între noi. În cele din urmă înțelege.

— Foarte bine, spune într-un târziu, stând în ploaie.

Deja conturul lui se estompează ca într-o imagine dintr-un vis.

— Dacă așa vrei tu...

— Hei... Ce ai pățit?

Emily deschide ușa și face ochii mari văzându-mă în prag udă toată, cu apa curgând de pe mine, tremurând, cu părul încâlcit și murdar, în picioarele goale, fiindcă mi-am lăsat la intrare adidașii urât mirositori.

— M-a prins ploaia, răspund eu, dându-mi seama că vocea îmi sună ca și cum aș fi plâns.

— Da, asta-i *clar*.

Se uită lung la mine preț de câteva momente, deschide și închide gura de mai multe ori, probabil încercând să se decidă dacă e cazul să facă o glumă pe seama înfățișării mele deplorabile, apoi oftează și dă fuga în spălătorie.

Se întoarce cu două prosoape groase, care miros discret a pin.

— Mulțumesc, spun eu cu glas răgușit, trecând pragul și lăsând urme ude pe unde pășesc.

Dar când mă aplec să le șterg, nu fac decât să împrăștii și mai mulți stropi de noroi și apă pe dalele de marmură, drept care alunec pe mâzga făcută chiar de mine și cad cu zgomot, lovindu-mă cu șoldul stâng de podeaua udă.

Asta e, îmi spun, ridicându-mă anevoie. Schițez o grimasă. *Fără îndoială e cel mai oribil moment din toată viața mea. Situația nu are cum să devină mai deprimantă de atât.*

— Cred că mă duc întâi să fac un duș.

— Mmm... spune Emily.

— Mm, ce?

— Duşul nu merge... pe moment, mă informează ea. Cred că s-a înfundat ţeava de la ploaie. Mama şi tata s-au dus să vorbească cu administratorul, dar se pare că toată clădirea are o problemă. Reparaţia ar putea dura ceva timp.

Universul a reuşit încă o dată să-mi dovedească că mă înşel.

– Bine, spun eu, înfăşurând amândouă prosoapele peste hainele mele ude. Nemaipomenit. Atunci, nu pot decât să aştept aici.

— Dacă vrei, pot să stau cu tine, se oferă Emily.

Dau să-i spun *Nu, e în regulă, du-te şi te joacă*, dar mi s-a pus din nou un nod în gât şi poate că în clipa asta nici nu vreau să rămân singură. Chiar dacă mă simt mai singură ca oricând.

Tăcem amândouă vreme îndelungată, ascultând răpăitul domol al ploii în fereastră, huruitul îndepărtat al tunetului şi stropii care continuă să-mi picure din păr.

Pe urmă Emily nu se mai abţine şi mă întreabă:

— Te-ai certat cu Caz?

Numele lui mă doare de parcă cineva mi-ar fi presărat sare pe o rană deschisă. Îmi înghit cu greu nodul din gât şi nu pot decât să îngaim: „Îmi pare rău." Deşi nici eu nu ştiu pentru ce anume îmi cer iertare. Fiindcă am minţit pe toată lumea în legătură cu relaţia noastră, chiar şi acum? Fiindcă mi-am falsificat eseul? Fiindcă l-am adus pe Caz în viaţa surorii mele, când ea ştie la fel de bine ca mine ce groaznic este să fii smuls de lângă oameni dragi şi cât de rar se întâmplă să ajungi într-un loc nou şi să găseşti pe cineva care să te facă să te simţi acasă? E mult prea mult. Am dat greş în mult prea multe feluri. Am făcut mult prea multe greşeli.

— Ştiu că-l placi cu adevărat.

— Chiar îl plac, spune Emily.

Pe urmă ridică ochii spre mine și mă șochează două lucruri. În primul rând, cât a crescut fără ca eu să observ asta: a ajuns cu creștetul aproape la nasul meu. În al doilea rând, expresia pătimașă și protectoare din privirea ei, ca și cum am fi inversat rolurile și ea ar fi sora mai mare, dispusă să răstoarne întreaga lume pentru mine.

— Dar dacă s-a purtat urât cu tine, n-am să-l mai plac. Nici n-am să-l invit la petrecerea de ziua mea.

Îmi stăpânesc râsul, deși în el e mai mult tristețe decât veselie.

— Nu, nu. Nu-i vorba de asta. De fapt...

De fapt, eu sunt cea care l-a nedreptățit.

— Eh, oricum... continuă Emily, sprijinindu-se cu spatele de perete. Principalul motiv pentru care mi-a plăcut de el a fost felul în care arăți când sunteți împreună.

Vorbele ei mă iau prin surprindere.

— Cum... cum anume arăt când sunt cu el?

— Fericită, răspunde ea simplu.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

A doua zi Caz nu vine la școală.

Nici în următoarea. Nici în cea de-a treia. Nu citește niciunul dintre mesajele pe care i le trimit ca să-l întreb dacă se simte rău și nu-mi răspunde nici la mesajele vocale prin care îl rog să facem împreună un plan pentru interviu. Până la urmă aflu prin intermediul unui site media obscur că va lipsi de la școală două săptămâni ca să termine filmările la ultima peliculă.

Iar eu...

Ei bine, eu supraviețuiesc. Mă spăl pe dinți, merg la ore și iau notițe. Ba scriu chiar și articolul oficial și mai lung pe care i l-am promis lui Sarah Diaz, de data asta pe un subiect mult mai serios, despre prăbușirea treptată a centrelor educaționale din China, articol urmând a fi publicat în ediția Craneswift de primăvară. Apoi îi trimit e-mail, stăpânindu-mi cu greu valul de neliniște care mă inundă în momentul când îmi confirmă că a primit articolul și totodată îmi pune întrebarea: *Sunteți pregătiți de interviu?*

Nu știu cum să-i spun că nici măcar nu știu dacă el va veni la interviu. Dacă voi mai vorbi cu el vreodată. Nu știu cum să-i spun că, de fiecare dată când îmi amintesc sclipirea îndurerată – apoi furioasă – din ochii lui sau sunetul pașilor lui prin ploaie, am senzația că cineva îmi strivește inima în pumn și că nu există nicio șansă ca

după acel moment să ne reluăm relația. Am mizat prea multe pe acest interviu: cariera mea, reputația lui Caz, părerea publicului despre noi, strădaniile noastre de până acum. Așadar, în loc de toate astea, îi răspund în cel mai vag mod cu putință: *Totul e în regulă.*

Și poate atunci când se va termina tot și voi zace singură în dormitorul meu, privind în gol la cei patru pereți, am să mă gândesc la Caz și am să simt un oribil și arzător nod în gât. Poate am să mi-l imaginez la filmări, râzând cu Mingri, cântând karaoke cu frumoasele lui partenere și am să-mi înfig unghiile în așternut. Poate îmi va fi dor de el, poate am să-l urăsc și am să-i blestem numele.

În afară de asta, totul e în regulă. Mi-e cât se poate de bine.

Sâmbăta următoare găsesc în Inbox un nou e-mail, care cuprinde mai puțin de două rânduri:

Tocmai am terminat de citit articolul tău. Te rog, sună-mă când ai o clipă liberă. Sarah

În prima clipă rămân cu ochii la mesaj, fără să-i pot înțelege semnificația. Apoi îl citesc din nou și inima începe să-mi bată din ce în ce mai repede, în timp ce groaza îmi suie în gât ca un șuvoi de fiere.

Nu te speria, mă dojenesc singură. *Nu știi dacă e ceva de rău.*

Dar nu știu nici dacă e de bine.

Tremurând toată, mă refugiez singură pe balcon și formez numărul lui Sarah, ținând strâns telefonul cu amândouă mâinile. Îmi răspunde după primul apel. Ca și cum ar fi așteptat s-o sun.

— Eliza? Ce mai faci?

Mulțumesc de întrebare, îmi vine să vomit sau sunt pe punct să fac un atac de panică din pricina mesajului tău. Tu ce mai faci?

— Sunt bine, reuşesc să îngaim.

— Mă bucur să aud asta. Iartă-mă că ți-am cerut să mă contactezi atât de repede, dar voiam să discut cu tine despre articolul pe care l-ai scris...

— Ce părere ai?

Tonul meu sună teribil de disperat. Şi de *copilăros*.

— Este...

Tace. Tace preț de vreo douăzeci de secunde. Nimeni nu tace atât de mult când vrea să-ți spună că articolul tău e cel mai bun din câte a citit vreodată. E genul de tăcere care semnifică: „Îmi pare rău, dar trebuie să vă anunț că ruda dumneavoastră dispărută a fost găsită într-un şanț... Şi în drum spre serviciu, am dat cu maşina peste cățelul dumneavoastră."

Mi se umezesc palmele de transpirație, mă ia cu cald, apoi cu rece şi iar cu cald. Încep să mă învârt prin balcon, ca şi cum mişcarea m-ar putea ajuta să-mi consum nervozitatea.

— E... altfel, spune Sarah în cele din urmă.

Pare crispată.

— Foarte diferit de postările tale de pe blog.

Nu ştiu ce să-i răspund, aşa că tac, în timp ce nodul din stomac se face tot mai mare şi mai mare.

Pe urmă ea oftează tare.

— Vreau să fiu sinceră cu tine. Ştii bine cât contează pentru noi pasiunea şi autenticitatea şi mă tem că articolul pe care l-am citit nu are nici una, nici alta. Vreau să spun că... e clar că te-ai documentat, dar felul în care l-ai scris e tern... n-am descifrat în el niciun mesaj, înțelegi? Într-un cuvânt, mi s-a părut... lipsit de conținut.

— Oh!

E tot ce reuşesc să articulez în prima clipă.

Înghit în sec, străduindu-mă să-mi înfrânez o pornire bruscă şi copleşitoare de a izbucni în lacrimi.

— Oh, asta e... e corect din partea ta că mi-ai spus. E în regulă.

— Sper că n-am fost prea dură, Eliza, urmează Sarah şi simt în glasul ei o undă de compătimire – ba chiar de milă – care cumva mă face să mă simt cu mult mai rău. Am vrut să-mi placă. Zău că am vrut. Şi ştii bine ce *mult* îmi place tot ce ai scris până acum. Adică... primul eseu a fost atât de vesel, de autentic şi de sincer... cred că în esenţă despre asta este vorba.

Îmi vâjâie urechile, ironia vorbelor ei mă loveşte ca o palmă în plin obraz. Cum poate un eseu care e în întregime o făcătură să îi pară sincer? Un eseu despre un sentiment pe care nu l-am trăit niciodată?

— Cum adică? întreb eu.

— Am impresia că scrii cel mai bine atunci când crezi cu adevărat în ceea ce scrii.

— Da. OK. Da... aşa e.

— N-o lua în tragic, adaugă Sarah. Am discutat cu echipa mea şi suntem toţi de acord să-ţi mai dăm o şansă. Scrie ceva pe un subiect ales de tine. Desigur, dacă ai să te confrunţi din nou cu aceleaşi probleme...

Cuvintele rămase nerostite sunt cât se poate de limpezi. Dacă nu scriu ceva care să-i placă foarte mult, nu mi se va mai acorda o altă şansă. Va fi sfârşitul. Nici vorbă de scrisoare de recomandare, iar cariera mea de scriitor se va fi încheiat înainte de a începe.

Mă opresc în loc şi-mi lipesc fruntea de sticla rece a geamului de la balcon, aburindu-l cu răsuflarea. Dacă îmi încordez privirea, pot să disting copacii golaşi şi încovo-

iați plantați la parter, copiii alergând pe terenul de joacă, perechea care se plimbă agale în jurul lacului, soarele palid de după-amiază care le pictează siluetele într-un delicat albastru-cenușiu.

Toate mi se par teribil de îndepărtate.

— Nu-ți face griji, mă aud spunând. Am să-ți trimit altceva. Ceva mai bun. Îți promit.

— Îmi pare bine să aud asta, Eliza.

Pare să răsufle ușurată.

— Sper din toată inima să fie așa. Oh, și ca să fiu sigură... totul e în regulă pentru interviu?

Gândul îmi zboară iar la Caz și simt cum mi se strânge gâtul. Într-o vreme aș fi putut să-i spun pe ocolite că e posibil – sau chiar probabil – ca el să nu vină, dar acum nu mai este o opțiune valabilă. În momentul de față rolul meu la Craneswift depinde de eseul meu și de relația cu Caz. Nu pot să dau greș și în privința *asta*.

— Da, răspund cu veselie prefăcută. Da. Bineînțeles.

Imediat ce închid telefonul, îmi iau laptopul din dormitor și recitesc articolul pe care i l-am trimis. După patru paragrafe îmi dau seama cu o teribilă strângere de inimă că Sarah Diaz avea dreptate. Articolul meu chiar *este* lipsit de conținut. Deși ar trebui să fie un eseu de opinie, pare o știre generată de o sursă de inteligență artificială. E lipsit de sentiment. De cursivitate. De *scânteie*.

Fiindcă... dacă e să fiu perfect sinceră cu mine însămi... puțin îmi pasă de acest subiect. Nu mi-a păsat niciodată. Pur și simplu mi s-a părut ceva bun să impresioneze cititorii.

Acum, nici măcar junghiul din piept nu mai are de-a face cu articolul în sine, ci mai curând cu gândul că i-am dezamăgit pe Sarah și pe cei de la Craneswift, precum și cu perspectiva terifiantă că voi da greș din nou.

Nu-mi permit să las să se întâmple așa ceva.

Mă îndepărtez de fereastră. Răsuflu adânc ca să-mi limpezesc gândurile. I-am promis lui Sarah că voi scrie ceva de calitate și asta am să și fac. Cu orice preț. Nu trebuie decât să-mi dau seama care anume era ingredientul care a făcut-o pe Sarah să se îndrăgostească de eseul meu cu un personaj fictiv și să scriu ceva asemănător, după care totul va merge bine. Și ușor.

Sunt perfect capabilă să fac așa ceva.

Nu sunt în stare și basta!

Ceasul deșteptător de pe noptieră îmi arată miezul nopții, iar eu mă holbez de șase ore la un document Word nou. Sunt absolut convinsă că după două ore creierul meu a început să se dezintegreze.

– Doamne, ajută-mă! murmur, masându-mi tâmplele ca să alung durerea de cap care îmi dă târcoale din ce în ce mai insistent.

Scrii cel mai bine atunci când crezi cu adevărat în ce scrii, insistase Sarah. Dar în ce anume cred eu cu adevărat?

În nimic.

În tot.

Mă întreb din ce în ce mai serios dacă nu cumva e cazul să mă dau cu capul de perete ca să storc câteva cuvinte, când deodată aud scârțâitul ușii de la intrare. Clinchet de chei. Apoi țăcănitul binecunoscut al unor tocuri pe podeaua de lemn.

Mama s-a întors acasă.

Ușurată că am un pretext să las deoparte Blestematul de Ecran Alb, mă duc în vârful picioarelor în sufragerie ca s-o întâmpin.

E în ținuta obișnuită de la birou: sacou mulat și călcat impecabil, bluză albă simplă și câteva accesorii de argint. Ținuta ei perfect dreaptă chiar și când își zvârle cât-colo pantofii roșii e cea a unei persoane gata să cucerească lumea.

Dar când mă apropii, simt în nări un miros dulce-acrișor de alcool și un vag damf de fum de țigară. Mă strâmb și schimb direcția în ultima clipă, îndreptându-mă spre bucătărie.

Pachetele de ceaiuri de plante sunt toate etichetate și puse în recipiente colorate diferit. *Pentru dureri de cap. Pentru dureri menstruale. Pentru temperatură.* Cu toate acestea, memoria musculară mă ajută mai mult decât clasificarea exemplară a mamei să depistez rapid cutia de care am nevoie: *Pentru mahmureală.*

Golesc un pachețel într-o ceașcă cu apă fierbinte și amestec pulberea maronie până se dizolvă, străduindu-mă să-mi stăpânesc aversiunea față de mirosul pe care îl emană.

Din motive pe care încă nu le-am înțeles prea bine (deși e ceva legat de „renqing" sau conexiuni personale), aici cultura afacerilor presupune numeroase dineuri târzii și alcool; în caz că le refuzi, îți poți lua adio de la vreo avansare. Mai precis: majoritatea contractelor importante încheiate de mama au fost semnate la un pahar de baijiu[21] sau vin roșu.

Problema e că mama detestă băutura, dar presupun că ar fi în stare să bea și foc dacă asta ar ajuta-o să încheie un contract.

— Ai-Ai? Ce-i cu tine așa târziu?

Auzind sunet discret de papuci târșâiți, întorc capul și-i întind mamei ceașca cu ceai medicinal.

21 Băutură alcoolică chinezească (n. tr.).

— Mă asigur că mâine nu te trezești mahmură.

Mă sprijin de masa din bucătărie.

— Știi, sunt convinsă că în clipa de față ni s-au inversat rolurile.

Ea își dă ochii peste cap, dar îmi zâmbește cu tandrețe.

— Hao haizi[22]. Ești foarte grijulie.

— Da, da... spun eu.

Complimentele m-au făcut întotdeauna să mă simt inconfortabil.

— Tu bea ceaiul până nu se răcește.

Mama golește ceașca din două înghițituri, strâmbându-se atât de tare, încât râd fără voia mea.

— Cred că ai dreptate, spune mama, clătinând din cap cu o figură gânditoare. Uneori, lucrurile care îți fac bine... au gust rău.

— Uau, mamă, ce cugetare profundă! pufnesc eu. Poate ar trebui să i-o spui și tatei, pentru viitoarea colecție de poezii.

— Poate am să-i spun, răspunde ea pe un ton cât se poate de serios, după care amândouă izbucnim în râs.

Cumva însă râsul meu se pierde pe drum și gândul îmi fuge la lucruri la care n-ar trebui să mă gândesc, de pildă la Caz, la cariera mea ratată ca scriitor și minciunile pe care continui să le țin în mine ca pe niște paraziți. Brusc îmi pierd cumpătul. Încep să plâng cum n-am plâns în viața mea. Și nu mă mai pot opri.

— Ai-Ai? întreabă mama uluită, lucru de înțeles, dat fiind felul în care am trecut de la o emoție la alta în numai câteva secunde. Ce s-a întâmplat?

— N-n-nimic.

---

22 Micuța mea (n. red.).

E cel mai urât fel de a plânge, cu icnete și sughițuri violente, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, cu mucii curgându-mi pe obraz.

— Sunt... bine. Sunt b-bine.

— Din pricina acelui băiat, Caz? întreabă mama, luându-mă pe după umeri.

Simt în nări mirosul acrișor de vin amestecat cu parfumul ei de iasomie.

Dau din cap în semn de „da" și „nu" în același timp și plâng și mai amarnic.

— Nu-i... Nu...

Nici nu știu cum să-i explic.

Pentru că da, e vorba de Caz, bineînțeles că e vorba de el, de băiatul care m-a dus în spate prin ploaie și care apoi a dispărut. Dar Caz nu-i singurul care mi-a frânt inima.

Mai e și Zoe.

Și deși mi-e un dor cumplit de amândoi și mă doare inima de lipsa lor, chiar dacă altfel pentru fiecare, dorul de Zoe e mai rău. Fiindcă nici mii de cărți, de poezii sau filme n-ar putea descrie ce simt eu și nu există cântece atât de frumoase care să mă facă să plâng și pe care să le cânt când le ascult în mașină. Nu se găsește niciun îndrumar care să-mi explice cum se trece peste acest fel de suferință și niciun medicament care să ușureze asemenea durere. Despărțirile romantice sunt de regulă romanțate, toată lumea vorbește despre ele, în schimb despărțirile platonice sunt date la o parte, pentru ele se suferă în taină, ca și cum ar fi mai puțin importante.

— Vrei să zici că relația ta cu Caz e doar de ochii lumii? întreabă cu blândețe mama.

Întrebarea ei mă năucește, reducându-mă la tăcere. Până și sughițurile mele încetează câteva clipe.

— Cum... de ți-ai dat seama?

— Ești fiica mea, spune ea simplu, ca și cum n-ar mai fi nevoie de altă explicație.

Și poate chiar nu-i nevoie.

— Îmi pare rău, suspin eu, ștergându-mi ochii. Ești supărată pe mine?

— Poate ar trebui să fiu, spune ea pronunțând cuvintele rar, petrecându-mi părul pe după urechi.

Pe urmă ia un șervețel de hârtie de pe masa din bucătărie și-mi șterge obrajii cu un gest atât de firesc și de matern încât sunt gata să izbucnesc din nou în lacrimi.

— Dar nu, nu sunt supărată.

Rămânem tăcute câtva timp, ea cu brațul cald pe după umerii mei, eu cu urme de șervețel lipite de obraz. Și mi-e bine. Sunt liniștită. Încă mai am sentimentul unui dezastru iminent, dar sunt recunoscătoare că lângă mama pot găsi protecție.

— Nu... nu știu ce să fac, bâigui eu răgușit într-un târziu. Nu știu nici ce fac în momentul de față.

— E în regulă, spune ea.

— Ba nu. Nu e. Nimeni nu mă place, mereu *stric tot* și...

Mă opresc înainte să-mi pierd glasul.

Mama mă privește câteva momente, apoi mă trage lângă canapea și mă silește să mă așez alături de ea. Dintr-odată are un aer grav, profesionist.

— Să știi, începe ea, punându-și picior peste picior, că prima oară când v-am anunțat că ne mutăm în celălalt capăt al lumii, într-o țară a cărei limbă n-o știai, mă așteptam să protestezi. Să spargi ceva sau măcar să trântești ușa. În definitiv, erai copil, ar fi fost de înțeles. Îți amintești cum ai reacționat?

Intuiesc că e vorba de mai mult decât o simplă întrebare retorică, totuşi clatin din cap.

— Ai încuviinţat din cap perfect calmă şi m-ai întrebat dacă îţi poţi lua cu tine tricoul preferat. Iniţial mi-am închipuit că poate erai prea mică să înţelegi... *semnificaţia* unei asemenea mutări, pe urmă mi-am dat seama că înţeleseseşi foarte bine şi că te afecta profund. Mai mult decât pe oricare dintre noi. Numai că nu voiai să ne faci probleme mie şi tatălui tău. Tu ţii totul în tine, Ai-Ai, spune mama cu asprime, arătând cu degetul spre propria inimă. Bune sau rele. Dar nu toată lumea îşi dă seama ce-i în mintea ta, aşa ca mine. Nimeni nu va şti ce simţi, dacă nu spui. Şi până nu spui ce simţi..., n-ai cum să ştii ce se va întâmpla.

După asta nu mai pot să adorm. Pur şi simplu *nu pot*. Vorbele mamei îmi răsună în minte până când devin atât de gălăgioase, încât îmi iau telefonul şi-l deschid la ultima conversaţie cu Zoe.

Degetele mele ezită deasupra tastelor. Mi se iuţeşte pulsul.

Ideea asta de a lua legătura cu oamenii la care ţii mi se pare teribil de contraintuitivă şi de masochistă, ca şi cum mi-aş vârî mâna într-o vâlvătaie.

Dar e vorba de *Zoe*. Fata care a suportat prelegerile şi testele de biologie ale doamnei Betty ca să fie cu mine, care mi-a împrumutat cândva geaca ei ca să acopăr o pată ruşinoasă de mâncare deşi afară era groaznic de frig, care mă lăuda în gura mare pentru cele mai neînsemnate lucruri, de pildă că aruncam mingea de volei peste plasă la ora de sport. Fata care mi-a organizat o petrecere surpriză la finalul clasei a noua, înainte de plecarea din L.A. şi care mi-a ascultat răbdătoare toate aiurelile, mi-a

înțeles umorul sec și temerile iraționale atunci când nimeni altcineva nu făcea asta.

Dacă aș putea spune cuiva ce simt cu adevărat, persoana aceea ar fi ea.

Așadar, îmi strâng genunchii la piept, respir adânc și tastez șovăielnic:

Bună! Voiam doar să-ți spun că mi-e dor de tine și...

Și ce? Cum să continui? În plus, cine începe un mesaj de suflet spunând „Bună”, urmat de un semn de exclamare? O să creadă că sunt cineva de la serviciul clienți. Sau că vreun hacker i-a accesat telefonul sau că mi-am pierdut abilitatea de a scrie ca o adolescentă normală.

Nu. Șterg tot mesajul și încep să scriu un e-mail.

Salut, eu sunt.

Știu că în ultima vreme amândouă am fost cumva distante, așa că am ținut să-ți scriu și să-ți povestesc ce s-a mai petrecut în viața mea.

Zilele astea am ascultat cântecele din lista pe care am făcut-o împreună în clasa a opta și mi-am adus aminte de toate drumurile cu mașina până la tine acasă, când puneam muzica atât de tare, că tatăl tău se prefăcea supărat, deși zâmbea de fiecare dată. Sau cum, după ce te-a părăsit Morcoveață (și dacă tot e să fim perfect sincere una cu alta, trebuie să-ți spun că nu l-am plăcut niciodată, mereu intra în casa ta cu pantofii plini de noroi și NU semăna câtuși de puțin cu Keanu Reeves), am mers în excursie la plajă cu școala și tu aruncai cu pietre în apă de parcă marea ți-ar fi adus o jignire personală, iar eu căutam fel și fel de moduri de a te consola după despărțire... Apa avea aceeași culoare ternă

și cenușie ca cerul și totul era oribil și totodată minunat, fiindcă pe urmă am împărțit un pachet de chipsuri cu sare și oțet și am mai adăugat vreo douăzeci de melodii deprimante la lista noastră. Pe urmă eu am spus ceva care te-a făcut să râzi pentru prima oară în ziua aceea, după care am început amândouă să râdem de tot felul de nimicuri până ne-a durut burta. De fapt, de multe ori a fost așa. Uneori, mi se părea că puteam face din orice o glumă numai de noi știută.

Probabil că aiurelile și nostalgia mea înseamnă de fapt că mi-e dor de tine. Îmi dau seama că ne vine greu să ne făurim amintiri noi la fel ca odinioară, când nici măcar nu mai locuim în aceeași țară și atâtea prietenii se destramă pe rând odată cu mutarea la altă școală, în alt oraș, la alt serviciu și așa mai departe. Totuși...

M-am gândit că-i mai bine să-ți spun toate astea în loc să țin monologuri triste și dramatice din mintea mea. Și mi-am zis că poate există o șansă (cât de mică) să asculți și tu cântecele din lista noastră. Sau măcar să te gândești la ele.

În plus, chiar de s-ar întâmpla ca acesta să fie ultimul mesaj pe care ți-l trimit de acum încolo, vreau să-l închei într-o notă optimistă. Deși desigur, sper că nu va fi cazul să rupem legătura în nicio notă...

Dacă vrei să stăm de vorbă, dă-mi mesaj. Sau sună-mă. Oricum vrei tu. Știi cum să dai de mine.

Speranța e un sentiment teribil.

Ca un vechi obicei de care nu te poți dezbăra, ca un câine vagabond care tot vine la ușa ta după resturi de mâncare, chiar și când nu mai ai ce să-i dai. De fiecare dată când crezi că ai scăpat de ea, reușește să revină pe

furiș. Să pună stăpânire pe tine. Să se agațe de tine în continuare.

Și deși știu asta foarte bine, nu mă pot abține să nu simt o undă sclipitoare de speranță a doua zi de dimineață când sună telefonul.

O invitație la apel video primită de la Zoe.

Deschid telefonul atât de repede, că sunt gata-gata să-l scap din mână. Reușesc totuși să-l pun pe noptieră și să mă instalez în fața camerei chiar în clipa când pe ecranul meu apare chipul lui Zoe. Și e chiar...

Speranță.

Sunt plină de speranță.

— Salut! spun eu.

Ea zâmbește. Un zâmbet stingher, dar sincer.

— Salut!

Brusc îmi aduc aminte de o anume zi din clasa a opta, prima zi în care am stat cu adevărat de vorbă. Eram nou-venită, dar deja în grațiile profesorilor de engleză, în timp ce Zoe era în fruntea clasei la toate materiile, motiv pentru care toți crezuseră că vom ajunge să ne detestăm. Dar după ce citisem cu glas tare în clasă una dintre scrierile mele, Zoe mă abordase. Zâmbea la fel ca acum, ceea ce m-a făcut să fiu circumspectă, neliniștită, dar și plină de speranță. Apoi ea deschisese gura și-mi spusese: „Doamne, ce frumos scrii!"

De atunci am devenit cele mai bune prietene.

Privind în urmă, mi se pare chiar amuzant cum scrisul a fost întotdeauna ceea ce m-a legat de oameni.

— Ți-am citit mesajul, spune Zoe. Îți mulțumesc. Sincer. Și... iartă-mă. Știu că situația a fost cumva... bizară...

— Nu-i cazul să-ți ceri scuze...

— Nu, nu, totuși o fac.

Oftează tare și prelung.

— A fost atâta agitație aici cu cererile către colegii și... tu știi bine ce concurență a fost. Toți ar fi fost în stare să omoare pentru o notă bună. Imaginează-ți o concurență de nu știu câte ori mai acerbă. Pe urmă, fata asta nouă, Divya... Nu știu dacă ești la curent...

— Mi-o amintesc, spun eu.

— Da... s-a dovedit că aplica pentru același colegiu și aceeași bursă ca mine... vreau să spun că e o competiție la fel de strânsă, dar e bine și să ai pe cineva care înțelege...

Dau din cap și o las să vorbească.

— Între timp tu te întâlnești cu un actor *celebru*, faci tot felul de lucruri extraordinare, așa că n-am vrut să te copleșesc cu stresul meu, deci... Mda..., încheie ea cu același zâmbet rece și stingher.

— Uau...

— Știu că e...

— *Uau*, Zoe...

Clatin din cap râzând.

— Pe cine vrei să păcălești? Cândva m-ai lăsat să bat câmpii o oră întreagă despre șampoanele alea micuțe pe care le primești la hotel, iar tu n-ai vrut să-mi vorbești despre stresul tău absolut justificat pentru propriul viitor?

În cele din urmă, zâmbește larg. Zâmbetul cu toată gura pe care i-l știu atât de bine și care mi-a lipsit atât de mult.

— Eh, dacă o iei așa...

— Am dreptate. Știi bine că am dreptate.

— *Presupun că da...*

Poate că, la urma urmei, speranța nu-i ceva chiar atât de groaznic. Petrecem următoarea oră povestindu-ne

una-alta și punându-ne reciproc la curent cu ce s-a mai întâmplat în viața noastră. Și deși nu-i *chiar* ca pe vremuri – survin mai multe pauze și alte semne de stânjeneală – nu mi se mai pare că am pierdut-o. *De-ar putea fi la fel și cu Caz,* îmi șoptește un glas interior. *Dacă aș putea îndrepta lucrurile...* Dar mă grăbesc să înăbuș acea voce. Zoe e cea mai bună prietenă a mea de mulți ani. Pe de altă parte, Caz Song se numără printre primii trei tineri din China care fac să bată inimile fetelor. Între noi e o distanță ca de la cer la pământ.

Nu apuc să mă gândesc prea mult la asta, fiindcă discuția deviază spre Craneswift și scrierile mele.

— Totul s-a dus de râpă, îi spun eu fără ocolișuri. I-am trimis lui Sarah ultimul meu articol și i se pare cel mai prost lucru pe care l-a citit vreodată.

— Mă îndoiesc că astea au fost vorbele ei.

— Asta mi-a dat de înțeles.

— Ei, haide! îmi spune Zoe când s-a potolit din râs. Ai talent. Știu bine asta. Ți-a spus ce anume nu era în regulă sau...

— Stilul meu i s-a părut prea... rece. Nu la fel de autentic ca în postările de pe blog.

— Atunci schimbă-ți stilul, spune Zoe, de parcă răspunsul ar fi de la sine înțeles.

— Dar nu pot scrie doar eseuri sentimentale și sincere despre dragoste și bucurie, protestez eu. Nu pot. Aceea nu sunt eu. Am vrut să scriu ceva serios.

— Păi... de ce nu?

— Pentru că... Pentru că mi se pare...

Caut cuvântul potrivit.

— Penibil...

Zoe nu face decât să dea din umeri.

— Cele mai multe lucruri sincere sunt cel puţin uşor penibile. E parte din mecanismul nostru de apărare. Modul în care inima ne protejează de o potenţială suferinţă.

Nu apuc să vin cu contraargumente, că o aud pe mama ei chemând-o din camera alăturată.

— Aoleu! Am uitat să scot rufele din maşină, murmură ea, ridicându-se să plece.

Se opreşte o clipă.

— Te sun mai târziu, da? Îţi promit.

— OK. Pa. Îmi lipseşti mult, spun eu repede, dându-mi seama în aceeaşi clipă că poate avea dreptate când vorbea despre lucruri penibile.

Ea râde, îmi face semn cu mâna şi în aceeaşi clipă văd brăţara albastră şi scămoşată pe care o poartă la încheietură. O brăţară identică cu a mea. Iată că a păstrat-o.

— Şi tu îmi lipseşti mult.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Interviul e programat pentru lunea următoare, la ora 4.00 după-amiază.

La ora 2.00 îmi calc pe mândrie și-i scriu – apoi rescriu – un mesaj lui Caz. Degetele îmi tremură când tastez ora și locul, după care întrebarea: *Ai să fii acolo?* La 2.30 sub mesaj apare iconița de citire, dar nu primesc niciun răspuns.

La 3.30 intru de una singură în bibliotecă, cu stomacul strâns de durere.

Moderatoarea, Rachel Kim, a cerut să ne întâlnim aici. A spus că vrea să fie legat de viața mea cotidiană de elevă, deși, de când sunt la liceul ăsta, n-am pus piciorul în bibliotecă nici măcar o dată. Bineînțeles că ei nu-i spun așa ceva. Oricum interviul nu va pleca de la nicio bază reală.

Când pășesc pe ușile glisante ale bibliotecii, echipa de filmare deja se instalează. Peste tot există aparatură, camere de filmat profesioniste, microfoane și paravane proptite de rafturile cu cărți pentru copii sau rezemate de pereții zugrăviți în culori pastel. În mijlocul încăperii au fost așezate un scaun și două canapele de epocă. Cineva a pus pe masă chiar și un platou cu fursecuri și pahare cu apă, de care nu s-a atins încă nimeni.

Mă îndrept spre canapele, tremurând din toate încheieturile. Mă așez picior peste picior. Apoi îmi schimb poziția. Frământ între degete o ață de la perna canapelei.

Îmi stăpânesc cu greu o senzație bruscă de vomă.

Din pricina emoției, îmi spun. Emoția și faptul că el nu-i aici cu mine.

Următoarea jumătate de oră se scurge ucigător de încet. De fiecare dată când sunt stresată, mi se usucă gura, așa că mă tot ridic să beau apă și fac drumuri la baie, încercând să mă prefac detașată de tot ce se întâmplă în jurul meu. Cameramanii probabil își închipuie că am făcut indigestie.

Tocmai am golit al optulea pahar cu apă când se deschide ușa din fața mea.

O femeie tânără și drăguță, cu o tunsoare șic și cele mai lungi gene false pe care le-am văzut în viața mea intră în bibliotecă și rămâne cu ochii la mine.

— Trebuie să fii Eliza! spune ea entuziasmată, întinzându-mi mâna manichiurată.

Are unghiile date cu ojă sclipitoare de culoarea piersicii, în ton cu rochia.

— Eu sunt Rachel.

— Da. Bună!

Mă ridic repede, rugându-mă în gând să nu observe petele de transpirație de pe canapea și-i strâng mâna cu putere.

— Mă bucur *tare mult* să te cunosc personal, spune ea, zâmbind ca într-o reclamă la Colgate.

Răsuflarea îi miroase a gumă de mestecat.

— Să știi că aștept de o veșnicie interviul ăsta!

— Da...

Mă străduiesc să mă arăt la fel de entuziasmată, dar nu reuşesc.

— Adică... şi eu...

Ne aşezăm amândouă. Sau cel puţin eu mă aşez, ea se opreşte pe jumătate aplecată şi-şi roteşte capul în dreapta şi în stânga, ca şi cum aş fi ascuns ceva la spate.

— Iartă-mă, îmi spune după o clipă. Doar că... Nu vine şi Caz?

La auzul numelui lui, mi se strânge inima. Îmi arde gâtul.

Dar exact când mă pregătesc să îndrug o scuză cum că el a fost chemat în ultimul moment să tragă o dublă la o scenă, uşile bibliotecii se deschid din nou şi Caz îşi face apariţia ca şi cum dintotdeauna ar fi avut de gând să vină.

Mă năpădeşte un val de uşurare, mă simt ameţită, dar în acelaşi timp parcă nu-mi vine să cred.

— Îmi pare rău că am întârziat, îi spune el lui Rachel, strângându-i mâna. Ştii cum e traficul în Beijing...

Pe urmă se întoarce spre mine pentru prima oară după ziua aceea cu ploaie şi-mi zâmbeşte.

Simt că mă topesc. Că mi se face inima bucăţi.

Pentru că e zâmbetul lui oficial, cel pe care îl adresează străinilor, admiratorilor şi moderatorilor ca Rachel: cu colţurile buzelor uşor ridicate, fără să i se vadă gropiţele.

N-ar trebui să mă doară atât de mult. Ar trebui să fiu încântată că-şi onorează înţelegerea noastră după tot ce s-a întâmplat între noi. Şi totuşi, în timp ce mă silesc să-i răspund la zâmbet şi-l privesc cum se aşază lângă mine, atât de aproape, încât umerii lui aproape că-i ating pe ai mei, nu pot scăpa de senzaţia că cineva

mi-a înfipt o secure în piept, răsucind-o tot mai adânc cu fiecare secundă care trece.

— Mă bucur *nespus* să vă văd împreună, ciripește Rachel, așezându-se față în față cu noi, cu mâinile împreunate în poală. Sunt convinsă că ați mai auzit asta de un milion de ori, dar zău că sunteți o pereche *minunată*.

Zâmbește și intră în rol, îmi ordon eu, înfrânându-mi pornirea de a mă uita la Caz, ca să văd cum reacționează la vorbele ei. *Totul se va termina curând.*

Dar interviul durează o veșnicie. După o introducere lungă și laudativă, cu referiri la originile mele culturale, la școlile prin care am trecut și la felul cum eseul meu a devenit viral, Rachel vorbește despre cariera actoricească a lui Caz și zâmbetul ei marca Colgate devine și mai larg.

— Ai jucat rolul principal în câteva filme foarte populare, nu-i așa? întreabă ea după ce a enumerat o listă completă a acelor filme. De la filme cu studenți la unele de epocă și xianxia[23].

— Da, așa e.

Spre deosebire de mine, Caz evident nu are nicio problemă să dea un interviu. Răspunsurile îi vin ușor și cursiv, rezultat al anilor de experiență în lumina reflectoarelor. Dar trupul lui e neobișnuit de încordat și, deși mă îndoiesc că cei de față observă, tensiunea asta vibrează în spațiul dintre noi ca o coardă întinsă.

Poate și pentru el e la fel de greu de suportat să stăm atât de aproape unul de altul și să ne prefacem că totul e în regulă, că suntem împreună și că ne iubim, când în realitate n-am mai vorbit de peste o săptămână...

23 Fanteziste (n. tr.).

— Dar tu ce părere ai de munca lui, Eliza? întreabă Rachel. Te uiți deseori la filmele lui Caz?

Clipesc. Nu mă așteptam să mi se sugereze răspunsul la întrebare.

— Mm...

Îmi dreg glasul.

— Da, sigur că da. Foarte des. Joacă minunat.

De data asta nu-i nevoie de prefăcătorie. Caz chiar joacă minunat și am vizionat toate filmele cu el, inclusiv primul lui film, în care a jucat doar rolul minor al paznicului unui prinț.

Era frumos și atunci.

— Dar tu? se întoarce Rachel iar spre Caz, după o scurtă pauză în care soarbe o înghițitură minusculă și elegantă de apă, apoi încă una, ca și cum ar vrea să lungească interviul cât mai mult posibil. Ești un admirator al Elizei și al felului în care scrie?

— Da, răspunde liniștit Caz, iar de data asta nu mă pot abține și-l privesc cu coada ochiului.

Deși privirea lui e întunecată și ațintită drept înainte, sub masca aceasta de nonșalanță ghicesc un vălmășag de emoții subtile și complexe, care fac ca următoarele lui cuvinte să sune ca o mărturisire:

— Întotdeauna am fost admiratorul ei.

— Oh, ce drăguț! exclamă Rachel, după care spune ceva legat de postările mele de pe blogul Craneswift, ceva ce eu nu mai aud.

Îmi amintesc spusele lui Caz din zilele trecute:

Prima oară când ne-am cunoscut cu adevărat, ședeai cu două bănci mai în față la ora de engleză și profesorul citea unul dintre eseurile tale...

Apoi, ca şi cum aş fi descuiat din greşeală un seif mental unde ţin toate amintirile reprimate şi interzise, îmi vine brusc în minte ce spusese în continuare:

Vreau ca relaţia asta să fie adevărată.

Biblioteca pare să se învârtă cu mine, căldura artificială mă sufocă, reflectoarele mă orbesc, iar camerele de filmat înregistrează fiecare emoţie subtilă de pe chipul meu. Spaţiul dintre mine şi Caz mi se pare dintr-odată mai mic şi în acelaşi timp mai mare ca oricând.

— ... bine, Eliza? Vrei puţină apă?

Când ridic privirea, Rachel, Caz şi echipa de filmare se uită toţi la mine, unii confuzi, alţii îngrijoraţi. Mai ales confuzi. Cel mai îngrijorat e Caz, deşi doar pentru o secundă, după care strânge din dinţi şi-şi reia expresia impasibilă. Nu mai pot suporta. Nu mai pot suporta, dar trebuie! Trebuie să-mi joc rolul până la sfârşit.

— Îmi pare rău, spun, luându-mi cu greu ochii de la el. Cred că... m-am pierdut cu firea câteva secunde. Acum mi-am revenit.

— Păi... *stăm totuşi de vorbă de ceva timp*, nu? spune Rachel, uitându-se la ceas uşor surprinsă. N-ai grijă, nu mai durează mult.

Nu apuc să răsuflu uşurată, că ea vâră mâna în poşetă, scoţând de acolo un scenariu subţire şi laminat.

— Ce...? dau eu să spun.

— M-am gândit să încercăm ceva amuzant, explică veselă Rachel, aruncându-mi scenariul.

Îl studiez şi îmi stă inima în piept. Replicile sunt dintr-o celebră scenă filmată de Caz pentru ultimul lui film de epocă, unde juca rolul fantomei unui rege care de zece vieţi iubea cu disperare o prinţesă izgonită. Şi nu-i o scenă celebră oarecare, ci *faimoasa* scenă a măr-

turisirii, care se petrece imediat după ce fantoma regelui îi cedează prințesei puterile lui, ca s-o salveze. Am tot văzut citate și imagini din această scenă în media și pe rețelele de socializare.

— În esență, am vrea să-l rugăm pe Caz să joace această scenă emblematică împreună cu tine, spune Rachel făcându-ne cu ochiul sau poate i s-a agățat ceva în genele false. Știu că nu ești actriță, Eliza, dar replicile tale sunt foarte scurte. În plus, adaugă ea zâmbind cu toată gura, din moment ce voi doi sunteți împreună, nici nu-i nevoie să jucați teatru.

Probabil că sunt o actriță mai bună decât îți dai tu seama, îmi spun eu simțindu-mi buzele uscate.

Sunt gata să protestez, dar mă abțin, neștiind ce să spun ca să nu stârnesc suspiciuni. Pe lângă asta, Caz nu pare să aibă vreo problemă să joace una dintre cele mai romantice și mai spectaculoase scene împreună cu mine. Se mulțumește să arunce o privire la scenariu peste umărul meu, își repetă în gând replicile de câteva ori, după care spune:

— OK. Desigur.

Observ că își înghite nodul din gât și-și încleștează degetele pe muchia canapelei, dar asta nu-i nimic pe lângă panica ce-mi răscolește stomacul. Nu știu zău cât voi mai reuși să-mi țin firea, să-mi ascund suferința înainte să mă pierd de tot.

— Începeți când sunteți gata, ne spune Rachel, făcând semn cameramanilor să vină mai aproape de noi.

Caz se ridică de la locul lui și îngenunchează în fața mea pe podeaua bibliotecii, intrând în pielea personajului cu o naturalețe de invidiat: chipul lui capătă o asprime pe care n-a avut-o până atunci, ochii lui negri ard cu o intensitate neobișnuită. Mă ia de mână și mă întreabă cu glas mai coborât și mai grav ca de obicei:

— Cum te simţi?

Pentru o clipă mintea mi se goleşte de orice gânduri, simt numai degetele lui reci strângându-le ferm pe ale mele, apoi îmi dau seama că e rândul meu să-mi rostesc replica.

— Mai bine... Eu... mmm... Nu, aşteaptă...

Roşie la faţă, mă uit iar la scenariu.

— *Eu sunt cea care ar trebui să te întrebe asta, om nebun ce eşti*... Cum ai putut...

— N-a fost mare lucru, spune el, complet absorbit de scenă.

Îmi pune palma pe obraz, îmi trece o şuviţă de păr pe după ureche, în timp ce eu mă străduiesc să respir normal şi să ascund cât mă doare să fiu atât de aproape de el. Nu sunt decât *indicaţii regizorale,* îmi repet iar şi iar. *Atât şi nimic mai mult.*

— Nu-i adevărat, continui eu din memorie. Puterile tale...

— Pot supravieţui în această lume şi fără acele puteri, dar nu pot trăi fără tine.

Apoi adaugă încet:

— Te-am aşteptat zece vieţi, te-am pierdut de zece ori şi m-am avântat în iad ca să-ţi salvez sufletul. Eşti lumina mea, prinţesă, aş prefera mai curând să mor decât să te pierd din nou.

La ultimele lui cuvinte, în bibliotecă se aşterne o tăcere adâncă. Până şi echipa de filmare pare fascinată de interpretarea lui.

Şi deşi ştiu – ştiu – că doar joacă teatru, emoţiile care mi s-au adunat în gât sunt cât se poate de reale. Rămânem ochi în ochi, eu stând jos, el tot în genunchi, firul invizibil dintre noi vibrează tot mai tare, până când şi pe chipul lui trece o umbră de emoţie.

Apoi tăcerea e ruptă de aplauzele neaşteptate şi frenetice ale lui Rachel.

— A fost *minunat*! exclamă ea, fluturându-şi la piept degetele cu unghii lungi şi lăcuite. Mai bine decât speram. Cu siguranţă am să adaug scena asta în videoclipul promo.

Mai sporovăieşte un timp despre cât de bine a decurs interviul, cât de mult îi plac postările de pe blogul meu şi cât de bine îi pare că îmi voi continua cariera la Craneswift – timp în care mă gândesc:

Asta e. Exact ce mi-am dorit... sau am crezut că-mi doresc. Promisiunea unei cariere deosebite. Ocazia de a impresiona moderatoarea şi pe oricine va urmări acest interviu. Măsura de siguranţă de a-l ţine pe Caz la distanţă şi de a menţine relaţia noastră la un nivel pur profesional.

Atunci de ce sunt în aşa hal de tristă?

Când Rachel termină cu mine în sfârşit şi se apucă să-şi strângă echipamentul pentru interviu, ies grăbită din bibliotecă, pornind pe urmele lui Caz. Mi-a pierit orice instinct de conservare. În schimb, simt încolţind în mine o speranţă oribilă, ca o rană dureroasă şi vechiul gând prostesc iese iarăşi la lumină: *poate există o cale de a drege situaţia*. Să-i spun ce e în sufletul meu, la fel cum am făcut cu Zoe. Să-l păstrez cumva în viaţa mea, fie şi ca simplu prieten. Acum că am trăit pe pielea mea alternativa – niciun telefon, niciun zâmbet sincer, nimic, de parcă nici n-aş exista în viaţa lui – îmi dau seama că durerea ar fi inevitabilă. Dar unele dureri sunt mai rele decât altele.

Pe la jumătatea coridorului Caz se opreşte în loc şi aproape că mă lovesc de el.

O clipă nu face decât să mă privească cu o expresie de nepătruns.

— Ce faci? întreabă încet și cu răceală în glas, acum că suntem singuri.

Mi se rupe sufletul, dar știu că nu-i el de vină. *Eu* sunt cea care s-a îndepărtat.

— Eu... am...

Îmi mușc limba, conștientă de ironia momentului. Sunt o maestră a cuvintelor, dar nu în astfel de situații. Nu față de *el*.

— Voiam doar să... să-ți spun...

El își lasă puțin capul pe o parte și ceva se schimbă în privirea lui. Ca și cum, fără voia lui, i-ar păsa ce am să-i spun.

— Da?

— Iartă-mă, îngaim eu. N-am vrut... mai deunăzi... când spuneai... am mințit...

— Ai mințit? repetă el. Când anume?

— Eu...

El își schimbă poziția, astfel că ajung cu spatele la perete, apoi face un pas spre mine. Vorbește cu glas la fel de coborât, ba chiar blând, deși cuvintele lui șfichiuiesc aerul ca niște cuțite.

— Când spuneai că pot avea încredere în tine? Că lângă tine pot să fiu eu însumi? Că știai mai bine decât mine ce simt cu adevărat chiar și când mi-am deschis sufletul în fața ta? Când anume, Eliza?

Simt cum suie în mine un val de fierbințeală. Nu e bine, nu-i deloc bine.

Dar el n-a terminat ce avea de zis. Mai face un pas spre mine, ca în ziua aceea pe acoperiș și ajung cu spatele lipit de zid.

— Sunt cuvintele tale, nu ale mele, spune el. Îmi ceri să mă simt în largul meu în prezența ta și, imediat ce o fac, bați în retragere. Fugi. Ai idee ce înseamnă asta

pentru mine? Ți-am încredințat durerile, temerile, îndoielile mele, inima mea... ți-am spus lucruri pe care nu le-am mai destăinuit nimănui, iar tu *ai plecat*.

— Acum știu asta, bâigui eu, simțind în ochi înțepătura lacrimilor. Știu că n-a fost cinstit din partea mea, dar... azi ai venit.

În glasul meu se citește atâta speranță încât sunt stânjenită.

Ai venit pentru mine, nu-i așa?

Dar când îi văd expresia, mi se stinge orice urmă de speranță.

— Am venit fiindcă aveam o înțelegere și fiindcă știu ce mult înseamnă pentru tine și pentru cariera ta. Totuși, Eliza...

Clatină din cap cu un râs care aduce mai degrabă a oftat. Se îndepărtează de mine și spațiul dintre noi, acel spațiu pe care m-am străduit atât de mult să-l creez, devine rece și blestemat.

— Reale sau nu, toate vorbele tale au urmări. Nu poți să le retragi pur și simplu.

Îmi ia mult timp să-mi revin, să-mi culeg inima de unde a căzut și s-a făcut țăndări. Până reușesc să fac asta, Caz deja a plecat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

În următoarea săptămână interviul începe să facă vâlvă în timpul orei de matematică.

Astăzi doamna Sui lipsește. Am fost lăsați fără supraveghere și ni s-a spus să folosim ora respectivă pentru studiu, drept care toți în jurul meu sunt pe rețele de socializare, dar cu caietele de algebră deschise, în caz că vine cineva. Deodată se stârnește o ușoară agitație: chicoteli înăbușite, scârțâit de scaune... Colegii se întorc în bănci, mutându-și privirile curioase de la ecranele telefoanelor spre mine.

Și spre locul gol de lângă mine.

Mă săgetează o durere de acum familiară. Caz a lipsit de la școală toată săptămâna. E din nou ocupat cu filmările.

Deși, când Savannah își așază laptopul pe catedră în văzul întregii clase și pune videoclipul cu scena dramatică dintre mine și Caz, mă întreb dacă nu cumva e bine că el lipsește.

— Doamne, ia uitați-vă la ei! exclamă Nadia, zâmbindu-mi cu gura până la urechi în timp ce ceilalți chicotesc.

Nu vreau să mă uit, la fel cum nu vrei să zgândări o rană deschisă, dar volumul clipului e dat prea tare ca să nu-l iau în seamă, astfel că îmi ajunge la urechi

propria-mi voce întretăiată: *Eu sunt cea care ar trebui să te întrebe asta, om nebun ce ești...*

Rezist eroic impulsului de a mă ascunde sub bancă și ridic privirea.

Persoana care a editat interviul și-a dat osteneala să plaseze videoclipul alături de secvența originală pe care o reproduce. Pe măsură ce se derulează scena, camera face prim plan pe chipul lui Caz în timp ce rostește celebra lui confesiune. Nu pot să nu observ diferența dintre cele două scene. Vreau să spun că există o diferență *clară*: actrița din film e mult mai frumoasă și mai naturală decât voi fi eu vreodată, iar cu florile de piersic din fundal și tradiționalele veșminte lungi și pătate de sânge, scena pare desprinsă dintr-o tragedie epică.

Dar și privirea lui Caz e alta.

Pentru că, atunci când îi spune actriței cât de mult a așteptat-o, ce dor i-a fost de ea și cum nu vrea s-o piardă încă o dată, jocul lui e impecabil și absolut convingător. Dar e doar... *actorie* și nimic mai mult. Când îmi murmură aceleași replici *mie*, privirea lui intensă și pătrunzătoare e neîndoielnic autentică.

Cum a spus Daiki în glumă la ziua lui Caz?

Se vede în ochii voștri...

Îmi încleștez degetele pe muchia băncii și răsuflu greu, șocată de descoperire. Desigur, Caz mi-a spus acele lucruri. Mi le-a spus în ziua în care ne-am sărutat, apoi în ziua cu ploaia și încă o dată după interviu. Dar poate că, până în clipa asta, când am dovada în fața ochilor, când aparatul de filmat mă obligă să mă privesc pe mine și pe Caz prin lentila lui obiectivă, n-am avut niciodată încredere că spune adevărul. Că ar avea sentimente reale față de mine. Că nu am vreun defect esențial, care să-l alunge în mod inevitabil.

Iar acum singurul gând pe care-l pot identifica în mintea mea e:

La naiba!

La naiba! Am distrus tot. Am înțeles greșit. În tot acest timp cât am încercat să mă protejez pe mine însămi ca să nu sufăr... de fapt l-am făcut să sufere pe *el*. Mai mult decât mi-aș fi putut imagina. Trebuie neapărat să vorbesc cu el, să îndrept lucrurile. Să-i cer să-mi mai acorde o șansă.

Dau să mă ridic în picioare, dar în fața clasei Savannah se trage înapoi șocată.

— Oh, Doamne... șoptește ea, rămânând cu ochii la ecranul laptopului.

Face ochii mari și îmi îngheață inima, nu știu ce să cred, iar sentimentul de confuzie se amestecă cu ceva mai rău, cu teamă.

— Mm... Eliza... cred că ar trebui... eu nu...

Videoclipul s-a terminat, dar pe ecran a apărut o notificare. Urmează o nouă știre despre Caz, postată cu numai câteva minute mai devreme. Mă uit mai de aproape, simțind cum inima îmi bate tot mai tare și cuvintele îmi sar în ochi rupte unele de altele, înfigându-mi-se în suflet ca niște cioburi de sticlă:

Tânărul actor Caz Song... în timp ce filma mult așteptatul film xianxia... accident pe platou... încă nu se știe cât de grav... Spitalul Lijia... se așteaptă verdictul...

Încremenesc locului. Țeapănă ca moartea.

Cum? vreau să întreb, dar nu reușesc să rostesc cuvântul. *E o glumă*, dar nu pot să spun nici asta. Îmi vine să vomit. Inima mea pare să se devoreze pe ea însăși. Înjur, simt cum mă fac tot mai mică, până nu mai rămâne nimic din mine și nu izbutesc să fac nimic

altceva decât să rămân țintuită acolo. Trag aer în piept iar și iar, până când reușesc să articulez primele cuvinte.

Chiar și atunci, vorbele îmi ies din gât răgușite și gâfâite.

— Nu... nu înțeleg.

— Cică ar fi vorba de un cablu rupt, spune Savannah, citind repede și temperatura din clasă pare să scadă brusc cu o sută de grade.

Toți au înghețat în jurul meu.

— Sau de echipamentul de la filmare. Ceva n-a funcționat cum trebuie...

Acum am intrat în panică de-a binelea. Simt că mă sufoc. Am mintea în ceață.

Gândul îmi fuge la Caz și la cicatricea palidă care-i brăzdează antebrațul, la cablurile acelea blestemate și uzate care ar fi trebuit înlocuite cu luni bune în urmă. A avut deja un accident. Se poate repeta oricând pe viitor.

— Îl sun la telefon, spun eu cu glas răgușit, fiindcă acea părticică nebună și plină de speranță a ființei mele încă se roagă să se fi înțeles greșit.

Poate că azi nici nu filma. Poate și-a încheiat scena mai devreme și a plecat acasă înainte de accident.

Poate.

Te rog...

Întreaga clasă așteaptă în tăcere în timp ce caut în lista de contacte, dând de la bun început de numărul lui Caz. Îmi e atât de cunoscut încât îl știu aproape pe de rost. Apăs tasta de apelare și pun telefonul pe difuzor exterior în timp ce sună...

Și tot sună...

Cu fiecare apel fără răspuns simt cum inima îmi suie în gât puțin câte puțin. Mă năpădește o senzație de greață. De leșin. Dacă închid ochii, îmi pot imagina

vocea lui Caz la telefon, gravă, caldă și ușor nedumerită de ce îl sun, iar când apelurile încetează, pentru o clipă pot să jur că-i el pe fir.

Dar nu aud decât robotul.

Îmi las deoparte telefonul și ridic privirea, făcând eforturi să nu iau în seamă compătimirea din ochii lui Savannah sau îngrijorarea sinceră de pe chipul Nadiei.

— Dacă întreabă profesorul, spuneți-i că a trebuit să plec.

— Stai puțin. Unde te duci?

E o întrebare atât de absurdă încât aproape că izbucnesc într-un râs isteric. Unde m-aș putea duce? Unde în altă parte decât la el? Puțin îmi pasă că m-a respins cumva și că totul s-ar putea termina foarte urât. Pur și simplu trebuie să-l *văd*, să-i fiu alături, să mă conving că e teafăr și nevătămat. Oricât de mult mă doare.

— La spital! îi strig peste umăr, iuțind pasul și formând numărul lui Li Shushu cu degetele tremurând.

Apoi încep să alerg...

Dar de data asta nu mai fug de el...

Drumul cu mașina până la spitalul Lijia durează o veșnicie, simt cum fiecare minut îmi crestează pielea ca o lamă de cuțit.

Totuși, înainte să-mi pierd mințile sau să-mi plesnească inima, zăresc panoul cu numele spitalului. Pare nou, scris cu vopsea albastră lucitoare.

Nu-l mai aștept pe Li Shushu să parcheze, sar din mașină și o iau la fugă, strigându-i peste umăr să se întoarcă acasă fără mine. Dacă se simte bine Caz, atunci putem sta de vorbă și putem găsi o modalitate de a ajunge în complexul de locuințe. Iar dacă el nu-i bine...

Refuz să accept gândul morții și alerg și mai tare.

Din clipa în care dau buzna în spital, aerul e altul. Ca şi cum antisepticele şi mirosul de pin şi lămâie ar fi menite să acopere un iz mai urât, izul metalic de oţel inoxidabil sau poate doar cel de sânge uscat. Sau mirosul de boală şi de disperare.

Acum vine partea cea mai grea.

Habar nu am unde a fost dus Caz.

Dacă mă duc la recepţie şi întreb de numărul salonului unde e internat Caz Song, mai mult ca sigur îmi vor da papucii, crezându-mă o simplă admiratoare sau poate vreo fată obsedată de el. E posibil chiar să mă dea afară din spital.

Asta înseamnă că trebuie să-l găsesc eu singură. Nu-i chiar atât de greu, spitalul are doar patru etaje. Aşa arată indicatoarele de lângă scara principală. Şi cum la primul etaj sunt birourile administraţiei, iar la al doilea, sălile de naşteri, pot începe căutarea cu etajul trei...

De cum se conturează un plan în mintea mea, mă pun pe treabă şi încep să urc scările câte două trepte odată.

Etajul trei se deschide într-o sală mare cu pereţi albi şi scaune incomode de plastic de jur împrejur. Prin ferestre răzbate lumina cenuşie a după-amiezii. Aici sunt mai mulţi medici şi pacienţi: un copil care plânge, conectat la perfuzii, cu o haină militară mult prea mare pusă pe umerii plăpânzi, o mamă istovită care se scotoceşte în geantă după reţete, personal medical.

Cercetez fiecare chip pe lângă care trec, fiecare salon cu perdeluţă în loc de uşă de pe ambele părţi ale coridorului. Nici eu nu ştiu prea bine ce caut. Poate chiar pe Caz, viu şi în putere sau poate vreun coleg din distribuţie sau...

Pe cineva.

Pe *oricine.*

Cel mai mic semn că el e în afară de orice pericol.

Pe măsură ce înaintez, căutând în dreapta și în stânga fără să găsesc nimic, inima mi se zbate în piept din ce în ce mai tare. Mă furnică pielea și mă năpădește un nou val de panică.

Apoi zăresc un chip familiar așteptând în dreptul unei uși închise: îi recunosc maxilarul lat, părul tuns scurt, umerii largi, corpul pe jumătate acoperit de platoșa armurii de recuzită.

Mingri.

Simt o nespusă ușurare, care însă se topește imediat când văd expresia de pe chipul lui.

Are buzele strânse într-o linie subțire și obosită, privirea goală și ochii injectați. În timp ce mă uit la el, își șterge obrazul cu o mișcare a mâinii. Nu cumva... plânge?

Nu.

Mă clatin pe picioare și dintr-odată îmi vine să fac stânga împrejur. Să fug de acolo. Să nu știu nimic. Dar Mingri m-a văzut deja.

— Eliza?

Își mai șterge ochii o dată, apoi își îndreaptă spatele și vine încet spre mine. E frânt de oboseală. Oboseală sau... tristețe. Abia vorbește.

— Ce-i cu tine aici?

— Am...

Simt ceva în gât, un nod dureros. Încerc să-mi dreg glasul.

— Unde-i Caz?

El schițează o grimasă și înțeleg – încă înainte să rostească vorbele – înțeleg. Mă întăresc până la ultima celulă ca să primesc vestea. Dar tot nu-i de ajuns pentru ce spune el în dialectul mandarin:

— *Ta bu zai.*

Traduc repede în gând – *nu-i aici* – și totul în jurul meu încremenește. Îmi vâjâie urechile. Un vâjâit neîncetat, ca țârâitul unui telefon la care nu răspunde nimeni, până când zgomotul de fond face loc tăcerii. Mă tem că am să mă prăbușesc, fiindcă îmi simt genunchii atingând podeaua de gresie cenușie și răceala ei îmi cuprinde pielea, suind în oase și cotropindu-mi toată ființa. Mingri întinde brațele spre mine, vrea să spună ceva, dar nu-l pot auzi. Nu sunt în stare nici să gândesc.

Nu-i aici. Nu mai e aici.

A murit.

Simt cum mi se înfige un piron în inimă, răsucindu-se tot mai adânc. Deci asta simți în astfel de situații. Dar eu nu vreau să simt așa ceva. Dar cine poate să împiedice ce e menit să se întâmple? S-a terminat. S-a terminat tot. Și n-am avut ocazia să-i spun ce simt cu adevărat, n-am avut ocazia să-i cer iertare așa cum se cuvine. Trag aer în piept, îl dau iarăși afară și pământul continuă să se învârtească, probabil că așa se întâmplă, deși în mine totul a înghețat. Întotdeauna m-am temut că el, Caz Song, îmi va frânge inima, dar nu în acest fel...

Aceasta este o suferință din care nu-ți revii toată viața.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Două mâini mi se așază pe umeri. Cu blândețe.

Nu știu ale cui sunt. Și puțin îi pasă. Mi se împăienjenesc ochii, percep cu coada ochiului luminile spitalului ca pe o ceață alburie, apoi îi aud glasul, îi văd umbra întinzându-se deasupra mea și încremenesc.

— Ce s-a întâmplat? Ce i-ai spus Elizei?

E vocea *lui*. Nu a lui Mingri, dar...

Răsuflu tremurat. Inima începe să-mi bată năvalnic cu mii de kilometri pe minut. Mă răsucesc în loc atât de brusc, că îmi trosnesc vertebrele, fiindcă *nu-i adevărat, nu-i adevărat, nu poate fi adevărat, nu poate fi adevărat, și totuși este.*

Este.

Caz Song stă în mijlocul coridorului de spital, privind în jos la mine. Genele lungi îi lasă umbre pe obraji, ochii lui negri sunt și mai întunecați de îngrijorare. Trăiește. Trăiește, e chiar aici și n-a arătat niciodată mai frumos. Deși nu-mi vine să-mi iau ochii de la el, mă întorc totuși spre Mingri ca să-mi confirme că nu am vedenii.

Mingri s-a întors și el spre Caz, ceea ce înseamnă că n-am halucinații.

E cu adevărat aici.

— Eliza? spune Caz şi glasul lui e atât de tandru încât uit de mine, uit de toate şi cu o putere pe care până acum nici nu ştiam că o am, mă reped şi-l cuprind cu braţele, lipindu-mi capul de pieptul lui.

El se clatină puţin, luat prin surprindere, dar reuşeşte să-şi recapete echilibrul.

Iar eu nu mă pot desprinde de el. Mă agăţ de el cu toată fiinţa.

Respir mirosul văratic al şamponului lui, îi simt umerii fermi, îmbinarea plină de forţă a muşchilor, curbura gâtului şi mi-e atât de bine încât îmi vine să plâng.

Apoi Mingri îşi drege glasul.

Ne desprindem din îmbrăţişare, dar momentele acelea rămân în memoria degetelor mele, iar fierbinţeala trupului lui încă îmi încălzeşte pielea.

— Îmi pare rău, nu ştiam... începe Mingri, ridicând puţin mâinile, ca şi cum ar vrea să se apere. N-am crezut...

— Ce i-ai spus? repetă Caz, continuând să privească fix la mine.

Toată tandreţea din glas i-a dispărut. Acum tonul lui e supărat cum nu l-am auzit niciodată. Supărat pe *Mingri.*

— Eu...

Mingri îşi duce o mână la ceafă, masându-şi pielea înroşită.

— I-am spus că nu mai eşti aici. Că ai plecat. Că ai plecat să aduci *apă*, dar îmi dau seama că ea a înţeles cu totul *altceva*, cum că ai plecat dintre cei vii, nu că ai plecat dintr-un anumit loc... Poate nu trebuia să-i vorbesc în dialectul mandarin...

Caz se uită lung la el, fără să-i vină a crede. Pe urmă îi trage un ghiont în umăr. Nu-i un gest agresiv,

genul de pumn care dă de înțeles că vrei să-i arzi cuiva o bătaie soră cu moartea sau să pornești o luptă, dar judecând după sunet și după grimasa lui Mingri, gestul n-a fost nici prea blând.

— Credeam că știe că n-ai pățit nimic! Și pe urmă, nici n-am avut când să lămuresc lucrurile, pentru că ea...

— Ar fi trebuit să-ți alegi mai bine cuvintele, îi taie vorba Caz.

— De fapt, nici n-am spus vreo minciună... mormăie Mingri.

Între timp, disperarea mea s-a preschimbat în nedumerire și stânjeneală. Îmi trec ușor palmele peste obraji cu un gest cât mai indiferent, de parcă n-ar fi fost amândoi martori la căderea mea emoțională. Mă uit când la unul, când la altul, apoi rămân cu ochii la Mingri.

— Dar tu... spun eu, amintindu-mi momentul. Păreai șocat, îți ștergeai ochii...

— Da, fiindcă tocmai *căscasem*. Iar fața mea arăta cum era și normal să arate după ce am tras aceeași scenă de patruzeci de ori, una după alta, într-un cort supraîncălzit.

Se uită la Caz cu o privire vădit agasată și întinde acuzator degetul spre el.

— Din pricina dumnealui, ne spetim muncind de săptămâni întregi. Întotdeauna a fost dedicat meseriei, dar în ultimul timp...

— Mingri... spune Caz, dregându-și glasul.

Mingri nu-l ia în seamă.

— De la un timp încoace, muncește ca nebunul. Nu vrea să ia nici măcar pauză de masă. Până și *regizorul* i-a cerut s-o ia mai ușurel. Oricum, noi ne-am dat seama că probabil e ceva în legătură cu tine...

— *Mingri...*

— Dar ne-a băgat pe toţi în sperieţi, aşa că n-am ...

— Gata, ajunge! spune aspru Caz, iar Mingri ridică mâna în semn că a înţeles şi se conformează.

— OK, OK. Vă las singuri.

Pe chip îi flutură un surâs fugar şi nostalgic.

— Oricum urma să mă întâlnesc afară cu Kaige, aşa că...

— Atunci du-te. Distracţie plăcută! îi spune apăsat Caz.

Dar Mingri mai zăboveşte câteva secunde, apoi ne face cu ochiul.

— Îmi pare bine că te-am văzut, Eliza. De dragul nostru, al tuturor actorilor şi al echipei de filmare, te rog mult, ai grijă de el...

Se fereşte de un alt pumn de la Caz.

— ... şi încă o dată scuze pentru chestia aia cu moartea...

— E în regulă, mă grăbesc eu să spun, fiindcă vreau să rămân să vorbesc cu Caz între patru ochi.

Mingri pare să priceapă mesajul, aşa că ne face semn cu mâna şi pleacă.

În timp ce paşii lui se îndepărtează pe coridor, mă întorc spre Caz.

— Eşti rănit sau...?

— Doar o tăietură superficială la braţ, răspunde el, suflecându-şi mâneca să mi-o arate.

Văd un bandaj care se întinde de la cot la încheietură, aproape paralel cu vechea cicatrice.

— Nici n-ar fi fost nevoie să ajung la spital pentru aşa ceva, dar le-a fost teamă ca nu cumva să se infecteze.

Dă din umeri şi-şi coboară mâneca la loc înainte să apuc să mă uit mai bine.

— Sunt OK.

— Iar noi suntem...

Înghit în sec. Mă silesc să duc fraza la bun sfârşit. Caz m-a mai respins o dată. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi să mă respingă şi a doua oară, adică să-l pierd şi să-mi petrec tot restul vieţii cu inima frântă. Dar dacă nu-i spun ce simt atunci când simt? Aceasta e alt fel de suferinţă, mai profundă, mai teribilă.

— *Noi* suntem bine? Mai eşti... mai eşti supărat pe mine?

Pe chipul lui se aşterne o expresie de surpriză. Îşi vâră mâinile în buzunare, se sprijină de perete şi mă priveşte atât de intens, încât uit şi să respir.

— Tu ce crezi?

— Eu...

Trebuie să mă întrerup, fiindcă pe coridor îşi fac apariţia două asistente ducând nişte flacoane cu sânge roşu aprins. Când trec prin dreptul nostru, ne zâmbesc şi ne salută din cap. Le zâmbim şi noi. Toţi sunt foarte politicoşi şi mie îmi vine să-mi smulg părul din cap. Am senzaţia că inima mea se luptă să evadeze printre coaste.

De îndată ce asistentele se îndepărtează atât cât să nu ne mai audă, încerc din nou.

— Credeam...

Trece alt grup de asistente, sporovăind între ele şi pare-se în competiţie unele cu altele, care merg mai încet. Se repetă aceeaşi scenă chinuitoare. Zâmbesc până simt că mi se sfărâmă dinţii şi mă doare maxilarul de efortul de a mă abţine să nu ţip.

— Ştii ce? mă decid eu, nemaiputând să îndur. Hai cu mine.

Toate saloanele spitalului sunt ocupate, la fel şi sălile de aşteptare şi holul de la parter, aşa încât până

la urmă ne strecurăm într-o debara din capătul etajului doi.

— Mă simt ca acasă, spune Caz când îl lipesc cu blândețe de dulapul cu dezinfectante și închid ușa în urma noastră.

Spațiul e și mai strâmt decât debaraua portarului de la școala noastră, între noi sunt numai câțiva centimetri. De fapt, suntem atât de aproape unul de celălalt, încât simt cum i se schimbă ritmul respirației când se uită la mine.

— Deci... Ce spuneai adineauri?

Atâta vreme m-am mândrit cu talentul meu de a minți, de a inventa o poveste din te miri ce, de a mă preface că nu-mi pasă de nimic. Dar e simplu să nu fii sincer. E simplu să depășești diverse situații îndrugând neadevăruri. Nu-i nevoie de emoții, nu există nicio miză. Nu poți fi rănit fiindcă oricum nu crezi ce spui.

Dar să spui adevărul... să spui *exact* ce simți oamenilor la care ții cel mai mult pe lume... e unul din cele mai grele lucruri pe care le poți face. Pentru că trebuie să ai încredere în ei. Să ai încredere că nu te vor face să suferi chiar și când stă în puterea lor să facă asta.

Trag aer în piept. Deschid gura.

Singura mea consolare e că deja am procedat așa cu Zoe și n-am murit din asta. Poate totuși... voi reuși și a doua oară.

— Înainte să vin aici... încep eu, alegându-mi cu grijă cuvintele,... am urmărit interviul nostru. Scena mărturisirii. Vreau să spun că... a fost un fel de catalizator, deși cred că mă gândesc la ea de mult timp... Numai că n-am știut, înțelegi?

Caz își împreunează ușor sprâncenele și îmi dau seama că vorbesc fără noimă. Doamne, nu mă pricep deloc...

Mă îmbujorez la față și mai încerc o dată.

— Ceea ce vreau să spun e că... mai întâi... dacă vreau să fac o carieră din scris, nu vreau s-o construiesc pe o minciună. Mai mult ca sigur adevărul va ieși la iveală într-o bună zi și cred... că încercam să amân momentul fiindcă sunt o lașă și fiindcă sunt prea mulți oameni pe care nu voiam să-i dezamăgesc. Numai că, prelungind minciuna, îi dezamăgeam oricum... În al doilea rând, mi-am dat seama... și crede-mă că acele câteva minute când am crezut că ai murit mi-au confirmat asta... mi-am dat seama că voiam ca nici relația noastră să nu se bazeze pe o minciună. Vreau să fiu cu tine, îi spun și glasul îmi devine tandru fără voia mea, ca și cum vorbele ar fi prea sacre pentru a fi rostite în acest spațiu strâmt și slab luminat, mirosind a apret, a cârpe de șters praful și a dor teribil.

Fac un pas spre el, dându-mi capul pe spate. Distanța insuportabilă dintre noi se reduce de la șapte la cinci, apoi la doi centimetri.

— De data asta, cu adevărat.

Secundele care urmează sunt cele mai îngrozitoare din viața mea. Poate îmi va fi frică toată viața. Poate nu voi scăpa niciodată de frica de suferință, de singurătate. Dar chiar dacă acesta e destinul meu, pot să-l înfrunt. Dincolo de frică există atâtea lucruri minunate.

Cum ar fi iubirea.

Cum ar fi acest moment.

Caz se uită la mine un timp care mie mi se pare o eternitate și privirea lui pune și răspunde la toate întrebările din lume. Pe urmă îmi atinge obrazul cu vârfurile degetelor, ca și cum nu i-ar veni să creadă că exist.

— Cu adevărat?

— Cu adevărat.

Răsuflu adânc. Nu pot să cred că în urmă cu o jumătate de oră credeam că am să mor, iar acum, aici, mă simt mai vie ca oricând.

— Ascultă... n-ai fost rănit la obraz, sper...

El se oprește, nedumerit.

— Nu, de ce...?

— Foarte bine, răspund zâmbind și-mi lipesc buzele de ale lui.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Acum urmează încercarea cea mai grea.

Când ajung acasă, îi trimit un mesaj scurt lui Sarah, spunându-i că am o idee pentru următoarea postare. Va fi ceva diferit de eseul personal, îi explic eu. Ceva mult mai lung, dar sunt gata să scriu cu tot sufletul.

Ceea ce e foarte adevărat.

E o idee pe care o tot frământ în minte încă de când am fost în debara cu Caz, o idee riscantă și înspăimântătoare, așa cum mi-am dat seama că sunt cele mai multe lucruri de valoare.

Pe la miezul nopții primesc mesaj de la Sarah.

Abia aștept să te citesc.

Acum că am aprobarea ei, mă aștern imediat la lucru. Deschid un nou document Word și scriu titlul: DE DATA ASTA E ADEVĂRAT. Apoi încep cu începutul. Cu începutul cel adevărat, inclusiv...

Tema de la engleză pe care nu voisem s-o fac. Ședințele cu profesorii și cu părinții. Cum îl întâlnisem pe Caz pe coridor. Fiecare detaliu în parte, așa cum a fost el: rușinos, stânjenitor, emoționant.

E o confesiune, o scuză și o poveste de dragoste, toate la un loc și, pe măsură ce scriu, îmi dau seama ce

mult mă înşelasem înainte. Scrisul nu-i un mod de a minţi... cel puţin scrisul de calitate, cel care îţi trezeşte emoţii.

Scrisul înseamnă să spui adevărul. Frumos sau urât.

Îmi dau seama că *poate* în primul eseu spusesem adevărul pe jumătate. Poate o părticică din fiinţa mea se vrea iubită, vrea să se ţină de mână cu un băiat frumos în prag de înserare, vrea să-şi audă ecoul respiraţiei, să se plimbe pe aleile Beijingului, lăsând în urmă două umbre îngemănate.

Nu, nu sunt un om slab. Asta trebuie să-mi intre în cap. Speranţa nu înseamnă slăbiciune. Speranţa e oxigen, o crăpătură în fereastră, lumina palidă a lunii într-o încăpere prăfuită.

Poate ar trebui să învăţ s-o invit în casă.

În pauzele de scris îmi zugrăvesc pereţii camerei în albastru pal.

Emily şi tata vin să mă ajute. Punem muzică tare pe laptopul meu, ne îmbrăcăm cu pelerinele de ploaie vechi scoase din cutii, acoperim podeaua cu ziarele din luna trecută şi zugrăvim, zugrăvim, zugrăvim. Lui Emily îi place la nebunie îndeletnicirea asta. Bidineaua ei trece cu entuziasm peste pereţii albi, împroşcând-o cu stropi de vopsea pe obrajii îmbujoraţi şi pe picioarele goale, astfel că degetele de la picioare par a fi cele ale unui extraterestru. Ştim că mama o va dojeni când va vedea în ce hal este, dar tata râde. Şi el are stropi de vopsea în păr. În ridurile feţei atunci când zâmbeşte.

Îi zâmbesc şi eu, recunoscătoare pentru tot.

Terminăm de zugrăvit cu mai puţin de o oră înainte de prânz şi ne oprim să admirăm rezultatul. Am ales o nuanţă luminoasă şi veselă de albastru, culoa-

rea cerului de primăvară pe care-l văd de la fereastră. Culoarea florilor de in. Iar când soarele pătrunde în cameră dintr-o anumită direcţie, luminând toată încăperea, pereţii par aproape turcoaz, culoarea oceanului în apropiere de mal sau a unui ochi de apă dintre stânci.

Vreau să mă trezesc în fiecare zi, să privesc în jur prin dormitor şi să mă simt cum mă simt acum. Fericită. Plină de speranţă.

După ce se usucă vopseaua, atârn şiragurile de beculeţe cumpărate pe Taobao[24] şi aranjez cu grijă câteva fotografii pe peretele de lângă pat.

În unele sunt cu Zoe. Râdem amândouă atât de tare, încât ne ţinem cu mâinile de burtă şi nu ni se mai recunosc trăsăturile.

Mai sunt şi alte fotografii: lacul din complexul de locuinţe, îngheţat în timpul iernii, familia mea cu beţişoare în mâini la un restaurant unde se servesc fructe de mare, clădirile şcolii Westbridge la asfinţit, cu cerul trandafiriu deasupra curţii. Eu şi Caz în ziua petrecută în parcul Chaoyang, când îl sărut pe obraz şi el face ochii mari, uşor nedumerit.

Privesc fotografiile de pe perete şi mă las pe spate în aşternutul moale, cu un sentiment ciudat şi o căldură neaşteptată în piept: mă simt acasă.

Din nou sunt pe acoperişul şcolii, de data asta nu singură.

— Hei... spune Caz, săltându-se pe leagănul de lângă mine cu un dosar în mână.

Zâmbeşte larg şi nu-mi dau seama dacă s-a întâmplat ceva minunat sau e doar bucuros să fie acolo.

24 Platformă de cumpărături online din China (n. tr.).

Vreau să spun că acesta e motivul pentru care eu însămi zâmbesc ca o proastă. Ciudat cum totul pare în același timp nou, dar și familiar, cum viitorul se întinde în fața noastră ca un drum deschis și luminos. Nou, fiindcă nu mă mai tem să mă deschid față de Caz, poate și față de alții. Deja am aranjat să merg la cumpărături la Indigo cu Savannah și să iau prânzul a doua zi cu toți prietenii lui Caz.

Familiar, fiindcă e vorba de el.

— Ce-i asta? întreb, făcând semn spre dosar.

— O cerere de înscriere la colegiu.

— Parcă te-am ajutat să le scrii pe toate, spun eu nedumerită.

— Asta-i diferită.

Bate cu degetele în dosar, un tic pe care puțini i-l știu, apoi îmi întinde dosarul ca să-l citesc.

— E pentru Academia de Film din Beijing.

Îmi ia câteva clipe ca să înțeleg despre ce e vorba. Pe urmă fac ochii mari.

— Caz... Stai puțin... Vrei să spui...

— M-am gândit mult la ce mi-ai spus, explică el în timp ce eu deschid dosarul, frunzărind atent paginile dinăuntru.

Sunt pline de scrisul lui de mână dezordonat. Mă inundă un val de căldură. Știu mai bine ca oricine ce greu e să dai altcuiva să citească ce ai scris și cât te simți de vulnerabil.

— Doresc în continuare să merg la colegiu... urmează el. De asta sunt sigur, totuși cred... că nu strică să studiez ceva care mă interesează cu adevărat, nu? Mai mulți actori celebri au absolvit academia asta.

— Oh, *Caz*! E grozav!

El dă din umeri şi-şi masează ceafa ca şi cum n-ar fi mare lucru, dar se vede limpede că se abţine să nu zâmbească.

— Totuşi, s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău. Nu trebuie să scrii nimic, doar să citeşti şi să-mi spui părerea ta, dacă nu e prea mare bătaie de cap...

— Sigur că te ajut! îl asigur eu.

Cât pe ce să-i spun că asta e şi o clauză din pactul nostru sau să-l mint ce mult îmi place să verific cererile de înscriere la colegiu ale altora. Dar îmi amintesc că nu mai e nevoie să ne prefacem, că putem fi noi înşine, ceea ce e în acelaşi timp o plăcere şi o uşurare, cel mai grozav sentiment din lume.

— Caz, îmi place mult să-mi bat capul pentru tine. Nu m-ar deranja să-mi dai bătaie de cap pentru tot restul vieţii.

— Mulţumesc.

Pare aproape intimidat.

— Chiar îţi rămân dator...

Ridic o mână, nelăsându-l să termine ce avea de spus.

— OK, nu mai fi aşa politicos. Mă sperie...

El pufneşte în râs.

— Adică ai prefera să nu-ţi mulţumesc niciodată pentru nimic?

— Vezi?

Întind degetul spre el, iar Caz mi-l dă deoparte fără chef.

— Înţelegi despre ce vorbeam? Acum e mult mai bine.

— Uneori ești tare ciudată, spune el și vorbele lui mi se par mult mai afectuoase decât dacă mi-ar spune *Te iubesc.*

Face vânt leagănului și mișcarea îmi dă un gol plăcut în stomac.

— Dar tu cum ești? Cum merge cu scrisul?

— Am făcut vreo două treimi. Dar n-am nici cea mai mică idee cum vor reacționa cititorii.

Aici e buba. Aici e buba întotdeauna. S-ar putea să nu iasă prea bine. S-ar putea să iasă *urât de tot.* S-ar putea să mă trezesc într-o bună zi că mi-am deschis sufletul față de o lume întreagă, că mi-am dezvăluit cele mai vulnerabile și stânjenitoare părți ale ființei mele, că mi-am așternut pe hârtie gândurile cele mai intime și să descopăr că nimic din toate astea nu place publicului. Sau și mai rău, că nimănui nu-i pasă.

La fel stau lucrurile și cu Caz. Încă există riscul ca relația noastră să nu dureze până la sfârșitul anului sau nici măcar al sezonului. Poate vom termina liceul și vom pleca în două capete opuse ale lumii, apoi ne vom îndepărta puțin câte puțin. Poate că el se va schimba radical, renunțând la acea parte a lui care m-a vrut cândva și lepădându-se de ea ca de o haină veche. Sau poate mă voi schimba chiar eu.

Descopăr, însă, că anumite bucurii merită riscul unei suferințe.

— Ești fericit? îl întreb pe Caz, lăsându-mi capul pe spate ca să-l privesc mai bine, să-i studiez bine-cunoscuta curbură a maxilarului.

El îmi zâmbește cu gropițe în obraji și mă lipește de el. În spatele lui se vede orașul și, dacă cineva mi-ar cere iarăși să scriu un eseu despre ce înseamnă *acasă*, acum știu perfect despre ce aș scrie.

— Da, îmi șoptește. Dar tu?

Respir mireasma dulce a magnoliilor din grădini, simt pe piele adierea primăverii și asprimea gecii lui pe gât. Simt prezența lui caldă alături de mine. Mă simt întreagă. Inima mea amenință să-și rupă zăgazurile.

— În clipa asta nici nu pot să-ți spun ce fericită sunt, îi răspund.

Și cred cu tărie fiecare cuvânt.

MULȚUMIRI

În ciuda titlului acestei cărți, drumul până la publicarea ei a fost ireal și n-ar fi fost posibil fără colaborarea celor de mai jos:

Mulțumesc, Kathleen Rushall, strălucita mea agentă de publicitate. E imposibil să vorbesc despre tine fără să mă entuziasmez. Nici nu pot spune cât îți sunt de recunoscătoare pentru sprijinul acordat, pentru răbdarea ta, pentru încrederea și sfaturile tale. Mi-ai schimbat cu adevărat viața și mă minunez în fiecare zi de norocul meu. Mulțumesc și echipei minunate de la Agenția Literară Andrea Brown.

Mulțumesc, Maya Marlette, pentru entuziasmul tău neobosit, pentru încântătoarele tale e-mailuri și pentru că ai crezut de la început în această carte. Mulțumesc din suflet tuturor celor din Familia Scolastică, inclusiv incredibililor Mallory Kass și Jalen Garcia-Hall. Mulțumesc nespus de talentaților Caroline Noll, Elizabeth Whiting, Alan Smagler, Dan Moser, Jarad Waxman și Jody Stigliano, precum și lui Rachel Feld, Erin Berger, Brooke Shearhouse, Shannon Pender și Jordana Kulak, care au făcut publicitate cărții mele. Mulțumesc echipei audio conduse de Lori Benton și John Pels că au dat viață acestei cărți. Mulțumesc minunatei editoare de producție Janell Harris, uimitoarei redactoare Priscilla

Eakeley, corectorilor Jody Corbett, Jackie Hornberger și Jessica White, precum și splendidei echipe de la bibliotecă, alcătuită din Emily Heddleson, Lizette Serrano și Sabrina Montenigro. Multe mulțumiri lui David Levithan, Ellie Berger și Leslie Garych, precum și lui Maeve Norton, Elizabeth Parisi și Kanith Thailamthong, pentru pasiunea și profesionalismul cu care au creat coperta finală.

Mulțumesc mult extraordinarei Taryn Fagerness de la Agenția Raryn Fagerness. Sprijinul ei a însemnat enorm pentru mine.

Mii de mulțumiri tuturor celor care au colaborat la producerea și comercializarea acestei cărți, atât în SUA, cât și în străinătate.

Mulțumesc lui Fi și Phoebe că m-au încurajat când eram stresată, adică mai tot timpul, și că m-au inspirat în permanență ca să fiu mai bună.

Mulțumesc surorii mele Alyssa, care a citit toate versiunile acestei cărți și m-a încurajat tot timpul. Nu-mi place să recunosc prea des, dar tu ești cea mai bună cititoare și cea mai bună soră pe care mi-aș dori-o, casa e mai primitoare de fiecare dată când ești tu acolo.

Mulțumiri eterne părinților mei, care mi-au dăruit tot ce aveam nevoie și mai mult de atât. Sper să vă fac mândri de mine.

POȚI SĂ TE ÎNDRĂGOSTEȘTI CU ADEVĂRAT CHIAR ȘI ATUNCI CÂND ÎNTREAGA LUME TE PRIVEȘTE?

Când eseul Elizei Lin, în vârstă de 17 ani, despre întâlnirea neașteptată cu dragostea vieții sale, devine viral, toată viața i se schimbă peste noapte. Acum, se bucură de admirația colegilor ei de la noua școală internațională din Beijing, are oportunitatea de a efectua un stagiu la revista preferată ce o poate ajuta să-și lanseze cariera... și un secret uriaș.

Eliza și-a inventat povestea. Nu a fost niciodată într-o relație, cu atât mai puțin îndrăgostită. Ar fi fost prea frumos să fie adevărat, nu-i așa?

Dornică să ascundă adevărul, ea face o înțelegere cu celebrul actor din clasa ei, fermecătorul și distantul Caz Song: îi propune să-l ajute să-și scrie eseurile de aplicare la facultate dacă se va da drept iubitul ei. Caz este un prieten de vis – îi trimite bilețele scrise de mână în clasă, o face să râdă pe sora ei mai mică și o scoate la plimbări cu motocicleta pentru a lua cele mai bune gustări din oraș.

Dar când relația lor începe să pară un pic prea convingătoare, toate planurile atent elaborate ale Elizei sunt amenințate. Poate ea să-și mai urmeze visurile dacă asta înseamnă să-și frângă propria inimă?

Perfectă pentru fanii lui Meg Cabot și Jenny Han

ISBN 978-630-305-205-2

